

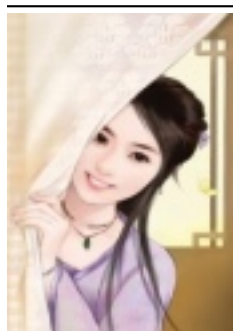
Nha Đầu Đến Đây Với Trăm

Contents

Nha Đầu Đến Đây Với Trăm	2
1. Chương 1: Chương 1	2
2. Chương 2: Chương 2	4
3. Chương 3: Chương 3	6
4. Chương 4: Chương 4	8
5. Chương 5: Chương 5	11
6. Chương 6: Chương 6	14
7. Chương 7: Chương 7	15
8. Chương 8: Chương 8	17
9. Chương 9: Chương 9	19
10. Chương 10: Chương 10	20
11. Chương 11: Chương 11	22
12. Chương 12: Chương 12	23
13. Chương 13: Chương 13	25
14. Chương 14: Chương 14	26
15. Chương 15: Chương 15	27
16. Chương 16: Chương 16	29
17. Chương 17: Chương 17	30
18. Chương 18: Chương 18	31
19. Chương 19: Chương 19	33
20. Chương 20: Chương 20	34
21. Chương 21: Chương 21	35
22. Chương 22: Chương 22	36
23. Chương 23: Chương 23	37
24. Chương 24: Chương 24	39
25. Chương 25: Chương 25	39
26. Chương 26: Chương 26	41
27. Chương 27: Chương 27	42
28. Chương 28: Chương 28	44
29. Chương 29: Chương 29	45
30. Chương 30: Chương 30	46
31. Chương 31: Chương 31	48
32. Chương 32: Chương 32	50
33. Chương 33: Chương 33	51
34. Chương 34: Chương 34	52
35. Chương 35: Chương 35	53
36. Chương 36: Chương 36	56
37. Chương 37: Chương 37	57
38. Chương 38: Chương 38	59
39. Chương 39: Chương 39	60
40. Chương 40: Chương 40	62
41. Chương 41: Chương 41	64

42. Chương 42: Chương 42	65
43. Chương 43: Chương 43	66
44. Chương 44: Chương 44	68
45. Chương 45: Chương 45	69
46. Chương 46: Chương 46	71
47. Chương 47: Chương 47	72
48. Chương 48: Chương 48	73
49. Chương 49: Chương 49	74
50. Chương 50: Chương 50	76
51. Chương 51: Chương 51	77

Nha Đầu Đến Đây Với Trầm

Giới thiệu

Hắn là một người trên trăm triệu người, hiện đang giữ ngôi cử ngũ chí tôn, lại đánh khắp thiên hạ k

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-den-day-voi-tram>

1. Chương 1: Chương 1

Hừ! Các người còn dám tự xưng là đại nội cao thủ, dưới ba chiêu đã bị trảm hạ, thật sự là vô dụng!” Thiếu niên cảm y đứng chính giữa Điện Văn Hoa đảo ánh mắt qua, uy phong凛冽 quát.

Cao Cần cười gượng hai tiếng, “Đó là bởi vì Hoàng Thượng quá lợi hại thôi! Nô tài làm sao là đối thủ của ngài, Cổ Lục, người nói đúng không?”.

Tên thị vệ Cổ Lục liếc mắt sang bên kia một cái, vội vàng làm vẻ mặt tươi cười phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy! Cao Cần nói đúng. Võ công của Hoàng Thượng đã muốn tới tình trạng xuất thần nhập hóa, cho dù là cao thủ nhất đẳng nhất trên giang hồ, cũng cũng không phải là đối thủ của Hoàng Thượng, thật sự làm cho nô tài bội phục sát đất.”.

“Hừ! Cả hai người các người cũng chỉ giỏi khua môi múa mép mà thôi.” Ngoài mặt thiếu niên cảm y hừ một tiếng, nhưng đáy lòng cũng tương đối thoải mái. “Cổ Lục, đến phiên ngươi .”.

Cổ Lục nghe vậy, trong lòng nhất thời buồn rầu, da mặt căng thẳng, “Hoàng Thượng, ban đêm hôm qua nô tài bị tiêu chảy, chỉ sợ thể lực không tốt! Có thể tự nhận thua được không?” Cùng Hoàng Thượng đánh nhau lại không thể đánh trả, chỉ có thể chịu đáng, hắn dứt khoát đầu hàng trước, miễn cho da thịt chịu khổ.

Thiếu niên cảm y hoài nghi nghiêng người hỏi, “Thật là như vậy sao?”.

“Thật sự, thật sự! Nếu Hoàng Thượng không tin, có thể hỏi Cao Cần ngủ cùng phòng với nô tài, hắn biết rõ nhất..... bất quá .” Hừ! Cái này gọi là gây ông đập lưng ông.

Mắt Cao cần lộ ra hung quang trừng mắt liếc sang Cổ Lục hăm hại hẳn, sau đó nở nụ cười giả nói:“Chỉ có hai lần đau bụng là cái gì,Cổ Lục chính là đại tham ăn , nhìn dáng người vượt quá phát triển thì biết, Hoàng Thượng cứ việc đánh nhau với hẳn, xem như thuận tiện giúp hẳn giảm béo.”

“Cao Cần, ta với ngươi không oán không thù, ngươi làm gì muốn muốn kéo ta xuống nước?” Cổ Lục trừng mắt hỏi thẳng.

Cao Cần đồng dạng nói:“Cái này gọi là có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.”

Thiếu niên cảm y, cũng chính là người ba năm trước đăng cơ, năm nay vừa tròn mười lăm tuổi tiểu hoàng đế Nạp Lam không ai bì nổi hết lớn,“Cổ Lục, trẫm gọi ngươi ngươi liền đến đây!”

Cổ Lục bị điểm danh, chỉ đành kiên trì đứng lên.“Nô tài tuân chỉ.”

Lén nuốt nước miếng, hai tay mở ra chiêu thức, nhìn như hữu mô hữu dạng, chẳng qua là làm cho đẹp mắt mà thôi, căn bản không dám xuất ra nửa điểm nội lực, sau đó triển khai thể công.

“Xem chiêu!” Nạp Lam phút chốc triển khai quyền cước, mãnh liệt đánh úp về phía nhược điểm Cổ Lục.

Hai bên đều tiến tới ,Cổ Lục cố ý phóng nhượng,Nạp Lam từ đầu đến cuối đều chiếm ưu thế, rất nhanh bức hẳn đến đường cùng.

“A!” Nạp Lam hô to một tiếng, vận đủ nội lực, đánh về phía lòng ngực.

Cổ Lục thấy thế, vốn có thể dễ dàng tránh né, lại lo cho tôn nghiêm đế vương,đành phải kiên cường chịu một chưởng, sau đó làm bộ bị thua, cả người ngã xuống mặt đất, lập tức được phán bị loại,lúc này mới thở dài nhẹ nhõm một hơi.

“Ôi! Hôm nay nô tài lại thua trong tay Hoàng Thượng, Hoàng Thượng quả nhiên không ai địch nổi.” Dù sao nói lời ngon tiếng ngọt không cần tiêu tiền, nhiều thêm vài lời cũng không sao.

“Thật tốt quá! Hoàng Thượng, võ nghệ của ngài thật sự là càng ngày càng tiến bộ .”

Một tiếng nói lạnh lạnh, giống như nam lại giống như nữ vang lên, còn phối hợp tiếng vỗ tay .

Được tán dương như vậy,Nạp Lam đắc ý ưỡn ngực, trong mắt lóe ánh sang kiêu ngạo.“Các ngươi thật sự là không có triển vọng,nếu ngay cả trẫm còn đánh không lại, thì lấy cái gì bảo vệ an toàn của hoàng cung? Thật sự là làm cho trẫm quá thất vọng rồi.”

“Hoàng Thượng nói đúng cực kỳ, bọn họ lại còn dám khoe khoang là đại nội cao thủ, theo ta thấy, để cho tất cả bọn họ về nhà ăn còn hay hơn.” Hầu hạ tiểu hoàng đế hơn hai năm nhiều,Tiểu Thuận Tử đương nhiên hiểu được tâm tư của hoàng thượng, làm cho chủ tử vui lòng.

Cao Cần và Cổ Lục liếc mắt nhìn nhau, bình thường bọn họ tuy rằng thích đấu võ mồm, nhưng giúp đỡ nhiều năm qua cho nên bọn họ rất ăn ý, chỉ cần ánh mắt bọn họ có thể đoán được ý nghĩ của đối phương.

“Theo lời của Hoàng Thượng, chúng tôi không phải là đối thủ của ngài, bất quá nô tài đã nghĩ ra một người tốt hơn.” Cao Cần cười gian nói.

Nạp Lam xoay mình ánh mắt sáng lên,“Ai? Nói mau!”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Cổ Lục giơ một ngón tay ra, ở trước mắt Nạp Lam điệu bộ xoay vòng, cuối cùng chỉ về hướng sớm “Hoa dung thất sắc” Tiểu Thuận Tử.

Tiểu Thuận Tử thoáng chốc từ đầu lạnh đến chân,“Ngươi..... Các ngươi đừng nói vậy, Hoàng Thượng, đừng, đừng nghe bọn họ.....” Hẳn thân là nội thị bên người hoàng đế, đương nhiên phải biết được một ít quyền cước công phu,phòng khi tất yếu phải bảo vệ chủ tử vô cùng tôn quý, nhưng kêu hẳn và chủ tử bàn luận võ công.....

“Như thế nào?Ngươi nghĩ trẫm đánh không lại sao?” Nạp Lam giận tái mặt hỏi hẳn.

Gần vua như gần cọp, Tiểu Thuận Tử tự nhiên hiểu được xem mặt sắc làm việc.“Ách..... Đây..... Hoàng Thượng võ công cái thế, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ, nô tài không phải là đối thủ của ngài.”

Nạp Lam tức giận trừng mắt,“Cái này không được. Đến đây đi!”

“Nô tài tuân chỉ là được.” Tiểu Thuận Tử khóc không ra nước mắt trông hai người đã hăm hại hắn. Hai người các người nhớ kỹ cho ta! Trong lòng hắn oán hận mắng.

Nạp Lam xoa tay, chờ mở ra võ nghệ cao siêu.“Trẫm chuẩn bị xuất thủ !”.

“Nô tài chuẩn bị xong .” Tiểu Thuận Tử nuốt một ngụm nước miếng, chuẩn bị chịu tội TT_TT

Nạp Lam hô to,“Tiếp chiêu đi!”.

“Oa! Đau chết ta !” Tiểu Thuận Tử ôm bụng kêu đau.

“Cú đâm của Trẫm còn chưa đụng tới người, người kêu lớn tiếng như vậy làm gì?” Sắc mặt Nạp Lam quả thực không chỉ khó coi, nhìn sơ cũng biết hắn đang giả vờ.

Thảm ! Hắn kêu quá sớm,Tiểu Thuận Tử biết lần này mình xong đời , hai chân nhất thời như nhũn ra.

Cao Cần và Cổ Lục tránh sang một bên cười trộm. Thật là,muốn diễn trò còn phải theo chân bọn họ học thêm!

Tiểu Thuận Tử lập tức rơi lệ đầy mặt quỳ gối bên chân Nạp Lam, giống như cún con trung thành vẫy đuôi mừng chủ,“Hoàng, Hoàng Thượng anh minh, nô tài võ công vụng về, thân phận ti tiện, thật sự không xứng luận võ cùng Hoàng Thượng, nhưng trong lòng nô tài vĩnh viễn hướng về Hoàng Thượng, sùng bái Hoàng Thượng.....”.

“Woa!Tất cả trong lòng hắn đều nói ra hết.” Cổ Lục lú lười nói.

Cao Cần thấy vậy tấm tắc lú lo.“Cổ Lục, xem ra chúng ta còn phải học thêm.”.

“Đúng vậy, đúng vậy!Thái giám chết bầm này thật là có đủ lời nịnh nọt.” Cổ Lục và Cao Cần giống nhau, thật là cam bái hạ phong.

“Tất cả đều cúi xuống đi!” Tiếng giận giữ mắng mỏ thuộc về thiếu niên trẻ trung.

Một đám nô tài lập tức tông cửa xông ra, chỉ sợ chọc giận phải tiểu hoàng đế nổi danh bá đạo, không cần thân liền đem mạng nhỏ đánh mất.

Tất cả mọi người mừng rỡ bỏ trốn mất dạng, chỉ có thái giám Tiểu Thuận Tử thân là bên người Hoàng Thượng cho nên không thể theo đi ra ngoài tránh sóng gió, ai biểu hắn mang trọng trách trong người.

Tiểu Thuận Tử kiên trì cúi người nở nụ cười, trong lòng nơm nớp lo sợ.“Hoàng Thượng, là ai chọc ngài đến như vậy? Nô tài chắc chắn giúp ngài giáo huấn hắn một phen.”.

“Hừ! Người dám sao?” Nạp Lam tức giận hỏi lại:“Ông lão ấy ý là nguyên lão đại thần trong triều, luôn miệng nói trẫm là vua bù nhìn, rõ ràng không để trẫm vào trong mắt! Trẫm muốn cách chức quan bộ họ, cho bọn họ về quê làm ruộng!”.

2. Chương 2: Chương 2

“Lão thần đó thật là thông thái rôm, bắt quá, tất cả bọn họ đều trung thành và tận tâm đối với Hoàng Thượng, tuyệt không hai lòng, cái gọi là lời thật thì khó nghe chính là như vậy.Nếu Hoàng Thượng vì thế mà tổn hao long thể thì không hay.”

Giọng Nạp Lam mỉa mai hừ hừ nói:“Lời thật thì khó nghe? Theo trẫm nhìn thấy, bọn họ là muốn tạo phản! Trẫm là đương kim hoàng thượng, bọn họ lại dám trước mặt văn võ bá quan cả triều giáo huấn trẫm.Nếu trên tay bọn họ không có miếng tử kim bài do tiên đế ngự ban, trẫm đã sớm chém đầu bọn họ .”

“Nhỏ không nhìn sẽ loạn mưu lớn. Nô tài cho rằng đợi một thời gian, bọn họ sẽ đối với Hoàng Thượng tâm phục khẩu phục. Các lão đại thần ấy đều là gần đất xa trời, Hoàng Thượng cũng đừng chấp nhặt với bọn họ .” Tiểu Thuận Tử nói lời hữu ích.

Nạp Lam nghe xong sắc mặt hơi nguôi giận.“Hừ! Lần sau bọn họ dám can đảm vô lễ trong lời nói với trẫm nữa, trẫm tuyệt không tha thứ!”.

Tiểu Thuận Tử thật là đổ mồ hôi lạnh.“Dạ!Dạ.”

“Thay y phục!” Nạp Lam giơ hai tay ra, chờ người khác hầu hạ.

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Thuận Tử lập tức gọi vài tên tiểu thái giám, động tác quen thuộc tháo kim quan trên đầu xuống,cởi long bào, thay một bào phục bằng gấm thêu khác.

Mặc xong, Nạp lam không khỏi phân trần đi ra ngoài điện.

“Hoàng Thượng, ngài muốn đến chỗ nào nha?” Tiểu Thuận Tử truy vấn.

Hàm dưới cửa Nạp Lam giương lên.“Đương nhiên là Điện Văn Hoa, trăm nếu không tìm người hầu giận,tức giận này làm thế nào cũng không tiêu .”

Tiểu Thuận Tử nghe vậy sắc mặt thảm biến,“Hoàng, Hoàng Thượng.....”.

“Đi tìm Cao Cần và Cổ Lục, trăm hôm nay đánh hết sức một cuộc!” Nạp Lam không nhìn hai cung nữ đang quỳ, thái giám, thẳm nghĩ mau chóng tìm nơi phát tiết lửa giận.

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Thuận Tử quả thật muốn khóc nha .

Cao Cần và Cổ Lục thay nhau ra trận trong lòng đều là kêu khổ thấu trời, lại chỉ có thể chờ tiểu hoàng đế đi ra mới thở phào.Thật ra thì, cùng Hoàng Thượng luận bàn võ nghệ,chỗ khó nhất chính là giả vờ thua, tuyệt không hề đánh thắng.Nếu làm cho Hoàng Thượng không có mặt mũi, sau ngày chắc chắn khổ sở .

Nạp Lam bỗng dừng chuông ra, đem Cổ Lục mạnh mẽ đánh bại.“Đấu lại!”.

“Hoàng Thượng, ngài đánh cũng mệt rồi,hay là ngồi xuống nghỉ một lát.” Tiểu Thuận Tử cười theo mặt, ôn tồn khuyên nhủ,“Nô tài thấy ngài cũng thẳm mệt,hay là ngồi xuống nghỉ tạm một chút.....”.

Nạp Lam từ chóp mũi thở ra:“Ai nói trăm mệt?Thật sự còn sớm! Cao Cần!”.

Cao Cần nuốt một chút nước miếng,“Dạ!”.

“A!” Tiểu Thuận Tử không khỏi đặt tay lên trán than nhẹ.

Lúc này,một góc đại điện có hai bóng người đứng đưa,chăm chú nhìn lên, đúng là hoàng thái hậu đầu đội mũ phượng, cùng với tiểu cô nương mấy ngày gần đây bị triệu tiến cung — Linh Lung.

Hoàng thái hậu không biết làm thế nào lắc đầu.“Hoàng Thượng thật sự là càng ngày càng tệ hơn,đem thị vệ trong cung triệu đến để đánh nhau với ngài, cũng không giấu lại bọn họ đều có nhiệm vụ trong người.Nếu chính sự chậm trễ, trách nhiệm sẽ do ai gánh? Linh Lung, tất cả đều nhờ con ! Con phải giúp ai gia chiếu cố hần .”.

Nàng trầm ngâm một chút mới nói:“Thái Hậu, Linh Lung chỉ sợ sẽ làm người thất vọng ”.

“Thật sự ngay cả con cũng không có biện pháp sao? Trừ con ra, ai gia thật sự không biết nên nhờ ai giúp đỡ mới tốt. Linh Lung, ai gia tin tưởng con tuyệt đối có biện pháp quản thúc được Hoàng Thượng, mặc kệ con muốn làm gì, ai gia đều toàn lực ủng hộ con.” Hoàng thái hậu do nhớ rõ bộ dáng năm đó của Linh Lung, nên đem tất cả hy vọng đặt lên trên người nàng.

Linh Lung rũ mí mắt xuống, suy tư một lát sau đó nhẹ giọng nói:“Nhưng mà..... Thân thể Hoàng Thượng là vạn kim,ta sợ xuất thủ quá nặng, Hoàng Thượng sẽ chịu không nổi,vạn nhất hần bị thương.....”.

“Đó cũng do Hoàng Thượng học nghệ không tinh, không trách được con. Ai gia cho con tiến cung, chính là hy vọng con không kiên kỵ thân phận của hần,áp chế uy phong của hần, con muốn làm cái gì thì cứ việc làm.”.

Đối mặt với hoàng thái hậu bất lực và khẩn cầu,linh lung thật sự không nói nên lời cự tuyệt.Sau khi lo lắng suy nghĩ,nàng rốt cục gạt đầu đồng ý .

“Được,con sẽ giúp.”.

Hoàng thái hậu mừng rỡ, kích động cầm bàn tay nhỏ bé của nàng,“Cám ơn con,Linh Lung, ân tình này ai gia sẽ ghi tạc chặt chẽ trong lòng.”.

Linh Lung khiêm tốn mỉm cười nói: “Thái Hậu ngàn vạn không nên nói như vậy, nếu tương lai Hoàng Thượng có thể trở thành một vị minh quân, đây cũng là phúc của thiên hạ, chỉ cần Linh Lung có thể giúp được, nhất định sẽ tận lực làm.”

“Vậy ai gia liền đem Hoàng Thượng giao cho con.” Hoàng thái hậu nghe vậy cảm giác như trút được gánh nặng trên vai lập tức thấy nhẹ nhõm rất nhiều.

Linh Lung lại một lần đưa mắt nhìn tình huống trong điện, bọn thị vệ đều bị đánh ngã, còn dáng vẻ của Nạp Lam thì nhìn người bằng nửa con mắt, nàng hít thật sâu một hơi, sau đó tung người nhảy, thân hình nhỏ nhắn nhẹ như lông chim bay xuống trong điện.

Bởi vì nàng đột nhiên từ trên trời giáng xuống, Cao Cần và Cổ Lục chợt mạnh như hổ nhảy lên, hai người đồng thời bày ra trạng thái đề phòng.

“Nàng là ai? Tự tiện xông vào đại nội hoàng cung là tội chết, nàng không muốn sống nữa sao?” Nạp Lam đẩy mạnh Tiểu Thuận Tử đứng trước mặt ra, lớn tiếng chất vấn.

Hoàng thái hậu thấy thế, đứng lúc ra mặt giải thích, miễn cho Linh Lung thật sự bị nghi thành thích khách. “Nàng tên là Công Tôn Linh Lung, là khách ai gia mang tiến cung, tất cả các người đều có thể lui xuống.”

Nếu không phải thích khách, Cao Cần và Cổ Lục đương nhiên lau chùi long bàn chân – chạy nhanh!

Nạp Lam cao ngạo nghiêng người liếc mắt nha đầu xinh xắn lạnh lợi, nhìn qua giống như là tiểu nữ oa chưa dứt sữa, hoài nghi hỏi: “Nàng là khách? Trẫm tại sao cho tới bây giờ còn chưa có nghe qua nhân vật như vậy?”

“Nàng không chỉ là khách của ai gia, cũng là vợ chưa qua cửa của Hoàng Thượng, là hoàng hậu nương nương tương lai.” Lời này vừa nói ra, không chỉ Nạp Lam cảm thấy khiếp sợ, ngay cả Linh Lung cũng kinh ngạc.

“Thái Hậu……” Kế hoạch của người dường như không có điều này.

Hoàng thái hậu nhìn Linh Lung nháy mắt, muốn nàng an tâm đừng nóng lòng, tránh để lộ kế hoạch.

Nạp Lam sớm thiếu kiên nhẫn gầm nhẹ, “Mẫu hậu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trẫm khi nào muốn lấy vợ nha?” Hắn sớm đã quên chuyện vài năm trước.

Hoàng thái hậu bày ra vẻ mặt từ mẫu, đáy mắt lại biểu lộ giao hoạt. “Năm nay Hoàng Thượng bao nhiêu tuổi, cũng đến cưới vợ sinh con, vì hoàng thất lưu lại huyết mạch. Năm đó tiên đế cũng bằng tuổi ngài đã cưới ai gia, cho nên thái hậu tự nhiên cũng nên tính cho con. Rồi nói, Linh Lung là chi nữ cố nhân, vong phụ của nàng từng cứu tiên đế một mạng, cùng tiên đế có giao tình sâu đậm, cho nên ai gia muốn lập nàng làm hậu.”

“Chỉ vì báo ân, muốn trẫm tùy tiện lấy một nữ nhân lai lịch không rõ kia, trẫm là hoàng đế chẳng phải là làm rất uất ức sao? Trẫm không đáp ứng!” Nạp Lam thở hồng hộc nói.

Linh Lung phân tích đối thoại của bọn họ, nghĩ đến lời nói dối của hoàng thái hậu hẳn là có dụng ý, nàng đành phải diễn theo kế hoạch.

“Nếu Hoàng Thượng không muốn lấy Linh Lung, chỉ cần có bản lĩnh đánh bại ta, việc hôn sự này xem như xóa bỏ như chưa bao giờ tồn tại qua.” Nhưng mà, bằng công phu hắn tuyệt đối không có khả năng đánh thắng nàng.

Hắn cười lạnh lùng, “Đây chính là nàng nói.”

3. Chương 3: Chương 3

Hoàng thái hậu mừng rỡ ngồi nhìn ở một bên vừa uống trà vừa ăn hạt dưa xem kịch vui, đáy lòng càng ngày càng tán thưởng tài trí của Linh Lung. Nếu chiếu theo kế hoạch của bà tiến hành, không lâu sau nàng sẽ là cô vợ tốt, không chỉ có hiểu rõ tâm ý tiên đế, cũng có người giúp bà quản thúc tiểu hoàng đế muốn làm gì thì làm, thật sự là nhất cử lưỡng tiện nha.

“Đúng.” Linh Lung không kiêu ngạo nghiêm túc nói.

Nạp Lam thấy nàng chỉ là một người bình dân cư nhiên dám nhìn thẳng mắt hắn, trong lòng lại tức giận.“Hừ! Trẫm nhường cho nàng ba chiêu, tùy nàng bắt đầu như thế nào!” Hắn cũng không tin hắn không đối phó được tiểu nha đầu lừa đảo chỉ cao đến ngực mình, hắn thật muốn đánh mông nàng một chút, để nàng đau đến kêu cha gọi mẹ .

Linh Lung vươn tay phải, trong lòng bàn tay hướng về phía trước.“Vẫn là Hoàng Thượng trước ! Mời!”.

“Được, nhìn nàng có cấp bậc biết lễ nghĩa, trẫm sẽ hạ thủ lưu tình .” Hắn vẫn không thay đổi bản sắc cuồng ngạo.

Linh Lung hơi hơi phát động khoe môi, tư thế oai hùng bồng bồng phần chấn tung quyền,“Mời !Hoàng Thượng!”.

“Mời.” Âm cuối mới biến mất, Nạp Lam đã hướng về phía Linh Lung ra một chưởng, đáng tiếc không có đánh trúng, chỉ thấy nàng nhẹ bay sau đó chợt lóe lên, hắn khẽ quát một tiếng, tiếp theo lại là một chưởng, lúc này đánh úp về phía đầu vai của nàng, đối lần này trúng mục tỷ số năm chắc.“Để xem nàng trốn chỗ nào!”.

“Hoàng Thượng cứ sử dụng công phu mèo quào sao?” Linh Lung chuẩn xác nắm chặt cổ tay hắn, tiếp theo thuần thực thi triển một cái chiêu cầm nã thủ, đưa cánh tay hắn ngược lại ở sau thắt lưng, tất cả động tác liền mạch lưu loát, tiếp theo chỉ thấy hắn thảm hại gương mặt không ra sao, gắng gượng bị áp đảo trên mặt đất.“Chỉ học qua loa một ít, có thể làm cho Hoàng Thượng tự mãn như thế.”

Từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ bị người khác đối đãi ác liệt như thế, sắc mặt Nạp Lam ba hồi trắng ba hồi xanh, nghiến răng nghiến lợi rống lớn,“ Dân nữ lớn mật! Nàng dám đối với trẫm như vậy? Trẫm nhất định phải chém đầu của nàng, người đầu! Mau đưa xú nha đầu chết tiệt này đi xuống chém!”.

Sắc mặt của Tiểu Thuận Tử cũng không tốt chạy đến, thất kinh kêu to,“Làm càn! Còn không mau thả Hoàng Thượng ra, nếu Hoàng Thượng bị thương, nàng, nàng nhất định phải chết!”.

“Hoàng Thượng, ngài nhận thua sao?!” Linh Lung buông ra kiếm chế, để cho hắn lấy được tự do.

Nạp Lam cố tình không chịu phục, liều chết mạnh miệng nói:“Trẫm vừa vừa rồi là cố ý nhường cho nàng, cho nên không tính, chúng ta có thể đấu lại một lần, lần này trẫm tuyệt đối có thể đánh bại nàng.”.

Nàng cũng biết nghe lời nói,“Được, để cho Hoàng Thượng tâm phục khẩu phục, chúng ta sẽ đấu lại một lần.”.

“Lần này ngài phải cẩn thận .” Nạp Lam tin tưởng vững chắc mới vừa rồi chẳng qua là nhất thời thất thủ, không có lý do gì để thất bại.

Hoàng thái hậu nhìn không chuyển mắt về phía Linh Lung không nhanh không chậm ứng đối, thấy nàng vẫn bình tĩnh chờ đợi tiếp chiêu, ẩn chứa bên trong than hình nhỏ bé kia dường như là một nghị lực và tín niệm to lớn, đây cũng là một trong các nguyên nhân vì sao bà lại thích Linh Lung. Hai người bọn họ cùng tuổi, nhưng so với hoàng đế Nạp Lam thì chính chắn hơn nhiều, thực làm cho bà làm mẹ cảm thấy có chút xấu hổ.

“A!” Nạp Lam hô to một tiếng, toàn lực ra chiêu.

Chưởng phong đập vào mặt mà đến, Linh Lung nghiêng đầu nói.“Nội lực không đủ.”.

“Đáng ghét!” Nạp Lam nộ khí đằng đằng đá ra một chân.

Linh Lung lại dễ dàng phi thân phóng qua.“Hạ bàn không xong.”.

Mất thấy công phu mình đắc ý bị phê bình không đáng một đồng, Nạp Lam lúc này thật sự là hỏa lớn, trong lòng rối loạn, chưởng pháp tự nhiên cũng rối tinh rối mù.

“Hoàng Thượng muốn thưởng thức một chút võ công chân chính sao?” Linh Lung hỏi.

Nạp Lam thở hổn hển lần nữa phát chưởng, không chịu dễ dàng nhận thua. Thua trong tay một cái xú nha đầu, mặt hắn sau này để nơi nào nhai!“Hừ! Hãy bớt sàm ngôn đi.”.

Linh Lung khẽ nhếch khóe môi, tâm tư vừa chuyển, quyết định khí thủ: “Hoàng Thượng, chưởng pháp chân chính hẳn là như vậy mới đúng.” Tiếng nói vừa ra, thân thể của nàng mềm mại mình giống như phi yến linh hoạt, ở giữa không trung biến mất, chợt đem lòng bàn tay nhỏ nhỏ hướng ngực hắn đánh xuống.

Mặc dù nàng bắt quá chỉ dùng để một chưởng không dùng đến nội lực, nhưng vẫn là đem Nạp Lam đẩy lui hai, ba bước, may là Tiểu Thuận Tử nhanh tay lẹ mắt, bằng không, mặt mũi hoàng đế thật đúng là mất hết.

“Ha ha! Thật sự là quá tốt.” Hoàng thái hậu không giận còn cười to, vỗ tay trầm trồ khen ngợi, “Linh Lung, ai gia quả nhiên không nhìn lầm con. Hoàng Thượng, hiện tại ngài thua, như vậy chúng ta ước định cứ như lúc trước, nửa năm sau liền cho hai con cử hành hôn lễ tại đại điện.”

Nạp Lam giận đỏ hai mắt, lập tức bỏ ra Tiểu Thuận Tử, hỗn hển vọt tới trước mặt hoàng thái hậu quát: “Mẫu hậu, trẫm tuyệt đối không lấy xú nha đầu này!”

“Hoàng Thượng, quân không nói đùa.” Hoàng thái hậu cười như không cười nói.

Hắn tức giận hét lên, “Mẫu hậu!”

Hoàng thái hậu xảo trá cười trộm, làm bộ như không phát hiện hắn bởi vì phần nộ mà khuôn mặt tuấn tú vằn vẹo. “Đúng rồi! Ai gia còn phải đi tới chỗ Thái Hoàng Thái Hậu báo tin vui, không rảnh ở chỗ này cùng các con, các con trước hết nên tâm sự một chút để tăng thêm tình cảm.”

“Mẫu hậu..... Đáng ghét a!” Nạp Lam giận không kiềm chế được thâm nguyên rửa, đem tất cả tức giận trút lên người khởi xướng. “Xú nha đầu! Trẫm mặc kệ nàng đánh như thế nào, đừng mơ tưởng trẫm lấy nàng.”

Linh Lung cảm thấy nàng thực vô tội, nàng bắt quá là tới giúp một việc thôi.

“Hoàng Thượng yên tâm, dân nữ cũng không muốn gả ột thủ hạ bại tướng.” Nàng cũng không khách khí đối với hắn.

Nghe được bốn chữ “Thủ hạ bại tướng”, làm Nạp Lam lâm vào chán nản, lộ ra vẻ mặt rối loạn. “Ngàng không tin trẫm đem cả nhà nàng tịch thu tài sản rồi xử trảm sao?”

Linh Lung thần nhiên thoáng nhìn. “Đương nhiên tin, ngài là Hoàng Thượng, muốn mạng ai, không ai dám nói nửa chữ, bất quá, lạm sát kẻ vô tội chỉ là lưu lại danh xấu thiên cổ, cũng tổn hại thanh danh tiên đế, Hoàng Thượng cần phải cân nhắc.”

“Nàng..... xú nha đầu lại dám giáo huấn Trẫm?” Nạp lam tức giận chỉ vào cái mũi của nàng quát.

“Linh Lung không dám.” Nàng ra vẻ khiêm tốn nói.

Nạp Lam nắm chặt quả đấm, tức giận nói: “Được! Coi như nàng giỏi, ngày mai phía sau chỗ này trẫm chờ nàng, chúng ta so thêm một lần, trẫm không tin không đánh không lại nàng.”

4. Chương 4: Chương 4

Nàng gật đầu, “Linh Lung sẽ đến đúng hẹn.”

“Trẫm cũng không tin nàng dám không đến.” Vì tranh chấp một hồi, để củng cố tôn nghiêm đế vương, Nạp Lam quyết định tìm sự phụ lãnh giáo phương pháp đánh bại nàng, cho đến đạt được thắng lợi cuối cùng mới thôi.

Linh Lung ngẩng đầu, nghênh đón ánh mắt khiêu khích của hắn, nàng chỉ cảm thấy gây thơ buồn cười, bất quá nàng cũng có kêu ngạo của nàng, nếu tiếp thư khiêu chiến thì không thể không đánh mà lui.

“Dân nữ sẽ thập tùng.”

Sao? Trong lòng Nạp Lam ngừng một chút. Tình huống này làm hắn có chút ấn tượng? Thật giống như cũng từng có người đối hắn đại bất kính như thế.

“Hoàng Thượng, đêm đã khuya, nên trở về Hoàng Cực Điện an nghỉ.” Tiểu Thuận Tử nhắc nhở nhiều lần, vẫn là khuyên tiểu hoàng đế không được ở trong ngự hoa viên luyện công phu.

Một mặt Nạp Lam nhớ lại chiêu thức buổi chiều của sư phụ, một mặt lặp lại luyện tập.“Ầm ỉ muốn chết a! Người có thể im lặng một chút hay không? Nếu hại trăm quên, trăm sẽ chuyển sang đầu của người.”

Tiểu Thuận Tử rút lui cổ, không dám thúc dục nữa.

“Trước như vậy..... sau đó vận khí... Sau đó.....” Nạp Lam luyện so với trước đó còn tập trung tinh thần. Chẳng qua hắn không đủ chăm chỉ, không chịu chân chính khổ công, liền nghĩ đến chính mình là thiên hạ vô địch, kết quả hôm nay bị giáng một đòn lớn. Chính là bị một xú nha đầu đánh cho hắn quỳ rạp trên mặt đất không thể nhúc nhích, nếu lan truyền ra ngoài, không phải để cho quần thần chế giễu sao? Hắn thế nào cũng phải giữ mặt mũi nha.

Đội Nạp Lam đánh lại một lần lại một lần, e sợ động tác của mình không đủ thuần thục, vì thế luyện thêm lần nữa, cho đến Tiểu Thuận Tử chịu không nổi, ngay cả đứng cũng có thể buồn ngủ.

“Tiểu Thuận Tử!”.

Tiểu Thuận Tử phút chốc bừng tỉnh, ước chừng nhảy đến.“Hoàng, Hoàng Thượng có gì căn dặn?”.

“Xú nha đầu kia được thu xếp ở đâu?”.

Tiểu Thuận Tử cảm thấy mình hết sức may mắn vì có dự kiến trước, trước đó có hỏi thăm qua, bởi vậy rất nhanh trả lời,“Hồi Hoàng Thượng,Linh Lung cô nương nghe nói sẽ ở tại Phượng Minh Điện.”.

“Cái gì?!”Con mắt của Nạp Lam nhất thời trợn lên, lớn tiếng hỏi:“Là ai chuẩn nàng ở tại nơi đó ?” Phượng Minh Điện là nơi hoàng hậu ở lại qua các triều đại, đương nhiên chỉ có hoàng hậu mới có tư cách ở đó.

“Là là hoàng thái hậu ban ý chỉ.....” Tiểu Thuận Tử trả lời. Việc này còn phải hỏi sao?

Nạp Lam thoáng chốc đỏ mặt tía tai, trên trán nổi đầy gân xanh hét lớn.“Mẫu hậu thật muốn trẫm lấy nàng? Hừ! Trừ phi mặt trời mọc ở phía tây, nếu không tuyệt đối không có khả năng.”.

“Nhưng mà đây là ý chỉ của hoàng thái hậu.....”.

“Trẫm là Hoàng Thượng, cho dù là mẫu hậu cũng không làm gì được trẫm.” Giọng Nạp Lam cảm hận nói:“Vậy thì đem nàng đuổi ra cung đi.”.

Tiểu Thuận Tử chú ý mặt lộ ra một nụ cười khổ. Hắn thật sự không nghĩ giới nước lạnh cho chủ tử, muốn đánh bại Linh Lung cô nương, chỉ sợ Hoàng Thượng còn phải cố gắng thêm vài lần..... Không, phải nói thêm nhiều năm mới được.

Ai! Hắn phải ngẫm lại ngày mai nên dùng cách gì làm cho Hoàng Thượng nguôi giận.Nếu không, chỉ sợ cả hoàng cung khó thoát khỏi vận mệnh phá hoại.

.....

Lần đầu ngủ ở tẩm điện hoa lệ như thế,Linh Lung thật là có chút không quen, chăn, gối đầu đều bị hun đến hương thơm ngào ngạt,ngay cả ăn cơm,mặc y phục đều có cung nữ ỏi bên cạnh hầu hạ, căn bản không cần chính mình ra tay, tuy rằng như vậy thoải mái nhưng lại không hợp với nàng.

Cả đêm không ngủ được, trong lòng nàng nhớ thương mẫu thân ở ngoài thành, mặc dù có Tần bá bá chiếu cố, không có vấn đề gì, chẳng qua là mẹ con hai người chưa bao giờ tách ra quá một ngày, khó tránh khỏi đầy lòng nhớ thương đối phương.

“Cô nương, Thái Hậu hôm qua ban thưởng thật nhiều xiêm y xinh đẹp, cô tại sao lại không mặc nha? Hay là cô không thích?” Cung nữ Trầm Hương buồn bực hỏi.

Linh Lung lắc đầu,dịu dàng nói:“Mấy xiêm y đó đều rất đẹp rất tốt, chẳng qua là ta thói quen của ta là mặc mộc mạc một chút, xiêm y này mặc ở trên người ta, chỉ sợ ngay cả chính mình còn cảm thấy kỳ quái! Ta mặc như vậy là tốt rồi.”.

“Bất quá,theo ý kiến của nô tỳ, cô nương vẫn là sớm làm quen, chờ cô nương lên làm hoàng hậu, ăn mặc phải hợp với thân phận, cũng không thể mặc tùy tiện.” Trầm Hương cẩn thận chải mái tóc của Linh Lung, vì nàng buộc theo kiểu dáng phức tạp của cung đình.

Linh Lung kinh ngạc nói:“Ai nói với người ta muốn làm hoàng hậu ?”.

Trầm Hương khẽ cười một tiếng nói:“Hoàng thái hậu an bày cho cô nương ở trong Phượng Minh Điện, nhiều đây đã đủ nói lên tất cả.Phượng Minh Điện này chỉ có hoàng hậu mới có thể vào, không phải cô nương làm hoàng hậu,vậy còn ai vào đây? Hiện tại trong cung từ trên xuống dưới đều biết chuyện này, cô nương cũng đừng phủ nhận nữa .”

“Người nói.....” Về mặt Linh Lung ngạc nhiên, nàng không khỏi nhớ lại một ngày kia mẫu thân nói chuyện với nàng

Mặt trời mệt mỏi lặn về phía tây.

“Mẹ,con đã trở về.”

Trên đầu tiểu cô nương chải hai búi tóc, một tay cầm bảo kiếm, một tay ôm đồng la đi qua hàng rào trúc,khuôn mặt nhỏ nhắn lớn cỡ bàn tay, nhìn bên ngoài vào tuổi nàng so với thực tế còn nhỏ hơn hai, ba tuổi.

Mỗi ngày về đến nhà,Linh Lung luôn la lớn như vậy. Dem đồ đạc làm xiếc để kiểm cơm dọn dẹp lại, vỗ về cái bụng kêu ùng ục,nhìn nam tử trung niên cười nói:“Tần bá bá, hôm nay con giống như đặc biệt dễ đối,ông cũng vậy sao?”.

Tần Công toét miệng cười,“Hôm nay nhiều khách xem náo nhiệt, chúng ta đặc biệt ra sức thết to, còn lời nămlượng bạc, bụng tự nhiên đói mau,buổi tối nên thêm đồ ăn để chúc mừng .”.

“Không biết mẹ nấu món ngon gì nha ?” Linh Lung hai ba bước chạy vào trong phòng,vừa vào trong liền thấy trên bàn cơm rồng tuếch,mà mẫu thân đáng lý phải nấu món ngon đợi nàng về lại ngồi bên cạnh bàn sợ run, nàng không nén nổi cũng ngậy ngấn cả người.“Mẹ,mẹ tại sao ngồi đây ngấn người, xảy ra chuyện gì sao?”.

Khương Thị bị nữ nhi lay động,lúc này mới hồi phục lại tinh thần.“Linh Lung..... A! Các người đã trở lại? Không xong! Đồ ăn mẹ còn chưa nấu? Các người nghỉ ngơi trước một chút,mẹ lập tức đi nấu.”

Thấy mẫu thân nhanh chóng vào phòng bếp,Linh Lung cảm thấy khác thường nhưng cũng không lập tức hỏi.

Quả nhiên không lâu sau, Khương Thị bê đồ ăn nóng hổi ra, tuy rằng không phải thịt cá, bắt quá, đối bọn họ mà nói, đã xem như được hưởng thụ .

“Tần đại ca, huynh phải ăn nhiều một chút.” Khương thị kêu gọi . Nhờ có Tần Công giúp những năm gần đây,nàng mới an tâm để cho nữ nhi ra ngoài làm xiếc, nếu không hai mẹ con đã sớm chết đói ven đường .

Tần Công gãi đầu, có chút thẹn thùng nói:“Đệ muội,người muội không khỏe nên ăn nhiều một chút, không cần khách khí với huynh”.

Giọng nói của Khương Thị bình thản nói:“Muội thế nào vẫn ăn như cũ, nhưng Tần đại ca vì cái gia đình này lao động vất vả, năm đó nếu không có huynh thì không có mẹ con chúng tôi”

“Đệ muội, muội trăm ngàn lần không cần nói như vậy.” Hắc ngượng ngừng reo lên.

Linh Lung buộc miệng cười:“Mẹ,mẹ cũng đừng nói thêm gì nữa , bằng không,Tần bá bá thật sự phải tìm hang chui vào.”.

“Đứa nhỏ này,lại nói hươu nói vượn!.” Khương thị khẽ quát nhẹ.

Về mặt Tần Công không được tự nhiên nói:“Huynh cùng Công Tôn Uý kết bái huynh đệ, thay hấn chăm sóc các người là chuyện huynh phải làm,đệ muội đừng nói cảm ơn huynh”.

Trong lòng Khương Thị thâm mang ơn nói:“Muội đây đừng nói,muội sẽ vĩnh viễn nhớ kỷ ân tình của huynh”.

5. Chương 5: Chương 5

“Mẹ, dùng bữa.” Linh Lung hiểu thuận giúp mẫu thân chia thức ăn, đem tất cả các món ngon để trong bát bà. Thấy dáng vẻ mẫu thân như có tâm sự nặng nề, trong lòng nàng càng nghi ngờ.

Đêm đó, hai mẹ con ngủ chung một giường, mắt thấy trời cũng sắp sáng Khương Thị vẫn trần trọc khó ngủ, bên tai nghe được bên ngoài truyền đến từng tiếng gà gáy, bà nhẹ nhàng choàng áo đi đến phòng bếp nhóm lửa chuẩn bị đồ ăn sáng.

Linh Lung ngủ không say cho nên khi mẫu thân ngồi dậy, nàng cũng mở hai tròng trắng đen phân minh, mẹ nàng lặng lẽ mang đôi giày thêu màu hồng nhạt, rời khỏi phòng.

Mẹ nhất định có tâm sự. Linh Lung có thể trăm phần trăm kết luận, chẳng qua là giữa hai mẹ con nàng cho đến giờ không có bí mật, tại sao chuyện này lại lén giấu đi, trì trệ không muốn nói ra?

Nhìn bóng dáng mẫu thân bận rộn, nàng tiến lên gọi một tiếng, “Mẹ”.

“Ừm!” Khương Thị bị nữ nhi gọi giật mình, tay phải run rẩy múc gạo trắng rót đầy đất. “Linh Lung, con nha! Hôm nay con tại sao lại dậy sớm như vậy?”

Linh Lung nắm cổ tay gầy của mẫu thân, ngăn lại động tác mẹ lục gạo trắng. “Mẹ, mẹ đi theo con”

“Con muốn đi đâu?” Khương Thị để nữ nhi kéo đi, vào tới phòng.

Nàng ấn mẫu thân ngồi ở trên giường, trên mặt Linh Lung toát ra thành thực vượt quá tuổi. “Mẹ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Không cần gạt con nữa, mẹ mỗi lần có tâm sự, buổi tối mẹ nhất định sẽ ngủ không yên, mẹ đừng nghĩ rằng việc nhỏ này có thể lừa gạt được con.”

Khương Thị lại buồn phiền lộ vẻ xúc động, “Xem ra chuyện phải trái không thể giấu”.

“Mẹ không đem tâm sự nói cho con biết, còn có thể nói cho ai biết nha?” Linh Lung cố ý trêu chọc nói: “Mẹ nói đi! Con sẽ chăm chú lắng nghe.”

Vì thế, Khương Thị đành phải chậm rãi đem chuyện ban ngày hoàng thái hậu đích thân tới đây nói lại một lần nữa, bao gồm chuyện hai người nói với nhau, và lời thỉnh cầu của hoàng thái hậu, còn có lo lắng và kiêng kỵ chính mình, toàn bộ nói ra hết.

“Thành thật mà nói, mẹ cũng không tán thành con tiến cung, mẹ biết rõ tiểu hoàng đế hiện nay tính tình rất khó chịu, chỉ cần không thuận mắt hắn, hắn sẽ giận dữ, trong triều có vài đại thần bởi vì nói thẳng với Hoàng thượng mà thiếu chút nữa bị đưa tới ngục môn trăm tử, giống như bất cứ lúc nào cũng có khả năng mất mạng. Mẹ đương nhiên không hy vọng con mạo hiểm. Mẹ đã mất đi cha con, mẹ không thể mất thêm con, tuy là hoàng thái hậu thỉnh cầu, mẹ vẫn quyết định cự tuyệt.” Mặc dù mấy năm trước có..... Nhưng như thế nào? Hôm nay mọi chuyện đều khác a!

Linh Lung sớm đã quên chuyện trước kia, biểu hiện của nàng tương đối bình tĩnh. “Con và Tần bá bá làm xiếc ở ngoài đường, cũng nghe thấy không ít chuyện liên quan đến tiểu hoàng đế, bản thân con cho rằng hắn thật sự thiếu người giáo huấn. Nếu cứ như vậy, giang sơn sớm hay muộn sẽ bị hắn phá hủy, có lẽ vì chuyện như vậy nên hoàng thái hậu mới không có cách nào khác đến tìm chúng ta.”

“Cách nói chuyện của con rất giống cha, lúc trước ông ấy cũng là trần ngập chính nghĩa, một lòng muốn vì triều đình làm chút chuyện, vì tiên đế san sẻ, kết quả không công đã đánh mất mạng mình, còn hai mẹ con chúng ta thì trốn đông trốn tây, cuộc sống như vậy mẹ đã quá sợ.” Nói đến chỗ kích động, khăn tay trong tay Khương Thị xoắn lại run rẩy.

Linh Lung đưa hai tay ôm lấy mẫu thân yếu đuối. “Mẹ, cuộc sống cực khổ đã qua, con sẽ không để “Người kia” làm tổn thương chúng ta nữa.”

Khương Thị nói dồn dập: “Mẹ không hy vọng con gặp nguy hiểm, không bằng chúng ta lập tức chuyển nhà, tốt nhất là rời khỏi kinh thành, vĩnh viễn không trở về đây”.

“Mẹ, trốn tránh cũng không phải cách hay.” Trong mắt Linh Lung lóe sáng nghiêm túc nhìn mẫu thân, thốt ra, “Những năm gần đây, con ngày ngày đem luyện võ, chính là hy vọng có một ngày có thể tự tay báo thù

cho cha, hiện tại cơ hội đã đến , chỉ cần có thể vào cung,con sẽ có cơ hội nhìn thấy “Người kia”, con sẽ điều tra rõ năm đó cha chết như thế nào”.

“Linh Lung, con trăm ngàn lần không thể làm việc ngược như thế!”Tim của Khương Thị suýt nữa ngừng đập, nàng vốn tưởng rằng nữ nhi tập võ chỉ là vì kiếm ăn, không nghĩ tới con nàng lại dấu diếm kế hoạch lớn như vậy.

Linh Lung xoay mình cười vui vẻ:“Mẹ, nhìn bộ dáng khấn trương, sắc mặt trắng bệch của mẹ,con chỉ là nói giỡn thôi”.

“Thật là chuyện này có thể nói giỡn sao?” Khương Thị vẫn hoài nghi.

Linh Lung phụt cười, ra vẻ thoải mái nói:“Đương nhiên là thật , mưu sát hoàng thân quốc thích là tội chết,con còn có mẹ,cho nên tuyệt không thể mạo hiểm ”.

Khương Thị nghe thế này mới khôi phục hô hấp và tiếng đập bình thường.“Con thật làm mẹ sợ ”.

“Nhưng mà, nếu hoàng thái hậu tự mình đến cầu chúng ta giúp đỡ ,chúng ta từ chối hình như không tốt lắm, không bằng con tiến cung gặp hoàng thái hậu, nói qua mọi chuyện, nếu thật sự không giúp được, con có thể khéo léo từ chối, như vậy thì tốt hơn”.

“Như vậy sẽ không thất lễ, cũng chỉ còn cách như vậy.” Khương thị đem tất cả tâm sự kể ra, cuối cùng thoải mái hơn.“Tốt lắm,Linh Lung, con nằm xuống ngủ thêm chút nữa, mẹ vào phòng bếp nấu ăn”.

Linh Lung nở nụ cười đưa mắt nhìn theo mẫu thân ra ngoài, trong chớp mắt, tươi cười trên mặt đã biến mất.....

Thù giết cha không đội trời chung, nàng phải bắt lấy cơ hội tốt do trời ban cho.

Không có chú ý tới vẻ mặt của Linh Lung chợt lóe lên tia lạnh lùng, Trầm Hương đứng một bên phối hợp nói:“Cô nương hẳn là đói bụng? Nô tỳ lập tức đi chuẩn bị đồ ăn sáng.”.

“Trầm Hương, ta muốn gặp hoàng thái hậu, phải làm như thế nào mới nhìn thấy người?” Linh Lung không phải hỏi để hiểu, dù sao cũng là chuyện nhiều năm trước, trí nhớ sớm không còn tồn tại.

“Nô tỳ đi tìm Quế công công, hẳn là người nhân bên cạnh hoàng thái hậu, có thể nhờ hắn giúp cô chuyển đạt.” Trầm Hương trả lời.

Linh Lung chau mày lại.“Vay phiền người ”.

“Đây là chuyện nô tỳ nên làm. Cô nương nếu không có việc gì cản trở, nô tỳ ra ngoài trước.” Trầm Hương hành lễ, rất nhanh rời đi.

Hoàng thái hậu rốt cuộc đưa ra chủ ý gì? Vì có gì an bài nàng ở nơi này? Linh Lung trăm điều khó hiểu thầm nghĩ.

“Hoàng Thượng giá lâm!”.

Ngoài điện truyền đến giọng nói làm cho Linh Lung sửng sốt một chút,người còn chưa phản ứng,đã thấy Nạp Lam một thân long bào quý giá, từng bước đến gần, mà vẻ mặt của Tiểu Thuận Tử như không ngủ đủ hai mắt quầng thâm đi theo phía sau, hoàn toàn không có thần thái sáng láng.

“Làm càn! Thấy trẫm còn không quỳ xuống hành lễ?” Nạp Lam căn bản chờ không kịp đến hừng đông đã tới .

Linh Lung nhấp một chút làm môi đỏ mọng, chậm rãi đứng dậy, quỳ xuống, hai tay giơ lên,“Dân nữ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”.

Hai tay của Nạp Lam hoàn ngược đứng trên cao dùng lỗ mũi nhìn người.“Trẫm muốn nàng lập tức ra khỏi Phượng Minh Điện, mặt khác ta sẽ bảo Tiểu Thuận Tử giúp nàng an bài chỗ ở.”.

“Hoàng Thượng muốn dân nữ rời xa chỗ này, bất quá, tốt nhất là nên hỏi qua hoàng thái hậu.” Nàng là cầu còn không được, chẳng qua không muốn yếu thế trước mặt hắn.

Nạp Lam nhất thời trở mặt căm tức: “Đừng nghĩ lấy hoàng thái hậu để dọa trẫm, trẫm là Hoàng Thượng, mỗi câu nói đều là thánh chỉ, ai dám không theo chính là kháng chỉ.”

Linh Lung khẩu khí lãnh đạm cãi lại, “Ngay cả hoàng thái hậu cũng phải nghe Hoàng Thượng sao?”

“Xú nha đầu này thật to gan, cứ nhiên dám chống đối trẫm, đừng tưởng rằng có hoàng thái hậu là chỗ dựa của nàng, liền vọng tưởng bay lên làm phượng hoàng, trẫm sẽ không cho nàng như ý.”

Linh Lung nghe xong trong lòng thật không vui. Chính mình bị tội gì nha, đến nơi đây tự rước lấy nhục, chẳng qua chuyện nàng đáp ứng nàng phải làm được, đây là nguyên tắc cơ bản làm người, cũng là chuyện khi cha còn sống đã dạy nàng.

“Được, dân nữ và Hoàng Thượng đánh cuộc như thế nào?”

Ánh mắt của Nạp lam chợt lóe lên, “Đánh thắng nàng chứ gì?”

“Chỉ cần Hoàng Thượng có bản lĩnh đánh bại dân nữ, như vậy dân nữ sẽ tự động biến mất.”

Nạp Lam không tin nghiêng người hỏi, “Thật sự? Đến lúc đó nàng thật sự nguyện ý buông tha?” Trên đời này nữ tử đều muốn làm hoàng hậu chấp chưởng đông cung, đây chính là quang vinh, nàng không có khả năng ngoại lệ.

“Dân nữ đã nói sẽ giữ lời, ý Hoàng Thượng như thế nào?” Vừa vào hầu môn giống như biển, hướng chỉ là hoàng cung. Linh lung không hề nghĩ ngợi quá.

“Được, một lời đã định! Nếu nàng dám lật lọng, cũng đừng trách trẫm định nàng tội khi quân.” Nạp Lam ngưỡng mũi, cao ngạo nói.

Linh Lung giương cằm lên, nghiêm mặt nói: “Một lời đã định.”

“Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng.” Trầm Hương không đoán được lại gặp được vận tuế gia ở chỗ này, vẻ mặt kinh hoàng vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Tiểu Thuận Tử thấp xích, “Người đang làm gì?”

Trầm Hương run rẩy nói: “Hồi Thuận công công, nô tỳ được phái tới hầu hạ cô nương.”

“Không có gì nói liền lui ra, không phát hiện Hoàng Thượng và Linh Lung cô nương đang nói chuyện sao?”

Trầm Hương mang đồ ăn tới đặt xuống, “Dạ! Dạ.”

Thấy Nạp Lam không tính rời đi, Linh Lung liếc mắt nhìn thức ăn thịnh soạn trên bàn. Sức ăn của nàng không lớn, chỉ sợ lại phải lãng phí.

“Hoàng Thượng dùng đồ ăn sớm chưa?” Nàng thuận miệng hỏi một chút.

Nạp Lam không đoán được nàng hỏi như vậy, cũng thẳng thắn nói: “Còn chưa có ăn nha.”

“Như vậy, Hoàng Thượng có phải cần phải đi hay không?” Cứ ở chỗ này cùng nàng mắt to trừng đôi mắt nhỏ là có ý gì chứ.

Quả nhiên, lời nàng vừa ra, lập tức mặt rồng có chút hờn giận.

“Nàng dám đuổi trẫm sao? Mỗi chỗ trong hoàng cung này đều thuộc về trẫm, trẫm muốn ăn ở nơi nào thì ở nơi ấy, không ai có tư cách đuổi trẫm.”

Linh Lung trợn mắt nhìn xuống xúc động. “Ý Dân nữ là, Hoàng Thượng cũng đã đói bụng, sao không trở về ăn uống no đủ, buổi chiều mới có tinh thần cùng dân nữ luận võ.”

Hừ! Nàng càng muốn đuổi hán đi! Hán lại càng không đi. Giọng nói của Nạp lam lạnh lùng: “Trẫm quyết định ở trong này dùng bữa, không được sao?”

6. Chương 6: Chương 6

Linh Lung còn chưa trả lời, Tiểu Thuận Tử đã cướp lời, “Hoàng Thượng, việc này trăm vạn lần không được.”

Nạp Lam tức giận liếc hắt hởi: “Vì sao không được? Chẳng lẽ trăm muốn dùng bữa nơi nào cũng không được sao?”

“Ách! Đây.....” Tiểu Thuận Tử nhất thời không còn lời nào để nói.

“Hoàng Thượng, Thuận công công nói đúng, ngài chính là vua của một nước, dùng bữa với dân nữ sẽ bôi nhọ thân phận tôn quý của ngài, thật sự không ổn.” Linh Lung cũng không muốn ngồi cùng bàn ăn với hắt, như vậy sẽ làm cho nàng mất khẩu vị nha.

Nạp Lam chính là cố ý làm trái lại ý của nàng, “Trăm chính là muốn ở trong này dùng bữa, ai phản đối cũng không được. Tiểu Thuận Tử, còn không chuẩn bị thiện.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Tiểu Thuận Tử không dám lại có hai lời. “Truyền lệnh!”

Linh Lung trợn mắt há hốc mồm nhìn các cung nữ nối đuôi nhau ra vào, đem đồ ăn để vương chuyên dụng đưa vào Phụng Minh Điện, nàng lại vô lực ngăn cản mọi chuyện. Xem ra tiểu hoàng đế này ngoại trừ kiêu căng bá đạo, muốn làm gì thì làm, hiện tại lại thêm tác phong vô lại, ác bá, quả thực làm cho người ta chán nản.

Tiểu Thuận Tử theo thường lệ dùng đĩa bạc thử mỗi món ăn, xác định không có nguy hiểm, mới làm cho Hoàng Thượng dùng.

“Hoàng Thượng, có thể dùng bữa .”

Nạp Lam kiêu ngạo liếc nhìn Linh Lung ngồi đối diện bằng nửa con mắt, dùng giọng ban ân nói: “Không phải là người nào cũng may mắn có thể cộng thiện (ăn cơm) với hoàng đế, nàng là người đầu tiên.”

“Dân nữ nên quỳ xuống để cảm ơn Hoàng Thượng ân điển sao?” Nàng hỏi châm biếm.

Nạp lam lộ vẻ mặt đắc ý, không có nghe trong lời nói của nàng có ý châm biếm. “Trăm chuẩn nàng không cần quỳ xuống, chỉ cần ghi tạc trong lòng là đủ rồi.”

Linh Lung thiếu chút nữa bị nước bọt của mình làm nghẹn. Nàng thực chưa thấy qua người có da mặt dày như vậy, nhưng người này lại là cái hoàng đế nha.....làm cho người ta thật muốn đấm một cái.

“A! Mất Trăm!”

Nạp Lam che một bên mắt phải, đau đến nước mắt nhanh chảy xuống.

“Hoàng Thượng!” Tiểu Thuận Tử kinh hoảng xông lên xem xảy ra chuyện gì, “Mau để cho nô tài nhìn xem có nghiêm trọng không, có cần thỉnh ngự y hay không? Hoàng Thượng.....”

Linh Lung ở trong lòng thầm cười trộm. “Chỉ cần lược trướng chính, sau đó lấy khăn quần lại lên sẽ không sao, huống chi ta đã tận lực hạ thủ lưu tình.” Giống như bọn họ ở bên ngoài làm xiếc, vết thương nhỏ này căn bản không tính là cái gì.

“Thân thể Hoàng Thượng được cưng chiều, cho nên không chịu nổi chút va chạm tổn thương, cô đã ăn tim báo sao? Cứ nhiên xuất thủ làm Hoàng Thượng bị thương!” Tiểu Thuận Tử khấn trương hô to gọi nhỏ, “Hoàng Thượng, ngài đừng đánh, vẫn nên tìm ngự y đến xem.”

Nạp Lam rất là tức giận đẩy Tiểu Thuận Tử ra, mắt phải còn có một vòng xanh nhàn nhạt, ngay cả búi tóc búi cao cũng lệch sang một bên. “Tránh ra! Trăm còn muốn đánh nữa, hôm nay không thể không đánh bại nàng.”

“Hoàng Thượng rất có khí phách.” Hai tay Linh Lung đặt sau thắt lưng, chờ hắt ra chiêu.

Hắt cũng không muốn thần khí của mình bị xú nha đầu đề bẹp. “Được, chúng ta đấu lại!”

Kết quả hắt đương nhiên vẫn là thảm bại.

Linh Lung dùng cổ tay áo lau một chút mồ hôi trên trán.“Hoàng Thượng học võ công căn bản không xong, cho dù đánh lại nhiều lần cũng không đánh lại dân nữ, vẫn là nhận thua đi!”.

“Trẫm là hoàng đế, không thể cúi đầu nhận thua, trẫm tuyệt không nhận thua!” Nạp Lam từng ngậm từng ngậm thở hồng hộc,“Trẫm không phục!”.

Nàng lại làm động tác mời,“VẬY Hoàng Thượng ra chiêu đi!”.

“A-” Yết hầu của Nạp Lam hô to một tiếng, chân dùng toàn lực tiến công.

Linh Lung lắc đầu, phi thân ở không trung trở mình, chân Nạp Lam bồi rồi, hấn đứng không vững,ngã lảo đảo xuống đất.

“Hoàng Thượng.....” Tiểu Thuận Tử kêu đau bịt kín hai mắt, không đành lòng nhìn cảnh ấy.

Khuôn mặt tuần tú của Nạp Lam đỏ lên giống màu gan heo, chỉ có thể cắn giận hét.“Đáng giận, đáng giận! Vì sao lại như vậy?”.

“Hoàng Thượng còn muốn tiếp tục sao?” Linh Lung hỏi.

Nạp Lam cắn chặt răng, mặc dù đau không chịu nổi, hấn vẫn đứng thẳng cái eo, dùng cảm đối mặt thất bại.“Hôm nay coi như trẫm thua, ngày mai chúng ta tiếp tục.Trước khi đại hôn, trẫm nhất định đánh bại nàng.” Nếu lần một nữ tử có võ công cao hơn mình làm vợ, hấn cho là tôn nghiêm hoàng đế khó có thể giữ được .

“Dân nữ sẽ chờ Hoàng Thượng đến khiêu chiến .” Linh Lung nói.

7. Chương 7: Chương 7

Về mặt Tiểu Thuận Tử có chút đồng tình dịu chủ tử rời khỏi Điện Văn Hoa.Tiểu hoàng đế này cho rằng thiên hạ chỉ có mình hấn là nhất,vừa ra đời đã được phong làm thái tử, có thể nói là được nhiều người nuông chiều, cuộc sống tôn quý, không có người nào không nịnh bợ hấn, chỉ sợ hấn có một chút không vui,hấn chưa từng có chịu qua thất bại, nay lại bị một tiểu cô nương cùng tuổi đánh cho thất linh bát lạc, mất mặt hết, xem ra đây chính là cửa ải khó khăn nhất của tiểu hoàng đế từ lúc đăng cơ cho tới nay.

“Nàng là Linh Lung cô nương sao?”.

Không biết từ đâu xuất hiện một lão thái giám gọi nhỏ.

Nàng nhìn hấn liếc mắt một cái,“Ta chính là.”.

Mái tóc muối tiêu của Quế công công không chút thay đổi nói:“Truyền ý chỉ của hoàng thái hậu,triệu Linh Lung cô nương yết kiến.”.

“Đa tạ công công.”.

Đi vào ngoài điện của hoàng thái hậu, Quế công công vào trước để thông báo, chốc lát sau mới gọi Linh Lung.

Linh Lung ngửi được mùi cây mộc hương nồng đậm đầu tiên, ngón tay giơ lên đẩy tấm rèm che rũ xuống, chỉ thấy hoàng thái hậu một thân trang nhã bào phục đỏ thắm thêu hoa, ngồi ở đằng kia nở nụ cười chân thành nhìn nàng.

“Dân nữ tham kiến hoàng thái hậu.”.

Trên mặt Hoàng thái hậu đầy ý cười, giơ tay lên nói:“Miễn lễ . Tiểu Quế Tử, ban thưởng tọa.”.

“Tạ Thái Hậu.” Linh Lung đáp lễ.

“Linh Lung, ai gia nghe Tiểu Quế Tử nói, con vừa rồi đánh Hoàng Thượng một quyền, còn đập hấn một cước, đây là sự thật sao?” Tuy rằng bà làm mẹ không nên ở chỗ này vui sướng khi người gặp họa, bất quá, bà thật đúng là hối hận không có tận mắt thấy dáng vẻ của tiểu hoàng đế kinh ngạc, thật sự là đáng tiếc.

Trong lòng Linh Lung giật mình, đứng dậy,“Thái Hậu dân nữ.....”.

“Ha ha! Đừng nóng vội, đừng nóng vội, ai gia không phải là trách cứ con, mà là khen con, con đánh ngài ấy một quyền, rồi một cước đúng là rất tốt, trong thiên hạ không có người nào dám đánh Hoàng Thượng, con là người đầu tiên, ai gia nghĩ đến Hoàng Thượng hiện tại nhất định là buồn chán vô cùng.” Hoàng thái hậu cười ha ha nói.

Linh Lung có chút kinh ngạc, không hiểu được sự việc như thế nào.

“Con nhất định cảm thấy rất kỳ quái, có phải hay không? Quả thật người nào làm mẹ lại không đau lòng con của mình, nhưng mà Hoàng Thượng và người khác không giống nhau, ai gia và tiên đế còn có thái hoàng Thái Hậu sủng hân lên trời, nay nghĩ đến mất bò mới lo làm chuồng, chỉ sợ không kịp, bất quá, Hoàng Thượng không có sai người đem con xuống chém, có thể thấy được hân còn có thể cứu.” Trong mắt Hoàng thái hậu chảy nước mắt, không ngừng cúi đầu lau lệ, cực kỳ giống từ mẫu vì nhi tử mà phiền não.

Linh Lung thấy thế không khỏi mềm lòng, trong lòng nàng than nhẹ.

“Thái Hậu yên tâm, Linh Lung chắc chắn làm hết sức.”

Khuôn mặt của Hoàng thái hậu lộ vẻ xúc động, lặng lẽ lấy khăn tay che lại khóe môi khẽ nhếch, nói: “Con nói những lời này là đủ rồi.”

“Nhưng mà, có chuyện Linh Lung phải nói rõ ràng với Thái Hậu.”

Hoàng thái hậu biết chuyện gì còn vỗ bàn tay nhỏ bé của nàng, “Là chuyện đại hôn của con và Hoàng Thượng có đúng hay không? Ai gia biết chuyện này ủy khuất cho con, nhưng mà nếu không nói như vậy, Hoàng Thượng sao lại dễ dàng mắc câu. Từ khi tuyên bố hôn sự của hai con, Hoàng Thượng so với trước đó thật sự có luyện công, đứa nhỏ này rất tự cao, lại không nghĩ rằng lại thua trong tay một tiểu cô nương, trong lòng cũng thập phần hiểu được, nếu không thêm sức lực, sau này ở trước mặt con không ngán đầu dây nổi. Cuộc sống của Hoàng Thượng trôi qua rất trôi chảy, cho hân một chút kích thích, hân sẽ giỏi lên.”

“Linh Lung hiểu được.” Chuyện tới lúc này, nàng cũng không thể lùi bước.

Hoàng thái hậu ấy nãy nói: “Vậy thật oan ức cho con, Linh Lung.”

Linh Lung cứ như vậy bị hoàng thái hậu nói hai ba câu thuyết phục, tiếp tục sắm vai không lấy lòng tiểu hoàng đế.

Quê công công mấy năm mới bắt đầu hầu hạ hoàng thái hậu, mặt ông không chút thay đổi nhìn theo bóng dáng Linh Lung đi ra ngoài điện, mới nói ra nghi vấn trong lòng, “Thái Hậu dường như không chỉ vì tiên đế tìm một người yêu cho con.”

Hoàng thái hậu mỉm môi cười, “Ông cũng đã nhìn ra? Ai gia quả thật rất thích đứa nhỏ Linh Lung này, tuy rằng không có thân thể hiển hách, nhưng mà ánh mắt nàng đầy khí khái anh hùng, với lại từ trong cơ thể phát ra dũng khí và ngạo khí, thật sự là hiếm có, so với thiên kim danh môn, tiểu thư quan gia thì còn thiếu. Nếu cho hoàng thượng lấy một người giống mình sống cả đời, không bằng để cho hân lấy một nữ tử bình dân làm vợ vậy thì thú vị hơn.”

“A! Nhớ năm đó Công Tôn Uy ở trên giang hồ nổi tiếng là nhân vật anh hùng, từ khi cưới vợ liền thoái ẩn giang hồ, an phận ở nơi sơn dã làm thợ săn, trong lúc vô tình lại cứu tiên đế một mạng, hai người tâm đầu ý hợp, nên mới kết làm huynh đệ gắn bó keo sơn, tiên đế ở dân gian có thể kết giao một người bạn tốt như vậy, trong lòng đương nhiên vui mừng, còn hay cải trang ra cung, hai người trắng đêm nâng cốc chúc mừng, chẳng qua là vụn vặt không nghĩ tới.....”

Hoàng thái hậu nghĩ tới lúc trước –.

Cổ kiệu đến một gian nhà bình thường, phòng xá đơn sơ...

“Chính là nơi này sao?” Bà nhìn quanh mảnh đất căn cổ, trong mắt có thương tiếc và áy náy.

Tùy tùng đẩy cửa nhỏ ra, tiện thể thôi lui một bên, để cho nàng có thể đi lại.

Bà thở dài một hơi: “Đi xem có người nào ở đây không.”

“Dạ.” Nhận được mệnh lệnh, tùy từng giờ tay gõ lên ván cửa hai cái, trong chốc lát, nghe được bên trong vang lên tiếng bước chân.

“Ai!” một tiếng, cánh cửa không bền chắc lắm bị mở ra .

Khương Thị bị người trước mắt làm giật mình, theo bản năng rút lui hai bước, dùng âm điệu mang theo sợ hãi hỏi: “Người, các người..... Các người muốn làm gì?”.

“Công Tôn phu nhân, bà không phải sợ, chúng tôi sẽ không thương tổn bà.” Phu nhân dường như biết nàng sợ hãi, tiến lên từng bước trấn an.

Khương Thị nghe thấy người tới nói thẳng ra tên dòng họ trượng phu mình, sắc mặt càng trắng. Đã qua năm năm mai danh ẩn tích, đột nhiên xuất hiện một đám người xa lạ đến, nhất thời nàng cảm thấy chuyện lo lắng nhất đã xảy ra.

“Nàng..... Nàng tại sao biết ta.....”.

Nàng bảo tùy tùng phía sau lui vài thước, để Khương Thị giảm bớt sợ hãi, để cho nàng tiện nói chuyện.

“Công Tôn phu nhân, bà đã quên ta sao?”.

“Nàng..... Nàng.....” Khương Thị nghe nàng vừa như vậy, mới cẩn thận nhìn nàng, đồng thời cũng khoét lại chỗ sâu nhất trong đầu, bởi vì cuộc sống khốn đốn mà hai mắt vô thần phút chốc trợn lên. “Nàng là..... Hoàng hậu nương nương!” Năm đó hai người từng gặp mặt một lần.

Nàng nhẹ nhàng cười nhẹ, “Nàng rốt cục nghĩ tới, bắt quá, hiện tại thái tử làm hoàng đế, ai gia đã không còn là hoàng hậu nương nương .”.

Về mặt Khương Thị sợ hãi cả kinh, run rẩy quỳ xuống lạy, cung kính nói: “Dân, dân phụ tham kiến Thái Hậu, Thái Hậu thiên tuế thiên tuế ngàn thiên tuế.”.

8. Chương 8: Chương 8

“Mau mau đứng lên.” Hoàng thái hậu vội vàng khom người nâng Khương Thị dậy: “Công Tôn phu nhân, hôm nay ta chỉ là tới bái phỏng lão bằng hữu, không phải ở trong cung, cũng đừng hành đại lễ . Đến, chúng ta tiếp tục bàn chuyện”.

“Dạ, xem ra dân phụ đều đã quên, mời Thái Hậu vào đây ngồi.” Khương Thị mau mau mời khách quý vào cửa, vội vàng rót một chén nước, nở ra nụ cười có chút xấu hổ nói: “Trong nhà không có gì để chiêu đãi , chỉ có nước sôi mà thôi.....”.

Hoàng thái hậu tươi cười chân thành nhận lấy chén nước, “Ta chính cảm thấy khát nước! Có nước uống thật sự là quá tốt.”.

Khương Thị nghe vậy, không ngừng mang nước trong ấm đi ra, đồng thời cũng chia cho những người khác.

“Tất cả các người đều ra bên ngoài chờ, ta và Công Tôn phu nhân muốn một mình tâm sự.” Hoàng thái hậu đợi bọn họ dùng xong, mới cố ý kêu bọn họ rời khỏi.

Khương Thị nhìn hoàng thái hậu thận trọng có chút khó hiểu, bất quá vẫn yên lặng chờ nàng mở miệng.

“Người cũng đừng đứng im đó, cũng nên ngồi xuống, tránh cho ta đầu nâng quá cao .” Hoàng thái hậu cũng muốn nàng ngồi xuống.

Khương Thị khiếp sợ nói: “Dân phụ không dám.”.

“Người không ngồi, vậy thì ta cũng đứng .” Nói vừa xong, hoàng thái hậu liền làm bộ đứng dậy.

Khương Thị nào dám để cho hoàng thái hậu đứng nói chuyện, đành phải nghe lời làm theo, trong lòng cảm thấy bất an.

Hoàng thái hậu chăm chú nhìn khuôn mặt Khương Thị nhiều lần trải qua tang thương, cùng với xiêm y có nhiều chỗ vá, bởi vậy có thể thấy được cuộc sống rất kham khổ, vì thế, trong lòng của nàng cảm thấy buồn

phiên:“Thật ra thì ta nên sớm đến đây, trước khi tiên đế lâm chung nói đi nói lại muốn ta nhớ kỹ, phải chăm sóc cuộc sống nửa đời sau của hai người thật tốt, bởi vì hẳn thực xin lỗi các người.....”.

“Thái Hậu đừng nói như vậy, tiên phu là vì tiên đế tận trung, ông ấy chết là đáng giá.” Nháy mắt hai mắt của Khương thị đầm lệ mông lung, cổ họng nghẹn lại, “Dân phụ chưa bao giờ oán.....”.

Hoàng thái hậu lại thở dài thật sâu. “Tuy rằng người nói như vậy, nhưng mà di mệnh tiên đế vẫn như cũ không thể quên, chẳng qua là không phải bỗng dưng tặng cho ngân lượng châu báu, ta nghĩ người cũng sẽ không nhận, cho nên chỉ có thể âm thầm phái người điều tra nghe ngóng, biết được tình hình cuộc sống gần đây các của hai mẹ con, để cung cấp đúng lúc, khổ nỗi không tìm thấy cơ hội.”.

Khương Thị thấy vậy thì thông suốt. “Chỉ cần mỗi ngày không gặp khó khăn, ba bữa có thể ấm no, dân phụ đã cho là đủ.”.

“Nhưng mà Linh lung đâu? Nếu tính tuổi, năm nay con bé cũng đã mười lăm, không thể để con bé luôn luôn tại đầu đường làm xiếc, con gái xuất đầu lộ diện bên ngoài không tốt lắm.” Nàng nhớ rõ nhiều năm trước có gặp qua nha đầu kia.

“Đây là mệnh của con bé, chẳng trách ai.” Lời nói của Hoàng thái hậu làm cho Khương Thị rùng mình, nàng làm mẫu thân làm sao lại không đau lòng.

Hoàng thái hậu là người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp bà nắm bàn tay thô ráp gầy yếu của Khương Thị. “Đây là mục đích hôm nay ta đến, ta hy vọng người có thể đáp ứng cho Linh Lung tiến cung.”.

“Tiến cung?” Sắc mặt của Khương Khi phút chốc mất hết huyết sắc, cả người như bị chấn động. “Không, không..... Thái Hậu kêu Linh Lung tiến cung làm cái gì?” Nàng đã chịu nhiều đau khổ và ép buộc lắm rồi.

“Người đừng hoảng hốt.....” Hoàng thái hậu dịu dàng an ủi Khương Thị không không chế được cảm xúc, “Ta nghe thám tử hồi báo, nàng là người kiên cường, là một cô nương trọng tình trọng nghĩa, cho nên mới hy vọng con bé có thể giúp ta một việc, ta có thể thề với trời, tuyệt không có nửa điểm nguy hiểm.”.

Một tay Khương Thị ôm tim đập cấp tốc trong ngực, sợ hãi hỏi: “Thái Hậu muốn Linh Lung giúp đỡ cái gì?”.

“Nghe ta chậm rãi nói cho người.....”.

Hai nữ nhân bắt đầu lặng lẽ nói.....

Quế công công lên tiếng gọi làm hoàng thái hậu chợt tỉnh, “Thái Hậu, chuyện quá khứ cứ để cho nó qua đi, nói ra chỉ là tăng thêm thương cảm thôi.”.

“Tiểu Quế Tử, nguyện vọng tiên đế phải để ai gia hoàn thành. Nếu đứa nhỏ Linh Lung này thật sự vô duyên trở thành con dâu ai gia, ai gia sẽ thu nàng làm nghĩa nữ, nói tóm lại, không thể trở mặt nhìn nàng ngày ngày khổ cực lại chẳng quan tâm.” Hoàng thái hậu hạ quyết tâm nói.

Quế công công kính cẩn nói: “Tất cả nô tài đều hiểu được.”.

Hoàng thái hậu vuốt ngọc bích trên tay. “Vậy thay ai gia quan sát hai người bọn họ, có phát triển gì, mau chóng bẩm báo cho ai gia biết.”.

“Dạ.”.

.....

Hôm nay Nạp Lam vẫn là dựa theo lịch trình mỗi ngày làm việc, ở ngự thư phòng phê xong một đồng tấu chương, rồi lại tiếp kiến vài vị đại thần, nhưng mà sắc mặt hẳn buộc chặt dường như có thể dùng gió thổi mưa giông trước cơn bão để hình dung, Tiểu Thuận Tử thấy mồ hôi ướt đầm, đơn giản là buổi chiều tỷ thí với Tinh Lung lại thất bại, e sợ chủ tử nổi đóa, ngay cả chính mình cũng sẽ bị vạ lây, vì thế vẫn lo lắng đề phòng.

Nhìn sắc trời bên ngoài một chút, Tiểu Thuận Tử mắt thấy màn đêm buông xuống, nhưng chực vị đại thần còn chưa xong. Thật sự là người không biết nhìn sắc mặt..... nha! Hẳn thật sự là dần, hiện tại mới nghĩ đến,

cái này có thể làm chủ tử giảm nhiệt khí. Nghĩ đến đây, hắc vội vàng rón rén chạy ra ngoài cửa, thấp giọng nói với thái giám bên ngoài vài câu, muốn bọn họ đi làm.

Thật vất vả một đám đại thần mới rời đi, khuôn mặt tuần tú Nạp Lam bình tĩnh, đem tấu chương phê tốt tùy ý ném.“Trẫm mệt mỏi, còn lại ngày mai làm tiếp.”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Tiểu Thuận Tử nhắm mắt đi theo phía sau.

Bởi vì diện tích hoàng cung rất lớn, bởi vậy đều là lấy kiệu thay đi bộ, Nạp Lam ngồi lên kiệu liền nhắm mắt dưỡng thần, cơn buồn ngủ lập tức ập đến.

Tựa hồ vừa nhắm mắt lại, chợt nghe gặp Tiểu Thuận Tử bên ngoài hô:“Hoàng Thượng mời hạ kiệu.”

Nạp Lam còn buồn ngủ bước ra khỏi kiệu, mới ngẩng đầu lên, liền phát hiện đứng sừng sững ở trước mắt không phải Hoàng Cực Điện.“Đây là nơi nào?”

“Hồi Hoàng Thượng, đây là Cam Lộ Điện.”

Nạp Lam không kiên nhẫn liếc mắt sang hắc.“Phế ngôn! Trẫm đương nhiên biết nơi này là Cam Lộ Điện, vấn đề là ngươi đưa trẫm đến nơi đây làm cái gì?”

Tiểu Thuận Tử ái muội nói:“Đương nhiên để cho Hoàng Thượng nghỉ ngơi .Mời Hoàng Thượng”.

9. Chương 9: Chương 9

Đoán không ra trong hồ lô của Tiểu Thuận Tử bán thuốc gì, Nạp Lam hừ lạnh một tiếng, rồi đi vào Cam Lộ Điện, tuy rằng chưa từng nghỉ chân nơi này nửa bước, nhưng mà, hắc thoáng nhìn bố trí bên trong và Hoàng Cực Điện không khác nhau lắm, nghĩ rằng dù sao ngủ ở chỗ nào đều giống nhau, hắc cũng lười hỏi nhiều.

“Các người ở bên ngoài chờ , không có gọi không được tiến vào.” Tiểu Thuận Tử như là đuổi cung nữ và thị vệ lui ra như đuổi ruồi bọ, lộ ra vẻ thần bí.

Nạp Lam ngồi ở trên giường sang quý xa hoa, bất mãn kếp lại lông mày,“Ngươi kêu các cung nữ ấy đi, thì người nào giúp trẫm thay y phục? Chẳng lẽ tự trẫm rat ay sao?”

“Hoàng Thượng, nô tài đã mời người đến hầu hạ Hoàng Thượng, giờ này đang ở bên ngoài chờ.”

Nạp Lam xuống tay,“Truyền người đó vào đi!”

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Thuận Tử đi ra cửa, giọng nói:“Hoàng Thượng có chỉ, Triệu Tiệp Dư vào yết kiến.”

Triệu Kiệt Dư? Hắc là ai vậy?

Lúc này, hai gã thái giám trên vai khiêng người được quần chăn bông tiến vào, sau đó đặt ở trước mặt Nạp Lam, hành lễ xong rồi lui ra lui ra.

“Đây là cái gì nha?” Nạp Lam hoài nghi hỏi.

Tiểu Thuận Tử nhỏ giọng ở bên tai hắc nói nhỏ,“Triệu Tiệp Dư là thiên kim hộ bộ Thượng Thư Triệu đại nhân, là vị đại mỹ nhân, đêm nay thần kêu nàng đến thị tẩm, thỉnh Hoàng Thượng hưởng thụ.”

“Thị tẩm?” Hắc rốt cục biết .

“Triệu Tiệp Dư và Hạ Tiệp Dư tiến cung đã một năm, Hoàng Thượng vẫn chưa triệu các nàng thị tẩm, đêm nay trước hết để Triệu Tiệp Dư tới hầu hạ Hoàng Thượng, để chuyện không thoải mái vớt sang một bên. Nô tài sẽ không quấy rầy Hoàng Thượng nghỉ ngơi .”

Về mặt Nạp Lam lần đầu xuất hiện luống cuống,“Tiểu Thuận Tử, trẫm.....” Hắc cuối cùng nhớ tới công dụng của Cam Lộ Điện, nó là nơi để vương dùng để cùng tần phi mua vui, bất quá từ lúc hắc đăng cơ tới nay, tuổi còn nhỏ nên hắc không nghĩ tới, cho nên hắc sớm đã quên trong cung còn có nơi này.

“Nô tài cáo lui.” Tiểu Thuận Tử mau mau rời khỏi ngoài điện, thuận tay đóng cửa lại.

Mặt Nạp Lam thật sự tái rồi, hần phức tạp vòng quanh đó một vòng, còn dùng mũ giày đá một chút, bên trong không có phản ứng. Không phải người bên trong không còn thở chứ? Hần ngồi xổm xuống, hai tay kéo lấy một mặt, dùng sức đem chân bông cuộn cuộn nổi lên toàn bộ mở ra, lại bị một khối thân thể nữ tính trần trụi đầy đặn bên trong dọa lui vài bước.

“Nàng..... Nàng không có mặc quần áo!” Nguyên lai thị tẩm là như thế này.

Mái tóc đen nhánh của Triệu Ngọc Phân xổa ở trước ngực, nửa phần che đậy, nửa phần tăng thêm quyến rũ, nàng nũng nịu quỳ xuống trước hần, dịu dàng nói: “Nô tỳ tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Nạp Lam đưa mắt nhìn ngũ quan xinh đẹp của nàng, “Người là nữ nhi hộ bộ Thượng Thư Triệu Kỳ Thành sao?”

“Hồi Hoàng Thượng, gia phụ đúng là Triệu Kỳ Thành.” Tiểu hoàng đế này xảy ra chuyện gì nha? Nhìn hần còn trẻ khí thịnh, thấy mỹ nhân hần là tâm dương khó nhịn, còn ở chỗ hời đông hời tây, nàng đã đợi một năm, đợi thêm nữa sẽ già đi, vạn nhất bị đưa vào lãnh cung, nửa đời còn lại của nàng coi như xong.

“Nàng so với trăm già hơn rất nhiều nha.” Nạp Lam nhăn mặt lại, “Lúc trước là ai không ánh mắt như vậy, tại sao lại chọn nàng nha?”

Giống như có một tia sét đánh xuống dưới, không thể tin được lời nói mình đã nghe, cả khuôn mặt của Triệu Ngọc Phân đều đen.

“Hoàng Thượng, nô tỳ năm nay mới mười tám.” Nàng nghẹn ngào nói, tuổi này đúng là hoa nở, so với già còn cách xa lắm nha.

Nạp Lam trừng lớn con ngươi, “Trăm bắt quá mới mười lăm, nàng so với trăm còn lớn hơn ba tuổi nha!”

“Hoàng Thượng, tuổi không phải là vấn đề, nô tỳ sẽ tận tâm hết sức hầu hạ Hoàng Thượng.” Nàng trải qua danh sư dạy dỗ, tuyệt đối sẽ hầu hạ nam nhân đến mê luyện nàng không thể tách rời nha.

Nạp Lam hừ mũi một cái, phần nộ nói: “Trăm đối với lão bà không có hứng thú, nàng có thể đi rồi.”

Trong mắt Triệu Ngọc Phân hiện lên kinh hãi, nghĩ rằng chính mình tuyệt không có thể lùi bước, chợt phong tình vạn chủng quỳ gối bên chân Nạp Lam, giống mèo con mềm mại ở trên người hần cọ qua cọ lại, bàn tay nhỏ bé giống như rắn cổ ý ma sát trên đùi hần, khiêu khích.

“Làm gì? Không được sờ trăm!” Nạp Lam chán ghét nói.

Nàng không ngừng cố gắng xuất ra chiêu thức, lôi kéo tay hần đến trước ngực mình tìm kiếm, “Hoàng Thượng, ngài sờ nô tỳ, xem tim nô tỳ đập thật nhanh.” Nàng cứ tưởng tiểu hoàng đế là đứa nhỏ choai choai, hôm nay vừa thấy, bất luận thân người và diện mạo đều thập phần tuần tú, làm cho nàng động lòng.

“Làm càn!” Nạp Lam đỏ mặt rút tay về.

Thấy tiểu hoàng đế dường như có phản ứng, Triệu Ngọc Phân đem hai tay vòng lên, không tin hần không khuất phục.

Khuôn mặt tuần tú trắng nõn của Nạp Lam thoáng chốc hồng đến bên tai, hần tức giận đẩy ngã nàng. “Nữ nhân này dám vô lễ!”

10. Chương 10: Chương 10

“Hoàng Thượng, để cho nô tỳ đến hầu hạ ngài, chờ qua đêm nay, Hoàng Thượng có thể trở thành nam tử hán chân chính.” Triệu Ngọc Phân đem nhai gò bông đào áp tới, không sợ gian nan cõi bỏ long bào thượng. “Hay là Hoàng Thượng sợ hãi? Cho nên mới muốn đuổi nô tỳ đi?” Cha từng nói qua tiểu hoàng đế này tính rất trẻ con, có thể dung chiêu khích tướng.

Nạp Lam tức giận rống, “Ai nói trăm sợ?”

Triệu Ngọc Phân thấy cách khích tướng có hiệu quả, lập tức thừa dịp thắng truy kích. Chỉ cần nàng thuận lợi, vị trí hoàng hậu chính là của nàng .

“Nô tỳ chỉ biết Hoàng Thượng trời không sợ, đất không sợ, là nam tử hán đại trượng phu.” Nàng đẩy ngã hắn ở trên giường, đôi môi đỏ mọng, ở trên mặt hắn, trên cổ hắn hôn lên, ngón tay ngọc còn vội vàng cởi áo tháo thắt lưng cho hắn, đáy lòng đang thấy may mắn dự đoán thành công: “Hoàng Thượng, nô tỳ rất thích nag2!”.

“Hoàng Thượng, thích nô tỳ đối ngài như vậy sao?” Triệu Ngọc Phân ngẩng lên, mị nhãn như tơ hỏi.

Triệu ngọc phân không có phòng bị, thoáng chốc té chổng vó.

“A! Đau quá!” Nàng đau đến nước mắt chảy ròng.

Nạp Lam không rảnh bận tâm nàng, bận lại long bào, lớn tiếng hô lớn, “Tiểu Thuận Tử!”.

“Hoàng Thượng, nô tài ở chỗ này.” Tiểu Thuận Tử nghe thấy tiếng kêu, nghĩ đã xảy ra chuyện, hoang mang vọt vào cửa, “Ách! Đây..... Triệu nàng làm sao vậy?”.

Nạp Lam không vui nói, “Tiểu Thuận Tử, đem nữ nhân này đuổi về nơi trước đó.”.

“Hoàng Thượng.....” Triệu Ngọc Phân bày ra vẻ mặt mềm mỏng đáng yêu.

Tiểu Thuận Tử rất là hao tổn tâm trí gọi tới hai cung nữ, đưa Triệu Ngọc Phân về Ninh Tú Cung, còn tưởng rằng nàng có công phu mê hoặc, có thể hầu hạ hoàng thượng, không thể tưởng được hoàn toàn ngược lại, hắn thật sự là nhìn lầm người .

“Hoàng Thượng, có phải Triệu Ngọc Phân làm ngài mất hứng ? Hay là đối Hạ Tiệp dư đến hầu hạ ngài?”.

Nạp Lam căm giận nói: “Không cần !” Hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì nha? Không có chuyện gì nhớ tới xú nha đầu kia?

“Như vậy, nô tài nên làm như thế nào, mới có thể làm cho Hoàng Thượng nguôi giận?” Còn tưởng rằng đêm nay có thể để tiểu hoàng đế biến thành “Nam nhân”, nói không chừng tính cách sẽ cứng chặc thêm một chút.

Cứ tưởng đến thua trong tay xú nha đầu Linh Lung kia, khiến cho Nạp Lam hận nghiền răng.

“Đưa lỗ tai lại đây.”.

“Dạ.” Tiểu Thuận Tử cúi người xuống, đưa lỗ tai để sát vào, chỉ sợ nghe lộn .

Nạp Lam thì thầm vài câu sau sau đó hỏi: “Nghe hiểu không?”.

“A..... việc này có thể rất nguy hiểm ? Hoàng Thượng cần “Cái kia” để làm gì nha?”.

“Người đừng hỏi nhiều, dù sao đêm mai trẫm sẽ đợi.” Nạp Lam chuyên chế nói.

Hoàng mệnh nan vi, Tiểu Thuận Tử đành phải ngoan ngoãn làm theo .

Hôm sau giờ xuất qua đi, trên tay của Tiểu Thuận Tử ôm một túi nhỏ nhỏ, trong lòng run sợ trở lại Hoàng Cực Điện, hai tay giống như cầm khoai lang nóng lập tức dâng: “Khải tấu Hoàng Thượng, thứ ngài cần, nô tài đã tìm được rồi.”.

Về mặt Nạp Lam vui sướng đưa tay tiếp nhận, “Mau đưa cho trẫm nhìn xem.”.

Tiểu Thuận Tử biến sắc, vội vàng bắt tay lùi về đi: “Hoàng Thượng, ngài vẫn là đừng nên xem, nô tài cũng không biết cuối cùng có độc hay không có độc tính, lỡ như Hoàng Thượng bị thương, thì.....”.

Nghe được khả năng có độc, trong lòng của Nạp Lam có chút e ngại, “Được rồi! Trẫm không mở ra là được.”.

“Hoàng Thượng, ngài lấy làm cái gì?” Tiểu Thuận Tử lo lắng chủ tử lại đột phát ý tưởng mới, để chính người nào nha .

“Người cũng đừng hỏi nhiều , tóm lại, trẫm có chỗ dùng.” Nạp Lam thật cẩn thận bắt lấy túi, miễn cho thứ này chạy ra gây phiền toái lớn.

Thời gian chậm rãi đi qua, quả thực là Tiểu Thuận ngồi cũng khó khăn, thoáng nhìn chủ tử vui vẻ phê tấu chương, hẳn càng nghĩ càng bất an, trong lòng dâng lên một dự cảm xấu.

Nạp Lam phê xong quyển tấu chương cuối cùng, hẳn theo bản năng nhìn ngoài cửa sổ một chút, khoe miệng nở nụ cười quỷ dị.

“Tiểu Thuận Tử, chuẩn bị kiệu!”.

Tiểu Thuận Tử giật mình, “Hoàng Thượng, đã trễ thế này, hoàng thượng còn muốn đi chỗ nào?”.

“Phượng Minh Điện.” Nạp Lam cẩn thận nâng túi lên, có thể cảm giác được vật thể bên trong đang chuyển động, trên mặt lộ ra nụ cười giảo hoạt. Hẳn muốn thấy dáng vẻ của xú nha đầu kia sợ tới mức tè ra quần, chạy trốn chết, không dám ở đây lâu một khắc.

11. Chương 11: Chương 11

“Phượng Minh Điện?” Tiểu Thuận Tử thất thanh kêu to, “Hoàng Thượng, ngài không phải là muốn.....” Trời ạ! Nhưng Nạp Lam chỉ cười không nói, bất quá nụ cười kia có vẻ biến hoá kỳ lạ khó lường, làm cho Tiểu Thuận Tử nhìn thấy da đầu thẳng run lên.

“Hoàng, Hoàng Thượng, như vậy không tốt lắm đâu! Người ta chung quy là tiểu cô nương, ngài trò đùa dai như vậy dường như không hay..... Ách..... Nô tài là nói..... Hoàng Thượng muốn làm như thế nào thì làm như thế ấy đi.” Lúc Nạp Lam trừng mắt như ăn thịt người, Tiểu Thuận Tử đem lời nói cứng rắn đảo ngược lại.

Nạp Lam hét lên, “Còn không mau chuẩn bị kiệu!”.

Tiểu Thuận Tử xoa xoa hai tay, cười đến miệng cứng ngắc. “Hoàng Thượng cần gì phải tự mình đi một chuyến, không bằng để cho nô tài đi thay?”.

“Trẫm muốn tận mắt thấy dáng vẻ kêu cứu của nàng, bằng không trẫm không cam lòng.”.

Ai! Hoàng Thượng thật đúng là đứa nhỏ không lớn, lại ghi hận như vậy, mới có thể nghĩ ra thủ đoạn trả thù như vậy. Nhưng mà, lỡ như Linh Lung cô nương có cái gì sơ xuất, hoàng thái hậu trách tội xuống dưới, chính mình cũng là đồng lõa, giống như chạy trốn không khỏi nắng nha! Tiểu Thuận Tử buồn rầu nghĩ.

Nạp Lam không kiên nhẫn quát: “Tiểu Thuận Tử, còn không mau đi!”.

“Dạ, nô tài đi liền.” Tiểu Thuận Tử chạy đến sắp té.

“Hừ! Xú nha đầu kia tuyệt đối không thể nghĩ trẫm xuất chiêu này, thừa dịp nàng ngủ say! Thả vào trong chăn của nàng, để nàng sợ tới mức nàng kinh thanh thét chói tai, đến lúc đó nhất định vô cùng vui nhộn, trẫm sẽ chờ xem nàng kêu cứu.” Nạp Lam chỉ chờ Linh Lung đau khổ, nghĩ đến chính mình chết chắc rồi, lúc đó hẳn mới mời ngự y tới cứu nàng, đến lúc đó lòng nàng cảm kích, cho nên không dám ở trước mặt hắn làm càn. Kế hoạch này thật sự là không chê vào đâu được.

Qua sau một lúc lâu, Tiểu Thuận Tử đi rồi quay lại, “Hoàng Thượng, kiệu đã chuẩn bị.”.

Nạp lam cười gian nói: “Đi! Còn chờ gì nữa nha”.

Vài tên thị vệ gác Phượng Minh Điện, nửa đêm liếc thấy kiệu hoàng đế đi vào, vội vàng muốn lên trước chào, lại bị Nạp Lam ngăn lại, hẳn chỉ sợ đánh thức Linh Lung đang ngủ say.

Tiểu Thuận Tử hạ giọng nói: “Hoàng Thượng, hay là để cho nô tài đi.....”.

“Người thực xúi bậy!! Chờ bên ngoài cho trẫm, ai dám tiến vào, trẫm liền chém. Đầu người đó!” Nạp Lam uy hiếp xong bước đi nhẹ nhàng, rất giống như tên trộm ẩn vào trong tấm điện.

“Hoàng, Hoàng Thượng.....” Tiểu Thuận Tử gấp đến độ giống kiến bò trên chảo nóng, lại không thể xin giúp đỡ, chỉ có thể hợp hai tay cầu Bờ Tát phù hộ.

Nạp Lam thuận lợi tiến vào trong điện trong chốc lát cảm thấy trò đùa này thật kích thích, nghĩ rằng, cuối cùng có thể cho xú nha đầu thường đối nghịch với hoàng đế, về sau ở trước mặt hắn sẽ không bất tuân như vậy, và giống những người khác nhau đối với hắn cung kính.

Lén lút đi vào nội thất, chỉ có nền phát ra ánh sáng mỏng manh, Nạp Lam nín thở, chậm rãi tới gần chỗ Linh Lung ngủ, đáy lòng chưa kịp phát ra tiếng hoan hô thắng lợi.

Xú nha đầu này dám làm cho hần mất hết mặt mũi, thù này hần sẽ báo .

Nạp Lam chậm rãi cúi người xuống, muốn xác định người trên giường có thật ngủ say hay không, nhưng mà khi hần dò xét thấy dáng ngủ ngây thơ động lòng người, gò má trắng mịn giống trẻ con, làm hần có chút giật mình

Hai người đối lập vài ngày, mỗi lần hẹn gặp lại mặt đều tức giận đến mắt đều đỏ, cho nên hần chưa từng nhìn kỹ diện mạo của nàng, không nghĩ nàng.....“Đáng yêu”...như vậy. Hai chữ này nhất thời hiện lên trong đầu, hần sợ tới mức thiếu chút nữa té ngã. Thật sự là gặp quý ! Hần tại sao lại cho rằng xú nha đầu này đáng yêu, hần đáng lý phải thật giận mới đúng.

Hần vỗ chỗ tim đập mạnh, Nạp Lam vẫn quyết định tiếp tục hành động, hần không muốn bỏ qua cơ hội tốt này.

Hần vụng về muốn gỡ miệng túi, kết quả càng muốn mau một chút lại càng không gỡ được, gấp đến độ đầu hần đầy mồ hôi, Linh Lung đã trải qua luyện tập võ công giờ phút này nhận thấy trong phòng còn có một người khác, phút chốc trợn mắt.

“Ai?”.

Không xong! Nạp Lam thấp thỏm không yên nhất thời kinh hoảng, quay đầu muốn chạy, không ngờ túi nhỏ lại được nới lỏng ra, một con độc xà thừa dịp chạy ra, trước khi đi còn đưa hần một cái lễ gặp mặt!

“A —” Cổ tay phải truyền đến một trận đau đớn, làm cho hần phát ra tiếng kêu đau.

“Hoàng Thượng?” Nhận ra tiếng nói của Nạp Lam, Linh Lung chạy nhanh xuống giường, “Sao lại thế này?”.

Nạp Lam ngã ngối trên mặt đất, cầm cổ tay bị con rắn hôn lên, vẻ mặt tái mét, ngay cả giọng nói cũng phát run, “Trẫm..... Trẫm bị rắn cắn .”.

12. Chương 12: Chương 12

“Cái gì?!” Mắt của nàng thấy một con rắn nhỏ bò vào trong bong tối, xác định nó có độc tính, liền lập tức điểm huyết đạo Nạp Lam, tránh cho nọc độc chạy vào tim. “Mời Hoàng Thượng thả lỏng, không nên lộn xộn.”.

“Nàng, nàng muốn làm gì?” Thấy nàng lấy ra con dao nhỏ tùy thân, Nạp Lam còn tưởng rằng nàng muốn thừa cơ trả thù.

Linh Lung cũng không ngần đầu lên dùng dao cắt lên vết thương hình chữ thập nho nhỏ, tiếp theo nhìn thấy vẻ mặt hần kinh sợ, nàng cúi đầu xuống dùng cái miệng nhỏ hút máu độc ra.

Nạp Lam hít một ngụm khí lạnh, trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng thật lâu.

Thân là vua của một nước, hần thống lĩnh hơn mười vạn đại quân đều đã vì bảo hộ hần an toàn liều chết với kẻ địch, sự việc này trong mắt hần là đương nhiên , cho dù bất hạnh bị chết, cũng là chết quang vinh, đơn giản vì hần là hoàng đế, trời sinh ra đã có thể hưởng thụ loại đặc quyền này. Nhưng mà, biết là một chuyện, chính mắt hần nhìn thấy lại là một chuyện, nàng vì cứu hần mà không để ý tánh mạng của mình. Nếu lỡ như đem nọc độc nuốt vào trong bụng, đến lúc đó người chết chính là nàng .

Nạp Lam nhìn thấy Linh Lung một lần lại một lần mút vào vết thương không chút do dự, trên mặt đất còn có một vũng máu đen, cái loại mãnh liệt rung động này, ở trong lòng hần không cách nào tán đi.

“Hừm!” Linh Lung cuối cùng thở ra một hơi, lộ ra nụ cười nhợt nhạt, “Tốt lắm, tạm thời là không có việc gì , bất quá, vẫn nên thỉnh ngự y chẩn đoán một chút, xác định nọc độc ra sao.”.

Nạp Lam há mồm muốn nói gì, xoay mình choáng váng một chút, “Trẫm.....”.

“Hoàng Thượng? Hoàng Thượng tỉnh lại một chút!” Nàng theo bản năng đỡ lấy hần, nhanh chóng nhìn ra phía ngoài cầu cứu, “Bên ngoài có người hay không nha?”.

Tiểu Thuận Tử đứng bên ngoài nghe thấy Linh Lung quát to, việc thứ nhất vọt vào.

“Hoàng Thượng..... A! Hoàng Thượng của ta, ngài trăm ngàn đừng gặp chuyện không may nha!” Hần sợ hãi đánh lên mặt chủ tử không có chút máu, sợ rớt nửa cái mạng.

Linh Lung giữ tình tình thế ổn định, “Hoàng Thượng không cẩn thận bị rắn cắn, tuy rằng nọc độc đã bị ta hút ra, nhưng hần có vẻ kinh sợ, trước nên đưa hần trở về, sau đó phái người mời ngự y.”.

Tiểu Thuận Tử nhìn thời một mảnh đen tối trước mắt, kinh thanh hô: “Người đâu –”.

Hoàng Cực Điện trải qua một đêm hỗn loạn, lúc Nạp Lam thức tỉnh, trong nháy mắt trong lòng mỗi người có thể thả lỏng, bằng không, chỉ sợ có người bị trị tội.

“Hoàng Thượng tỉnh! Còn không mau bưng thuốc tới.” Tiểu Thuận Tử giống như lão gà mái thì thào kêu, đi tới chỉ huy cung nữ, thái giám ở đây, “Còn nữa, đi một chuyến tới Nam Huân Điện thông báo cho hoàng thái hậu, nói Hoàng Thượng đã tỉnh. Nhớ kỹ! Trăm ngàn đừng kinh động thái hoàng Thái Hậu.....”.

Nạp Lam cố hết sức từ nằm ngang chuyển sang tư thế ngồi, đầu óc còn hỗn độn không rõ, hần bật ra rên rỉ, “Nước..... Trẫm muốn uống nước.”.

“Các người đều điếc sao? Không có nghe gặp Hoàng Thượng khát nước, mau bưng nước trà lại đây!” Tiểu Thuận Tử vênh mặt hất hàm sai khiến, sau khi tiếp nhận chén nước, đưa chén nước tiến đến miệng chủ tử, thấy hần ng uống liền mấy ngụm lớn sau đó thỏa mãn thở dài: “Hoàng Thượng, chậm rãi uống, đừng vội.”.

Đợi Nạp Lam dựa vào đệm thêu hình long phượng, Tiểu Thuận Tử lúc này mới đem một lần ba hồn bầy bay ra nhanh chóng bắt trở về, nức nở reo lên: “Tiểu Hoàng Thượng của ta, ngài thật sự là hù chết nô tài! A di đà Phật, ít nhiều Bồ Tát phù hộ, Hoàng Thượng bình an vô sự.....”.

“Xảy ra chuyện gì? Trẫm như thế nào.....” Về mặt của Nạp Lam có chút mù tịt, nhưng mà khi hần nhìn cổ tay phải có quần miếng băng trắng, tất cả trí nhớ đêm qua đều trở lại trong đầu. “Trẫm nhớ, trẫm bị độc xà cắn một cái, sau đó cái gì cũng không nhớ rõ.”.

Tiểu Thuận Tử khóc sụt sùi nói: “Đều do nô tài không tốt, khi đó nên ngăn cản Hoàng Thượng mới đúng, nếu không ngài sẽ không bị rắn cắn, thiếu chút nữa thì..... thì..... Hoàng Thượng, lần sau trăm ngàn đừng làm chuyện này nữa.”.

Nạp Lam phiền chán khước miệng nhếch lên, “Người khóc cái gì nha? Trẫm không có trách người.”.

“Đúng, nhưng mà nô tài lo lắng gần chết, Hoàng Thượng hiện tại có cảm thấy thân thể không khỏe chỗ nào không? Chỗ vết thương có còn đau không? Muốn mời ngự y đến hay không?” Tiểu Thuận Tử hỏi dồn dập.

Nạp Lam nhét lỗ tai, tức giận nói: “Người không cần lớn tiếng như vậy, làm trẫm đau đầu quá.”.

“Cái gì? Hoàng Thượng đau đầu? Điều này sao được, nô tài lập tức triệu ngự y đến.....”.

“Trở về!”.

Tiểu Thuận Tử đi nửa đường nghe thế liền dừng bước chân lại, “Hoàng Thượng còn có gì căn dặn?”.

Nạp Lam hỏi: “Ngự y nói như thế nào?”.

Tiểu Thuận Tử đi trở lại, bầm báo tử mị xác thực, “Ngự y nói, may mắn là Linh Lung cô nương tỉnh táo, đúng lúc đem nọc độc hút ra, bằng không hậu quả thật không lường được, bất quá, Hoàng Thượng mất nhiều, còn bị hoảng sợ, cho nên phải uống thuốc an thần bổ máu mới được, chiếu ba bữa mà dùng, không đến ba ngày, thì có lên triều.”.

Tâm trạng của Nạp Lam giờ phút vô cùng phức tạp. Hần nguyên bản muốn giáo huấn xú nha kia, kết quả ngược lại hại đến chính mình, còn được nàng cứu. Nếu hần còn làm khó nàng, chẳng phải là lấy oán trả ơn?

13. Chương 13: Chương 13

“A!” Từ lúc chào đời tới nay, Nạp Lam lần đầu buồn rầu như vậy.

Tiểu Thuận Tử nghe tiếng thở dài, hai tròng mắt thiếu chút nữa rơi ra ra. “Đang êm đẹp, Hoàng Thượng tại sao lại thở dài?” Hay là muốn người hầu hạ? Tiểu hoàng muốn gió được gió, muốn mưa được mưa lại thở dài, đúng là tin lạ nha.

Nạp Lam liếc mắt sang hắn, “Trẫm muốn thở dài thì thở dài, còn phải trải qua đồng ý của người sao?”.

“Nô tài không dám, nô tài chẳng qua hy vọng có thể giúp Hoàng Thượng giải sầu, thấy Hoàng Thượng vui vẻ, là tâm nguyện lớn nhất của nô tài.”.

Nạp Lam lại hít một tiếng. “Người sẽ không biết.”.

“Mời Hoàng Thượng minh kì.”.

“Ách..... Cái kia.....” Về mặt hấn muốn nói lại thôi, ngập ngừng hồi lâu, lại đem lời nói nuốt trở lại. “Quên đi! Trẫm cũng không tin mình không tìm ra cách.” Cho dù cứu hấn thì như thế nào, có thể có cơ hội cứu được hoàng đế là vinh hạnh của nàng, hấn sẽ không nói cảm ơn với nàng, nhiều lắm thưởng nàng một chút châu báu trang sức, nàng nên tránh ở chốn bông cười trộm. “Đúng rồi! Thái Hậu biết trẫm bị thương không?”.

Tiểu Thuận Tử chợt dạ quỳ xuống, “Nô tài..... Nô tài không dám có điều giấu diếm.”.

“Người nói hết sao?!” Hấn rống to.

“Nô tài nói hết, bởi vì lúc ấy tình huống khẩn cấp, Thái Hậu lại tức giận, truy vấn Hoàng Thượng vì sao xuất hiện ở Phụng Minh Điện, còn có thể vô duyên vô cớ bị răn cấm, nô tài bất đắc dĩ, đành phải..... bẩm báo.”.

Nạp Lam tức giận đến đỉnh đầu có khói bay. “Miệng người bình thường nói hay lắm mà, lưỡi chói lợi như hoa sen, sao không tìm một lý do gạt Thái Hậu nha?”.

Tiểu Thuận Tử nói. “Thái Hậu khôn khéo hơn người, liếc mắt một cái liền biết nô tài nói dối, nô tài bất đắc dĩ mới.....”.

“Hừ!” Nạp Lam hừ lạnh một tiếng.

Tiểu Thuận Tử rút lui bả vai, “Thỉnh Hoàng Thượng thứ tội.”.

“Người.....” Nạp Lam vừa mới xuất khẩu “Người”, chợt nghe tiếng thái giám truyền lệnh đến.

“Hoàng thái hậu giá lâm –”.

Sắc mặt Nạp Lam đột nhiên biến đổi, kích động nằm xuống, nhắm mắt lại, ra vẻ suy yếu.

“Nô tài tham kiến Thái Hậu.....” Tiểu Thuận Tử run giọng nói.

“Miễn lễ. Không phải nói Hoàng Thượng đã tỉnh sao?” Mắt của Hoàng thái hậu mất lộ thân thiết đi đến, liếc nhìn tử nằm trên giường.

Tiểu Thuận Tử tận lực làm cho vẻ mặt tự nhiên chân thật, chỉ sợ trốn không qua pháp nhãn của hoàng thái hậu. “Dạ, Hoàng Thượng vừa mới là tỉnh, nhưng lại ngủ.”.

“Lại ngủ?” Hai tròng mắt của Hoàng thái hậu lưu chuyển, ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Như vậy cũng tốt, để cho hấn ngủ một lát đi, chờ hấn tỉnh lại mới tính toán sổ, nhưng thật ra người.....”.

Vẻ mặt của Tiểu Thuận Tử nhanh khốc ra, “Nô tài chờ hoàng thái hậu trách phạt.”.

Hoàng thái hậu lớn tiếng mắng chửi, “Hoàng Thượng nghĩ ra trò hại người, người cư nhiên không ngăn lại, còn giúp hấn hô hào. Nếu Hoàng Thượng có chuyện gì, người gánh vác được sao?”.

“Nô tài biết tội, hoàng thái hậu khai ân.” Tiểu Thuận Tử cúi đầu cầu xin.

Hoàng thái hậu thoáng chốc giận tái mặt, “Người đâu!”.

Ngoài điện lập tức có hai gã đại nội thị vệ đi vào, chờ đợi hoàng hậu ra lệnh.

“Dem này nô tài nàng xuống chém!” Hoàng thái hậu ác liệt quát.

Hai gã thị vệ một trái một phải nhìn Tiểu Thuận Tử sợ tới mức toàn thân hư thoát.“Dạ, thuộc hạ tuân chỉ.”

Tiểu Thuận Tử ngẩng cao đầu phát ra tiếng kêu thê lương thảm thiết, lại vẫn như cũ bị bọn thị vệ lôi ra ngoài,“Hoàng thái hậu tha mạng! Hoàng thái hậu khai ân! Hoàng Thượng, mau cứu nô tài.....”.

“Chậm đã!” Rốt cuộc không thể làm bộ thờ ơ Nạp Lam đứng dậy,“Không có chỉ của trẫm, ai cũng không được chém đầu hân.”

Hoàng thái hậu biết rõ còn cố hỏi:“Thì ra Hoàng Thượng đã tỉnh,vậy thì đúng lúc, nô tài này chưa thực hiện hết chức trách bảo vệ Hoàng Thượng, chết là phải, nên xử trẫm.”

Nạp Lam căng thẳng, lớn tiếng thừa nhận chính mình không đúng,“Mẫu hậu, tất cả việc này đều do nhi thần tự làm tự chịu, không liên quan đến Tiểu Thuận Tử.”

“Hoàng Thượng là người tự thừa nhận mình làm sai?” Hoàng thái hậu giảo cười hỏi.

Ngực của Nạp Lam cứng lại, không dám nhìn thẳng hai mắt mẫu thân, lại không được tự nhiên xoay người nói:“Thừa nhận thì thừa nhận, có gì đặc biệt đâu,chuyện là do trẫm nghĩ ra,người bên ngoài không có liên quan.”

14. Chương 14: Chương 14

“Tốt lắm.” Thần sắc của Hoàng thái hậu khó chịu nói,“Đưa Tiểu Thuận Tử vào!”

Đi một vòng quỹ môn quan trở về Tiểu Thuận Tử quỳ bên chân hoàng thái hậu, trên mặt toàn là nước mắt,còn lại là nước mũi nói:“Hoàng thái hậu khai ân.”

“Khai ân thì có thể, bắt quá tội chết có thể miễn nhưng tội sống thì khó tha.” Hoàng thái hậu nói:“Đưa hân vào đánh năm mươi đại bản, một gậy cũng không thể thiếu, hôm nay phải dạy dỗ hân thật kỹ.”

Tiểu Thuận Tử dập đầu vài cái ngay cả khí lực đi đều không có, lại bị kéo ra ngoài.

Trong lòng Nạp Lam không khỏi hơi sợ hãi, nhìn vào hoàng thái hậu tao nhã xinh đẹp, thấy nàng đồng dạng đang nhìn hân,theo bản năng hân nuốt một ngụm nước miếng, không dám làm bộ làm tịch lần nữa.“Mẫu, mẫu hậu.....”.

Hoàng thái hậu cười có chút giả,“Hoàng Thượng, đến phiên người.”

“Trẫm, trẫm đã thừa nhận sai lầm rồi, cam đoan lần sau sẽ không tái phạm, chuyện này cho dù....” Hân cũng không muốn ai chết,việc đó nhất định rất đau.

Ánh mắt Hoàng thái hậu trừng lên,“Nếu hôm ấy độc xà kia thật sự cắn được Linh Lung, hại nàng không công chôn vùi sinh mệnh.Nếu bởi vì một trò đùa của Hoàng Thượng, đem chi nữ ân nhân tiên đế hại chết, chúng ta thiếu nhà Công Tôn càng nhiều, đời này vĩnh viễn cũng không trả hết.”

Hân ấp úng nói:“Trẫm..... Trẫm bồi thường nàng là được.”

“Hoàng Thượng tính bồi thường như thế nào?”

Nạp Lam lặng lẽ nhìn sắc mặt mẫu thân, tự biết mình đuối lý, phun ra nuốt vào nói:“Trẫm sẽ ban thưởng nàng trăm châu, mã não, còn có xiêm y xinh đẹp.”

“Chỉ có như vậy sao?”

“Bằng không còn muốn trẫm thế nào? Dù sao là trẫm bị cắn, cũng không phải nàng.” Hân nói.

Hoàng thái hậu than nhẹ,“Vạn nhất nàng không nhận?”

“Không nhận thì không nhận, đó là do nàng không cần, chẳng lẽ còn bắt trẫm dịu dàng kêu nàng nhận lấy sao? Trẫm làm không được, cũng không làm chuyện miễn cưỡng người khác.” Chẳng qua là dân nữ, không đáng để hấn phí nhiều công sức.

Hoàng thái hậu nghe vậy, không khỏi kéo căng mặt. “Chẳng lẽ đây là phương thức giải thích của Hoàng Thượng?”.

Nạp Lam toan tính cãi bừa cãi cối, “Mẫu hậu, nàng bắt quá là dân nữ nhỏ nhỏ!”.

“Vương tử phạm pháp đồng tội với thứ dân. Nếu Hoàng Thượng không thể làm rõ sai trái, đừng cảm nhận sai, tương lai làm sao là một vị minh quân?” Khẩu khí của hoàng thái hậu càng ngày càng lạnh, “Huống chi dân chúng bình dân cũng là người, là con dân người, thân là vua của một nước, không chỉ bảo hộ bọn họ, còn phải làm cho bọn họ có thể an cư lạc nghiệp, cuộc sống không lo sao?”.

Nạp Lam bị giáo huấn đến mặt xám mày tro, tức giận gì cũng không còn. “Nhi thần biết sai rồi.”.

Hoàng thái hậu thề không hề dung túng. “Tốt lắm, vậy đi giải thích với Linh Lung, không được nàng tha thứ, Hoàng Thượng mỗi ngày phải viết một trăm thư ăn năn.”.

“Thư Ăn năn?” Nạp Lam quá sợ hãi, cự tuyệt hô: “Trẫm đã còn là tiểu hài tử.”.

Hoàng thái hậu lạnh lùng nói: “Hoàng Thượng còn biết chính mình không phải tiểu hài tử, lại chỉ biết bày trò chơi của tiểu hài tử. Nếu lan truyền ra ngoài, chẳng phải để cho dân chúng thiên hạ chê cười?”.

Nạp Lam cứng họng, “Trẫm..... Nhi thần tuân chỉ.”.

Nghĩ đến chính mình nhiều năm không có chép thư ăn năn, Nạp Lam không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng càng nghĩ càng giận. Sự tình diễn biến đến nước này, hấn thân là hoàng đế tôn nghiêm không còn sót lại chút gì, tất cả đều do xú nha đầu kia, nếu nàng không xuất hiện, việc này sẽ không xảy ra.

Dù sao, giải thích có rất nhiều loại, nàng tốt nhất nên biết điều một chút, bằng không, hấn cũng sẽ không khách khí với nàng nữa.

Trong lòng Nạp Lam đã có tính toán.

15. Chương 15: Chương 15

Trẫm lập lời thề với trời, từ hôm nay trở đi, tuyệt không tái phạm trò đùa dai hại người. Nếu trẫm nuốt lời sẽ khiến cho trẫm..... Tuyệt tử tuyệt tôn.....

“Đáng giận! Mẫu hậu dùng chiêu này đúng là quá độc ác, cứ nhiên nguyên rửa trẫm đoạn tuyệt con nói dòng.” Nạp Lam vừa chịu nhục viết xong thư ăn năn, vừa nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa nói: “Cũng không giấu lại đó là cháu của mẹ, chẳng lẽ thực cam tâm đưa ngai vàng hoàng đế tương lai cho người khác ngồi?”.

Khi hấn ký tên lên thẻ tre, liền đem 1 bút ang hào ném đi, đem thư ăn năn đưa cho tiểu thái giám.

Nạp Lam hít một ngụm đại khí, ngồi hình chữ đại trên ghế rồng. Vì cái gì mỗi lần cùng xú nha đầu kia đấu pháp, người thua luôn là hấn? Hấn chính là không phục, nàng chẳng qua là biết một chút công phu, có gì đặc biệt hơn người, nhưng hấn là hoàng đế chưởng quân sinh tử dân chúng thiên hạ, lại thua nàng? Không được! Không thể như vậy nữa.

“Ôi.....”.

Tiếng rên rỉ từ bên ngoài truyền vào, chỉ thấy Tiểu Thuận Tử một tay đỡ ngang hông, rất giống con vịt bước đi một bước liền nhếch mông lên, mới đi vài bước, liền đau nhe răng trợn mắt, có thể thấy được ngày đó uy lực của năm mươi đại bản còn chưa có biến mất.

“Nô, nô tài tham kiến hoàng, Hoàng Thượng.” Hấn khó khăn khom người chào, “A! Mẹ của ta.....” Hấn đau đến nước mắt chảy ra.

“Nhìn người đó là bộ dáng gì nha? Khó coi chết đi được, đứng ở trước mắt trăm, để người khác hầu hạ cũng được.” Nạp Lam ra vẻ thờ ơ nói.

Tiểu Thuận Tử gấp đến độ hai mắt đầm lệ, vẫn không quên phát huy bản lĩnh nịnh nọt, “Từ trước đều do nô tài hầu hạ Hoàng Thượng, người khác làm sao có thể so với nô tài hiểu nhu cầu Hoàng Thượng, vết thương nhỏ này không có gì đáng ngại, vì Hoàng Thượng, nô tài đau chết cũng đáng.”

Tiểu Thuận Tử lần này nói tương đối lợi hại, Nạp Lam nghe xong, dùng miệng thì ân nói: “Ừm! Trăm sẽ nhớ kỹ người lần này chịu phạt.”

“Tạ Hoàng Thượng ân điển..... Ôi!” Đây là kết quả hẩn đặc ý vênh váo.

Nạp Lam lấy tay che môi, giả homột tiếng, “Chuyện trăm dặn đã làm tới đâu rồi?”

“Ách, khải tấu Hoàng Thượng, Linh Lung cô nương nằng..... Nằng lại đem tất cả lễ vật trả lại.” Tiểu Thuận Tử rút cổ, chờ tiếng sấm ừ ừ sắp đến.

“Cái gì?! Lại bị trả trở về?” Nạp Lam thoáng chốc nổi trận lôi đình ở Hoàng Cực Điện, rống lên như sấm. “Đây là lần thứ ba, xú nha đầu kia cứ nhiên dám không nể trăm, đối với thứ trăm ban cho đều không thêm để mắt đến, lần này trăm tuyệt không tha cho nằng!”

Tiểu Thuận Tử nhin đau đáu quanh bên người chủ tử, “Hoàng Thượng, long thể ngài vừa mới khang phục, cũng không nên vì một chút việc nhỏ chọc tức, không bằng để cho nô tài tự mình đi đến Phượng Minh Điện, hướng Linh Lung cô nương chuyển đạt lời xin lỗi của Hoàng Thượng, không biết ý Hoàng Thượng như thế nào?”

“Hừ! Trăm muốn đích thân đi, phải ép nằng nhận lấy.” Hẩn cũng không muốn viết thư ăn năn nữa. “Nhanh đi sai người chuẩn bị kiệu, trăm muốn đến Phượng Minh Điện.”

Xú nha đầu dám đối với hoàng đế như thế, chỉ sợ lần tới nằng còn muốn leo lên đầu hẩn, không cho nằng ra oai phủ đầu.

Hoàng đế trực tiếp đi vào Phượng Minh Điện, nhưng mà đoàn người đi tới ngoài điện, liền cảm giác được không khí không đúng lắm, đưa mắt nhìn lại, chính là không thấy nửa thị vệ, cung nữ.

Tiểu Thuận Tử tựa hồ cũng nghĩ được hơi thở nguy hiểm, để bảo vệ an nguy chủ tử suy tính. “Hoàng Thượng, ngài trước nên chờ ở nơi này, để nô tài đi vào xem xảy ra chuyện gì.”

“Trăm có mắt có thể tự nhìn.” Nạp Lam kêu người hạ kiệu, không chút do dự tiến vào điện, bước chân dần tiếp cận, trước hết nhìn thấy vài tên thị vệ đứng ở cửa đại điện, thần sắc khẩn trương, phảng phất như đề phòng ai, có thể thấy được bên trong nhất định xảy ra chuyện.

“Hoàng.....”

Có người nhìn thấy Nạp Lam đến, tình hình lễ, lại được Nạp Lam ngăn cản.

Về mặt của Nạp Lam hoài nghi chất vấn: “Các người tại sao chen chúc ở trong này, bên trong làm sao vậy?”

Thần sắc thị vệ khác thường còn chưa có mở miệng, trong phòng liền truyền ra mơ hồ đối thoại của Linh Lung và cung nữ –

“Chuyện này trăm ngàn đừng để hoàng thái hậu biết, ngay cả Hoàng Thượng cũng không được.....” Nói chuyện thanh âm đứt quãng, rõ ràng người này rất mệt.

Hai mắt của Trăm Hương đều đỏ, “Nhưng mà..... Cô nương, hạc đỉnh hồng là cấm được trong cung, nói vậy người hạ độc là người trong cung, xảy ra chuyện lớn như vậy, Hoàng Thượng không có chuyện không biết, nói không chừng ngài ấy có thể tìm ra người hạ độc.....”

“Thật sự không cần, ta đã đem độc ép ra, may mắn là ta mới uống một chút, nôn ra hẩn là không có việc gì, ta không muốn đem sự việc làm lớn.” Linh Lung mệt mỏi nhắm mắt lại, bảo tồn nguyên khí còn sót lại.

Nạp Lam mới nghe được nửa câu đầu, liền hoá tốc vọt vào. “Nằng trúng độc sao?”

16. Chương 16: Chương 16

“Hoàng Thượng.....” Trầm Hương vội quỳ trên mặt đất thỉnh tội, nước mắt rơi lã chã, “Đều do nô tỳ sơ sót, là lỗi của nô tỳ.....”.

Hai mắt của Nạp Lam chỉ nhìn nhìn thấy Linh Lung nằm ở trên giường nghỉ ngơi, thấy nàng mất hết huyết sắc, ngay cả môi cũng trắng, hắn cảm thấy giống như có người đập vào ngực hắn mấy cái, đau đến hắn thiếu chút nữa không thở nổi. “Là ai? Ai lớn gan như thế, dám hạ độc ở Phụng Minh Điện?”.

Trầm Hương khóc thút thít, thanh âm run rẩy, “Đều là lỗi của nô tỳ, mới làm cho người ta có cơ hội hạ độc ở trong canh..... Ô.....”.

“Người thực đáng chết!” Nạp Lam giận không kiềm chế được đá một cước vào vai nàng, giọng kêu to, “Người đầu! Đem nàng xuống chém!”.

Linh Lung không để ý thân thể suy yếu của mình, nhảy xuống giường, kéo Trầm Hương ra sau người. “Không phải là nàng sai, không vì một chút chuyện nhỏ mà mất đi tánh mạng, huống hồ nàng cũng là người bị hại.”.

“Nàng để cho người ta có cơ hội hạ độc, chính là không giữ đúng cương vị làm việc, đáng lý phải bị phạt, trẫm nói cho dù là Tiểu Thuận Tử –”.

Linh Lung biến sắc, ngưỡng cao trán nghênh thị ánh mắt giận giữ của hắn. “Hoàng Thượng làm gì giận chó đánh mèo người khác?”.

“Lời của nàng là có ý gì nha?” Tim của Nạp Lam đập mạnh và loạn nhịp hồi.

“Trong lòng Hoàng Thượng tự hiểu được.” Linh Lung không muốn nhiều lời.

Nạp Lam nghe được không hiểu ra sao, “Trẫm phải hiểu được cái gì?”.

“Nếu Hoàng Thượng muốn mạng của dân nữ, cứ việc mở miệng là được, không cần làm điều thừa, càng đừng liên lụy đến người khác” Nàng thản nhiên nói.

Thời gian phẳng phất tạm dừng xuống, đầu tiên là lộ ra vẻ mặt bình tĩnh đại ngộ của Nạp Lam, nghe đến nửa câu sau, hé ra khuôn mặt tuấn tú bởi vì phần nộ cực độ mà trướng đỏ, hai mắt đờ đờ sát khí nhìn nàng, “Ý của nàng là trẫm sai người hạ độc trong canh? Trẫm chính chính là hung thủ sau lưng?”.

Linh Lung không nói gì, cũng tương đương chấp nhận.

Thật sự là rất, rất giận, dám xem hắn như hạng tiểu nhân ngằm động tay động chân, tuy rằng ngày đó thật là hắn không đúng, nhưng mà hắn cũng chỉ là thuần túy muốn dùng dọa nàng thôi, cũng không phải thật sự cố ý an bày nàng vào chỗ chết, kết quả xú nha đầu này nhận định người lên ra lệnh hạ độc là hắn.

Hắn cắn răng nói: “Trẫm chưa từng có hạ loại mật chỉ này, không tin ta nói, nàng có thể hỏi Tiểu Thuận Tử.”.

Tiểu Thuận Tử thay phiên nhìn hai người, vội vàng tiến lên hoà giải, miễn cho trường hợp ồn ã, “Cô nương, nàng hiểu lầm Hoàng Thượng rồi, Hoàng Thượng không phải loại người như vậy.”.

“Mặc kệ có phải hay không, chỉ hy vọng Hoàng Thượng không cần lại có lần sau.” Linh Lung cũng không có lực tranh cãi với hắn, nội lực hao hết, nàng thậm chí muốn nghỉ ngơi.

Nạp Lam nghe vậy lâm vào chán nản, hai mắt tức giận, hô lên, “Trẫm nói không phải là không phải, nàng dám nói là trẫm làm, trẫm liền..... Liền.....”.

“Dân nữ muốn nghỉ ngơi, mời Hoàng Thượng rời đi.”.

Thái độ của nàng tỏ rõ không tin, làm Nạp Lam nổi trận lôi đình, ngay cả tay cũng ngứa, hận không thể bóp chết nàng.

Khẩu khí như thế làm sao nuốt nổi, Nạp Lam lập tức ra quyết định.

Lúc Linh Lung phát giác hắn hành động, thực đã chấn động, “Hoàng Thượng, người muốn làm cái gì? Mau buông ta xuống!” Nếu đối lại bình thường, nàng sao lại để cho hắn gần người nửa bước.

“Câm miệng!” Nạp Lam ngồi xuống ôm lấy nàng, thể này mới khắc sâu cảm nhận được thân thể nhỏ nhắn của nàng, cánh tay kéo căng, e sợ không cẩn thận làm nàng vỡ vụn.“Trẫm đưa nàng đến Hoàng Cực Điện, xem ai còn dám hạ độc hại nàng.” Hần muốn xóa đi oan tình, chứng minh chính mình trong sạch.

Linh Lung nhất thời ghen hòng nhìn trần trời,“Thả ta xuống, ta không đi!”.

Nạp Lam ngang ngược nhíu mi,“Không phải do nàng!”.

“Hoàng Thượng, ngài không thể đưa nàng đến Hoàng Cực Điện, không hợp lễ nghi.....” Tiểu Thuận Tử mắt thấy xảy ra chuyện lớn, dù sao chưa phong chức vị, chỉ có thể đuổi theo phía sau,“Hoàng Thượng, ngàn lần không được a! Ngài nên cân nhắc lại.....”.

Rất xa còn truyền đến tiếng bối rối của Linh Lung thấp kêu,“Thả ta xuống! Thả ta xuống.....”.

Nạp Lam thật sự nói là làm, ở bao người trước mắt, mang Linh Lung tới hoàng cực điện.

Mặc dù nội lực chưa khôi phục, nàng vẫn liều mình giãy dụa, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy tức giận. Nàng la lên,“Ta tự mình đi, thả ta xuống.”.

“Nữ nhân may mắn lắm mới được trẫm ôm, nàng là người đầu tiên nhưng đừng nghĩ lại có lần sau.” Nạp Lam dùng ngữ khí chộc tức người nói, nói trắng ra, muốn nàng đừng không biết tốt xấu.

17. Chương 17: Chương 17

Linh Lung trừng lớn mắt hạnh, trào phúng đáp lại,“Dân nữ không nhận nổi.”.

Hần dùng thái độ kiêu ngạo nhìn người trong lòng “Oan gia”,“Người thừa nhận không chịu nổi là hần.Nếu trẫm không muốn tìm ra người hạ độc, miễn cho nàng xảy ra chuyện, trẫm lại bị mấu hậu mắng.Nếu không, nàng cho là trẫm là người có thân phận cao quý chủ động quan tâm xú nha đầu như nàng sao?”.

“Hoàng thái hậu bên kia, dân nữ tự nhiên sẽ giải thích, tuyệt không để Hoàng Thượng bị mắng.” Linh Lung đã nhận định hần người hạ độc, bằng không làm sao có thể hạ độc vào món ăn của nàng.

Nạp Lam hé ra khuôn mặt khó chịu, không chút thương hoa tiếc ngọc ném nàng xuống long sang mỗi đêm hần đều ngủ.“ Xú nha đầu này thật muốn ăn đòn, trẫm căn bản không gọi người hạ độc, tin hay không tùy nàng nha.”.

“Nếu Hoàng Thượng nói như vậy, dân nữ cũng không thể nói gì hơn.” Nàng mệt mỏi nói, làm bộ xuống giường,“Dân nữ về sau sẽ lưu ý nhiều hơn, vậy là vấn đề đã giải quyết, dân nữ có thể trở về nơi của mình?”.

Nạp Lam liền đề lại đầu vai của nàng, không cho nàng vọng động.“Hoàng thượng không nói đùa, lời nói của trẫm chính là thánh chỉ,nàng hãy ở đây đợi,cho đến trẫm tìm ra hung phạm mới thôi.”.

Linh Lung cũng động khí, âm lượng đề cao không ít,“Hoàng Thượng không được như vậy.”.

“Ý nàng là trẫm ép buộc sao? Nếu trẫm không nể mặt mấu hậu,trẫm sẽ mặc kệ sống chết của ngài!” Không thể đối với xú nha đầu này tốt, bằng không nàng sẽ tiến thêm một bước .“Nếu nàng bị độc chết trẫm không có vấn đề gì, trẫm còn muốn cảm tạ người kia thay trẫm trừ hại.”.

Mắt của Tiểu Thuận Tử thấy hai người sắp đánh nhau,muốn nhúng tay ngăn cản, lại không tìm thấy thời cơ thích hợp tham gia.“Hoàng Thượng,Linh Lung cô nương, có chuyện gì từ từ nói, không nên động khí.”.

Linh Lung nhướn mày,“ Nếu Hoàng Thượng không buông tay, đừng trách dân nữ thủ hạ vô tình.”.

“Trẫm Không buông!” Nạp Lam không tin không đối phó được nàng, nói xong liền xuất ra khí lực, lấy sức mạnh, ý đồ lợi dụng ưu thế của mình bắt nàng phục tùng.

Chỉ nghe thấy “Rầm!” một tiếng, hai người ngã thật mạnh ở trên giường, quỹ dị là, bốn cánh môi lại liều chết dán chặt vào nhau.

Linh Lung thở hắt vì kinh ngạc, mắt hạnh trợn lên, ngơ ngác nhìn khuôn mặt tuần tú phóng đại trước mặt, trong đầu trống rỗng, nhất thời không biết nên có phản ứng gì.

Nạp Lam cũng đồng dạng trừng mắt nhìn lại nàng, giống như so mắt ai lớn hơn, sau đó hắn phát hiện một sự kiện, cánh hoa kề sát môi hắn dịu dàng mềm mại, không khỏi làm hắn khơi dậy lòng hiếu kỳ, thử thăm dò mấp máy môi, rồi lại mút nhẹ, mùi vị so với trong tưởng tượng còn hoàn hảo hơn, vì thế hắn dần dần tăng thêm lực đạo, bắt đầu ở đôi môi nhỏ nhắn của nàng vừa mút vừa cắn.

Hắn đang làm cái gì? Linh Lung hoảng sợ thầm nghĩ, tiếp theo nàng cảm giác được đầu lưỡi mềm mại nóng hổi lướt qua môi của nàng, ý đồ tiến vào trong cái miệng nhỏ của nàng, làm cho thần chí của nàng thoáng chốc giống như bị tạt một chậu nước lạnh, cả người bừng tỉnh, theo bản năng vận vẹo thân mình, muốn từ dưới thân hắn chạy trốn, trong miệng còn phát ra tiếng rên rỉ ư ư.

“Ưm..... Không.....” Cho dù là hoàng đế, cũng không thể tùy tiện khinh bạc nàng.

Nạp Lam thực mất hứng kháng cự của nàng, hắn đưa tay chế trụ cổ tay nàng, đem chúng nó để hai bên hông, thoáng thô lỗ ngâm môi của nàng, nụ hôn đánh sâu vào dục vọng nam nhân của hắn, hắn tham lam muốn nhắm nháp.

Tiểu Thuận Tử nhìn đến trợn mắt há hốc mồm xấu hổ sờ cái mũi, không hiểu được nên đi ra ngoài, hay là tiếp tục lưu lại! Bất quá, điều duy nhất hắn biết chính là không thể phá hỏng đại sự của Hoàng Thượng.

“Hu....hu..”.

Ngay khi Tiểu Thuận Tử xoay người không nhìn nữa, lại nghe thấy Linh Lung bật ra tiếng khóc.

Đồng thời, Nạp Lam cũng bị nước mắt của nàng dọa sợ tới mức dời môi đi, trong khoảng thời gian ngắn tay chân luống cuống, “A! Nàng..... Nàng khóc cái gì? Trầm làm đau nàng sao?”.

Linh Lung không ngừng đưa tay đẩy hắn ra, lấy tay lau quệt mùi vị trên môi, trong con ngươi hàm chứa nước mắt óng ánh và oán hận nhìn hắn, căm giận kêu, “Ta chán ghét ngươi!”.

Sau khi xảy ra việc kia, nàng tự nói cho chính mình phải kiên cường! Phải bảo vệ mẫu thân, nên vì báo thù người giết phụ thân, cho nên biểu hiện của nàng so với tuổi thì thành thục hơn nhiều. Dù trải qua cuộc sống gian khổ, nàng cũng không rơi một giọt nước mắt, nhưng mà chung quy nàng chỉ là một tiểu cô nương, ở sâu trong nội tâm mỗi nữ nhi đều có một giấc mộng, nhưng mà giờ phút này, nụ hôn đầu tiên của nàng lại bị một người bá đạo vô lại cướp đi, làm sao nàng có thể không thương tâm?

Nạp Lam đầu tiên là kinh ngạc, sau là tức giận. “Thái độ của nàng là sao nha? Trầm hôn như vậy làm nàng khó chịu sao?”.

“Người cho là chính mình là hoàng đế thì có thể muốn làm gì thì làm sao?” Linh Lung căm giận bất bình khóc nức nở, “Ta chán ghét ngươi! Đời này cũng không tha thứ cho ngươi!”.

Nạp Lam bị nàng rống mặt mũi có chút không nhịn được, nguyên bản đầy ngập nhu tình, lập tức chuyển sang sôi trào lửa giận. “Nàng cho là trầm thích hôn nàng sao? Chỉ cần trầm nguyện ý, có nhiều nữ nhân chờ trầm lâm hạnh, nàng không đáng là gì.....”.

“Bốp!”.

Một cái tát làm cho Nạp Lam kinh ngạc, trên mặt tuần tú in năm dấu tay hồng hồng có thể thấy được.

“Nàng dám tát trầm?”.

Tiểu Thuận Tử cũng mở lớn miệng, hoàn toàn ngây người.

“Ta không bao giờ muốn nhìn đến ngươi nữa.” Linh Lung nức nở một tiếng, vừa tức vừa hận tông cửa xông ra.

18. Chương 18: Chương 18

“Hoàng Thượng, ngài không đuổi theo Linh Lung cô nương sao?” Tiểu Thuận Tử trước hết phục hồi tinh thần lại, “Nô tài nghĩ đến Linh Lung cô nương không phải cố ý, nàng chẳng qua là thẹn thùng.”.

Nạp Lam vỗ hai má đang đau, quái dị chính là hấn cũng không có tức giận như trong tưởng tượng, đối với thiên chi kiêu tử nhưng hấn lại nữ nhân bạt tay, ngực dâng lên một cổ cảm thụ không hiểu.

“Thẹn thùng?” Đó là cái gì vậy?

“Nàng dù sao cũng là tiểu cô nương chưa xuất giá, đột nhiên bị nam nhân cường hôn, mặc dù đối tượng là Hoàng Thượng, đương nhiên vẫn cảm thấy thẹn thùng.” Tiểu Thuận Tử ý đồ giúp Linh Lung thoát khỏi tội phạm thượng, “Hoàng Thượng nên đối với nàng dịu dàng một chút, nói tốt hơn là nghe lời nàng, nữ nhân đều thích như vậy.”

Nạp Lam mạnh miệng nói: “Tại sao trẫm phải dỗ nàng? Trẫm là Hoàng Thượng.”

Tiểu Thuận Tử kiềm chế giải thích với tiểu hoàng đế chuyện nam nữ trong lúc đó rất huyền ảo, “Chẳng lẽ Hoàng Thượng thật sự một chút cũng không thích Linh Lung cô nương? Bằng không tại sao xúc động hôn nàng? Nữ nhân chỉ cần nam nhân đối với nàng nói vài câu lời ngon tiếng ngọt, về sau sẽ ngoan ngoãn như con mèo nhỏ, nằm ở trong lòng ngài làm nũng kêu meo meo, cũng không dám đối nghịch với Hoàng Thượng, như vậy không phải tốt lắm sao?”

Một phen nghe từ trên xuống dưới, dường như thực sự có đạo lý, Nạp Lam không muốn thừa nhận, lại không thể không tin.

“Hừ! Trẫm là không cần thận mồi hôn nàng, cũng không phải là cố ý.” Muốn hấn thừa nhận chính mình đối với xú nha đầu làm cho hấn mất hết mặt có chút hứng thú, thì còn khó hơn lên trời.

“A, nếu Hoàng Thượng không phủ nhận, nếu Hoàng Thượng không đưa Linh Lung cô nương trở về, nàng sẽ ra cung.”

Nạp Lam sững sốt một chút, nhưng không thể mất mặt đuổi theo. “Nàng đi là tốt nhất, trẫm không thấy lạ.”

“Hoàng Thượng, thân thể Linh Lung cô nương không khỏe, vạn nhất té xỉu ở trên đường, lại bất hạnh đụng phải người xấu, có thể gặp nguy hiểm nha.” Quả nhiên, Tiểu Thuận Tử lời vừa ra khỏi miệng, nhân tiện nói trúng tâm sự của tiểu hoàng đế.

Nạp Lam dùng ánh mắt trách cứ nói, “Trẫm đuổi theo nàng là vì mẫu hậu, không được hiểu sai ý.”

Trong lòng của Tiểu Thuận Tử chỉ dám cười trộm. “Nô tài không dám.”

Linh Lung che môi, không cho chính mình khóc thành tiếng, nàng chạy khỏi Hoàng Cực Điện, đã muốn thở không ra hơi, đành phải tựa vào tường để thở.

Nếu nàng còn có khí lực, vừa rồi sẽ không cho hấn một bạt tai, mà đáng tên hoàng đế đó nằm trên giường ba ngày xuống được, cho hấn biết khinh bạc nàng chịu kết cục như thế nào.

Đợi tâm trạng trấn định lại, Linh Lung hít một hơi, hoạt động hai chân, cố gắng đi về phía cửa cung. Tuy rằng nàng thực xin lỗi nhờ vả của hoàng thái hậu, nhưng mà, nàng sợ lần sau thấy tiểu hoàng đế nàng sẽ ra tay đánh chết hấn, hơn nữa nàng thật sự rất nhớ mẫu thân, mẫu thân không có ai ở bên cạnh chăm sóc.....

Linh Lung vừa đi vừa nghĩ, cho đến lúc chú ý của nàng nhìn đến đám người nhanh chóng dời đi, chỉ thấy cổ kiệu hoa lệ còn có thị vệ vương phủ, thất lưng đeo đao chuẩn bị đi đến Từ Ninh Cung của hoàng Thái Hậu.

Ngoại trừ hoàng đế, còn ai dám ở trong cung bày ra đám hộ vệ khổng lồ như vậy?

Kiếp từng bước đến gần, sắp đi qua bên người Linh Lung, rèm cửa đột nhiên bị gió thổi tung lên, làm cho Linh Lung có thể thoáng nhìn diện mạo chủ nhân trong kiệu.

Là hấn?!

Linh Lung như đụng phải điện đứng im tại chỗ. Cho dù hóa thành bụi, nàng cũng nhận được đối phương.

Trong thiên hạ, ngoại trừ tiên đế, cũng chỉ có Tam Vương gia dám làm càn như thế, bày ra phô trương chỉ có hoàng đế mới dám làm, nàng hấn là sớm dự đoán được mới đúng.

Đường như cảm ứng được trong mắt Linh Lung đầy sát khí và hận ý, người trong kiệu cũng quay đầu sang, tầm mắt hai người ở giữa không trung.

“Dừng kiệu!” Người trong kiệu nhỏ giọng nói.

19. Chương 19: Chương 19

Thân thể mềm mại của Linh Lung chấn động, hai chân cũng bất động dính chặt trên mặt đất.

Đây là thời cơ tốt để giết hần, nhưng mà, lão thiên gia tại sao hết lần này đến lần khác chọn thời điểm nàng chưa khôi phục nội lực nha?

Cả người nàng căng thẳng, nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn thấy một nam tử trung niên bước ra khỏi kiệu, cả người mặc cẩm bào hình rồng bên trong là một trái tim tà ác tham lam không đáy.

“Lớn mật! Thấy Tam Vương gia còn không quỳ xuống?” Một gã thị vệ vương phủ quát.

Bất ngờ quỳ trước mặt hung thủ giết cha, nàng thà rằng chết!

Một đôi mắt tà quỷ nhìn từ trên xuống dưới nàng, “Bổn vương ở trong cung chưa từng gặp qua nàng.”

Tên thị vệ kia lại hét lớn, “Tam Vương gia đang hỏi người, còn không mau xưng tên ra!”

Linh Lung cảm giác được ngay cả tim nàng cũng đang run rẩy, không biết là sợ hãi, hay là bởi vì phần nộ thật lớn.

Nàng cực hận chính mình vô năng, giờ phút này tay không tác sát, muốn báo thù cho cha nói dễ hơn làm, chỉ có thể để cho cơ hội không cánh mà bay.

Nhẫn nại! Chỉ có nhẫn nại, chờ đợi cơ hội lần sau.

“Dân nữ.....” Linh Lung phải dùng hết tất cả chí lực, mới có thể làm cho hai đầu gối của mình hạ xuống trước mặt hần.

“Tam Hoàng thúc!”

Nạp Lam lên tiếng gọi đúng lúc giải vây cho nàng.

Tam Vương gia trong chớp mắt nhìn kỹ nghiên cứu, nhìn về phía Nạp Lam lộ ra nụ cười giả dối. “Lão thần tham kiến Hoàng Thượng.” Giả trang trung thần là sở trường nhất của hần.

Nạp Lam đối với vị trưởng bối này thái độ rõ ràng thân thiết, giống như có tình cảm rất tốt. “Tam Hoàng thúc vào cung để thăm thái hoàng thái hậu sao?”

“Lão thần lâu rồi chưa vào cung, cho nên muốn đến thỉnh an thái hoàng thái hậu. Lão thần nghe nói hoàng thượng long thể bất an, hôm nay vừa thấy, sắc mặt hồng nhuận, khí sắc tương đối, lão thần cũng an tâm hơn.” Tam Vương gia ra vẻ nghi hoặc liếc sang Linh Lung một cái, “Hoàng Thượng, không biết vị cô nương này là.....”

Nạp Lam đơn giản nói qua, “Nàng tên là Công Tôn Linh Lung, là khách nơi đây.”

Công Tôn? Họ này tương đối hiếm thấy. Trong con người của Tam Vương gia chợt lóe tia xảo quyệt. “Thì ra nàng chính là vị cô nương may mắn có thể ở tại Phượng Minh Điện, Thái Hậu từ trước đến giờ có con mắt tinh đời, vì Hoàng Thượng chọn hoàng hậu nhất định có thể an tâm.”

“Trẫm không thừa nhận.” Nạp Lam hậm hực nói.

Linh Lung vẫn ngừng thở, lúc không nắm chắc phần thắng, nàng tuyệt đối không thể xúc động, miễn để báo thù không thành lại liên lụy đến tánh mạng.

“Hoàng Thượng, vị cô nương này khí sắc tựa hồ rất kém, có phải bị bệnh hay không?” Hần cần phải tra lai lịch của nha đầu này.

Linh Lung biết cả người mình tỏ ra sát khí dễ dàng làm người ta nghi ngờ, nhưng mà chờ đã nhiều năm, rốt cục có thể rút ngắn khoảng cách, nàng thật sự khắc chế không được cảm xúc mãnh liệt.

Nạp Lam đã sớm nhìn ra mặt của Linh Lung trắng như tờ giấy, bộ dáng lung lay sắp đổ, vì mặt mũi hoàng gia hẳn chẳng qua là làm bộ làm như không thấy.

“Mặc kệ nàng ấy.” Xú nha đầu kia làm gì đối với hắn, hắn cũng không phải thật muốn đuổi nàng đi. “Trẫm đưa Tam Hoàng thúc đến Từ Ninh Cung.....” Lời của hắn mới nói đến một nửa, Linh Lung đã muốn đứng không thẳng chao đảo. “A –” Theo phản xạ hắn chạy đến ôm nàng, tâm trạng lo lắng biểu hiện trong lời nói.

Linh Lung nói cho chính mình không thể té xỉu, nhưng mà mi mắt của nàng sa sầm, nặng nề, ý thức dần dần không rõ.....

Đáng chết! Xú nha đầu này thật sự bất tỉnh. Nạp Lam cái gì tự tôn mặt mũi đều bắt chấp, ôm lấy nàng chạy như điên đến Hoàng Cực Điện.

20. Chương 20: Chương 20

Thấy tiểu hoàng đế này tương đối quan tâm nha đầu kia. Tam Vương gia thờ ơ lạnh nhạt, đem tất cả dầu ở đây mất. Nàng cũng họ Công Tôn.....

Thà rằng sai sót một trăm lần cũng không thể buông tha đó luôn luôn là nguyên tắc làm việc của hắn. Nếu cần thiết, nha đầu kia không thể để sống.

Trong Trữ Tú Cung, Triệu Ngọc Phân đang nghe cung nữ hỏi thăm tin tức trở về, khuôn mặt diễm lệ thoáng chốc vụn vỡ.

“Hoàng Thượng lại cho tiện nhân kia vào Hoàng Cực Điện?! Nàng dựa vào cái gì được sủng ái như vậy? Dựa vào cái gì?”

Lão thị nữ không nói gì kêu cung nữ lui ra, không muốn để cho người khác nghe thấy nội dung các nàng nói chuyện. “Tiểu thư, ở trong Hoàng Cực Điện thì thế nào? Không đến phút cuối, tuyệt đối không thể xem thường buông tha.”

Ngực của Triệu Ngọc Phân bởi vì thở mạnh mà phập phồng. “Bà vú, người không phải nói là không có sơ sót sao? Vì sao tiện nhân kia không bị độc chết?”

“Hừ! Cẩn thận tai vách mạch rừng.” Lão thị nữ cẩn thận ra ngoài cửa xem xét, xác định không ai mới thở ra một hơi. “Tiểu thư, nơi này không thể so với trong nhà, lỡ như để cho người ta nghe thấy, truyền tiến tai Hoàng Thượng, chắc chắn là tội chết.”

Triệu Ngọc Phân sai bảo như đại tiểu thư, “Trữ Tú cung và lãnh cung không có gì khác biệt, ngoại trừ có nô tài hầu hạ, còn có ai vào đây? Thật vất vả mới chờ đến ngày được Hoàng Thượng lâm hạnh, kết quả còn chưa có bắt đầu lại kêu người mang ta trở về, ta cho tới bây giờ không chịu được khuất nhục này, bảo người ta làm sao không tức giận!”

“Tiểu thư, người nhất định phải nhẫn, chúng ta mất nhiều tâm huyết như vậy, thông bao nhiêu quan hệ, mới được phong làm Tiệp dư, cũng không thể làm cho nó thất bại trong gang tấc.”

Mặt của Triệu Ngọc Phân chợt lóe, ác độc nói: “Bà vú, không bằng chúng ta hạ độc lần nữa, lần này phải độc chết con nha đầu kia.”

Lão thị nữ lắc đầu mạnh, “Không thể lại dùng độc, hiện tại tiện nhân đầu kia đang ở Hoàng Cực Điện, ba bữa ăn nhất định đều phải nghiệm độc, đã khó lại càng thêm khó, vạn nhất làm không tốt, bại lộ, chỉ sợ ngay cả lão gia cũng bị liên lụy.”

“Vậy làm sao bây giờ? Hiện tại tiện nhân đầu kia và Hoàng Thượng như nước gần sông. Nếu tiện nhân đầu ấy mang thai trước, giấc mộng làm hoàng hậu của ta không phải tan nát sao?” Triệu Ngọc Phân không cam lòng nói.

“Tiểu thư, đừng quá nóng vội, người đã quên còn có Hạ Tiệp Dư sao?” Lão thị nữ cũng không phải là đèn đã cạn dầu, rất nhanh liền kể.

Triệu Ngọc Phân khinh miệt xuy hừ, “Hạ Hửu Đàm kia thật ra rất tính nhẩn nại, suốt ngày trồng hoa, ở mặt ngoài thoát nhìn giống như không cần, ta cũng không tin nàng không vội. Nàng nghe nói ta từng được Hoàng Thượng triệu vào Cam Lộ Điện, hiện tại thấy ta, có thể giống con chuột nhìn thấy mèo, bà vú nói đến nàng làm cái gì?”

“Tiểu thư đã quên nàng có Hạ quý phi làm chỗ dựa sao, nói như thế nào, nàng cũng là cháu gái của quý phi, khi tiên đế còn sống chỉ lập nàng làm phi, Hạ quý phi ở trước mặt Hoàng Thượng vẫn có chút lực ảnh hưởng, chỉ cần Hạ quý phi ra mặt can thiệp, bằng thân phận tiện nha đầu kia, làm sao có tư cách ở trong Hoàng Cực Điện, người nói có đúng hay không?”

Triệu Ngọc Phân nhếch đôi môi đỏ mọng, không tình nguyện hỏi: “Ý của bà vú là muốn ta đi cầu nàng?”

Lão thị nữ nói: “Tiểu thư, hiện tại chỉ cần kết hợp tiểu thư và Hạ Tiệp dư, liền có thể đuổi tiện nha đầu kia ra cung, chỉ cần diệt trừ kẻ thù bên ngoài, lại đến nghĩ biện pháp đối phó Hạ Tiệp Dư, chỉ cần sắc đẹp và thủ đoạn, tiểu thư đã hơn hẳn nàng vài phần, còn sợ không có phần thắng sao?”

Nghe xong lời bà vừa nói, Triệu Ngọc Phân động tâm. “Không hổ là bà vú, để ta thử xem.”

.....

Mẹ, là ai giết cha? Mẹ hãy nói cho con biết.....

Linh Lung, đây là số mạng của chúng ta, con cũng đừng hỏi nữa.

Không! Con không thể để cho cha bị chết thảm như vậy, con nhất định phải biết người kia là ai!

Biết thì thế nào? Chúng ta chính là dân chúng bình dân, mà người là hoàng thân quốc thích.....

Hoàng thân quốc thích? Mẹ, người đó rốt cuộc là ai?

Là..... Là Tam Vương gia.

21. Chương 21: Chương 21

Tam Vương gia, như vậy hẳn chính là người giết cha, một ngày nào đó con muốn báo thù!

Con muốn báo thù –

“Con muốn báo thù, Con muốn báo thù.....” Linh Lung đang ngủ thẫn thờ phát ra lời vô nghĩa, nước mắt rơi ra như hạt trân châu, không ngừng theo khóe mắt chảy xuống, ướt đẫm cả gối. “Cha, nữ nhi nhất định có thể làm được..... Nhất định có thể.....”

Nạp Lam thấy nàng khóc không ngừng, tim cũng hoảng loạn, “Nàng đừng khóc nữa được không? A! Mau tỉnh mau tỉnh, trẫm không thời gian rồi ở chỗ này cùng nàng.”

Nhưng nàng lại khóc như đứa nhỏ yếu ớt, “Hu...hu...”

“Nàng còn khóc, trẫm sẽ mặc kệ nàng.” Nạp Lam không để ý nàng có nghe hay không thấy, thần chí có tỉnh táo hay không, liền uy hiếp, “Trẫm đem giường mình tặng cho nàng ngủ, nàng còn muốn thế nào? Trẫm có thể dễ dàng tha thứ nàng một lần, nhưng sẽ không dễ dàng tha thứ lần nữa, nàng nên hiểu rõ ràng.”

“Hoàng Thượng, Linh Lung cô nương còn chưa có tỉnh.....” Tiểu Thuận Tử thấy buồn cười nhắc nhở hẳn.

Linh Lung làm như không nghe thấy, vẫn đang ở trong mộng khóc, thân thể co lại giống hình dáng trứng tôm, khóc rất thương tâm.

Nạp Lam hỏa lớn quát: “Tiểu Thuận Tử, ngươi mau gọi nàng đừng khóc!”

Tiểu Thuận Tử gãi gãi ót, lộ vẻ mặt khó khăn nói: “Hoàng Thượng, này..... Nô tài cũng không có cách, hay là cho nàng khóc đủ, nàng khóc mệt mỏi tự nhiên sẽ ngưng.”

Sắc mặt của Nạp lam hậm hực đi quanh quẩn trong phòng.“Nhưng mà trẫm chính là không muốn nghe, làm cho ngay cả trẫm cũng phiền lòng .”

“Theo ý kiến của nô tài, không bằng đưa Linh Lung cô nương về Phượng Minh Điện, nhắm mắt làm ngơ, Hoàng Thượng dĩ nhiên sẽ không phiền .” Tiểu Thuận Tử cung cấp ý kiến.

Nạp Lam bắt mãi trách móc,“Đây là chủ ý thói gì nha? Lỡ như nàng lại bị người ta hạ độc thì làm sao?”.

Tiểu Thuận Tử bị mắng thật sự là oan ức,“Nô..... nô tài sẽ không có ý nữa .”.

“Hu..... Cha.....” Linh Lung trần trọc khóc kêu,“Cha..... Cha đừng đi..... Linh Lung không cần cha đi, Linh Lung và mẹ đều cần cha..... Cha.....”.

“Nàng đừng khóc nữa được không?” Nạp Lam ngồi xuống mép giường, đưa tay nhẹ nhàng lay động nàng, hy vọng có thể làm nàng tỉnh lại,“Coi như trẫm van cầu nàng có được không? Đây chính là lời nói khép nép nhất từ khi trẫm chào đời tới nay.” Nàng khóc tim hần đều rồi bởi .

Tiểu Thuận Tử thấy thế, cảm thiếu chút nữa trật khớp. Đây là tiểu hoàng đế vừa cao ngạo vừa sĩ diện sao ? cư nhiên dùng từ “Cầu” nghiêm trọng như vậy, nhưng mà phá lệ lần đầu tiên, thật sự là không được .

“Nàng vì sao khóc thành như vậy?” Thoáng nhìn Linh Lung giống như có vô tận nước mắt, tim của Nạp Lam bỗng dưng níu chặt.“Đừng khóc ! Có trẫm ở đây, không ai dám khi dễ nàng.”.

“Cha..... đừng đi.....” Linh Lung nâng hai tay lên, ở giữa không trung vung t lung ung, vô ý bắt được cổ tay Nạp Lam.“Cha, đừng rời Linh Lung.....”.

Nạp Lam vốn muốn đẩy tay nàng ra, nhưng lại tạm thời buông tha, cho dù nàng nắm chặt không buông.“Trẫm không phải cha nàng, nàng mở mắt nhìn rõ ràng, trẫm cảnh cáo nàng trước, nhẫn nại của trẫm có hạn ”.

Vẻ mặt của nàng đột nhiên chuyển sang cắn răng, ngón tay bắt lấy cổ tay của Nạp Lam bởi vì dùng sức quá độ cho nên khảm vào trong thịt, từ kẽ răng lên tiếng,“Người là người ác còn giết cha ta..... Ta muốn báo thù! Ta muốn báo thù.....”.

“Được,được,được, chỉ cần nàng không khóc, có oan ức gì cứ việc nói cho trẫm, trẫm tuyệt đối sẽ giúp nàng chém đầu người ác kia, như vậy được rồi nha?” Nạp Lam hết đường xoay sở đành thỏa hiệp với nàng.

“Phụt –” Tiểu Thuận Tử che miệng lại, chạy ra rất xa, miễn để tiểu hoàng đế nghe thấy.

22. Chương 22: Chương 22

Linh Lung giống như nghe thấy Nạp Lam nói, không hề phát ra tiếng khóc và nói lời vô nghĩa, vẻ mặt cũng bình thản rất nhiều, lần này nàng thật đã ngủ, không hề mơ thấy ác mộng.

“Tại sao lại ngủ?” Nạp Lam nhíu mày nói.

Tiểu Thuận Tử nhìn lên giường dò xét một cái, có chút đồng tình nói:“Nhìn dáng vẻ của Linh Lung cô nương xem ra rất mệt, giống như thật lâu không có giấc ngủ ngon,cho nên mới mơ thấy ác mộng.”.

“Ừm! Hình như là đúng là như vậy, không biết nàng nói người giết cha mình là ai?” Nạp Lam trầm ngâm .

“Hoàng Thượng rất quan tâm?” Tiểu Thuận Tử dò hỏi.

Khuôn mặt tuần tú của Nạp Lam không khỏi đỏ lên, không khỏi có chút xấu hổ chuyển thành giận dữ hỏi lại:“Nàng có liên quan gì đến trẫm? Trẫm làm sao quan tâm nàng?”.

“Nô tài cũng thấy không có chuyện đó.Nếu hoàng thượng không thích Linh Lung cô nương, nô tài sẽ gọi người đưa nàng chuyển đến điện Hoạ Mi Tiểu Trúc, cũng không để cho nàng ngủ ở trên giường của hoàng thượng, gây trở ngại Hoàng Thượng nghỉ ngơi, có phải hay không?” Tiểu Thuận Tử cố ý nói. Hắn xem chủ tử có thể trả lời như thế nào

Dưới tình thế cấp bách Nạp Lam khẽ gọi,“Chậm đã! Nàng thật khó khăn mới ngủ được, các người lỡ như đánh thức nàng, nàng lại khóc lên, đến lúc đó người phụ trách dỗ nàng sao?”.

Tiểu Thuận Tử giả bộ không có nhìn ra vẻ mặt ân cần của chủ tử, rất phối hợp hỏi: “Vậy ý Hoàng Thượng là.....”.

“Cứ cho nàng ngủ ở nơi này, đừng đuổi nàng đi, lúc này mới có thể lộ rõ lòng nhân từ của trẫm, bằng không xú nha đầu này còn tưởng rằng trẫm có tâm địa ác độc.” Nạp Lam tự bào chữa ỉn h.

Tiểu Thuận Tử cười ra mặt, cũng không nên phá tâm tư của tiểu hoàng: “Hoàng Thượng quả nhiên nhân từ. Nếu Linh Lung cô nương biết, tuyệt đối cảm động vô cùng.”

Nạp Lam không khỏi đắc chí, “Vốn nên cảm động, long sàng của trẫm cho tới bây giờ chưa cho nữ nhân ngủ qua. Nếu nàng biết, ấn tượng đối với trẫm sẽ thay đổi.”

“Đó là chuyện đương nhiên.” Tiểu thuận tử cười liệt miệng, cố ý vô tình hỏi: “Vậy đêm nay Hoàng Thượng ngủ ở chỗ nào? Cần nô tài sai người chuẩn bị không?”

Nạp Lam thỉnh thoảng ngấm trộm Linh Lung vẻ mặt của nàng khi ngủ thật ngây thơ, cũng không dám biểu hiện rõ ràng.

“Không cần, trẫm không có buồn ngủ.” Nếu xú nha đầu này tỉnh dậy, có thể giống như ngủ làm người ta thương mến, không chọc hấn tức giận, hấn sẽ nguyện ý thu nàng làm phi tần, thậm chí phong nàng làm hậu đều được.

Sắc mặt của Tiểu Thuận Tử nghiêm lại, “Chuyện này không thể được, Hoàng Thượng, đêm đã tối, ngày mai còn phải lâm triều, không ngủ sớm làm sao có tinh thần? Không bằng mời Hoàng Thượng nhường một chút, ngủ chung giường với Linh Lung cô nương.....”.

“Người muốn trẫm bị xú nha đầu này tát nửa sao?” Nạp Lam tức giận hỏi.

“Nô tài không dám.” Tiểu Thuận Tử áp úng nói.

Khuôn mặt tuần túc của Nạp Lam ửng đỏ, có chút không tự nhiên hắng giọng nói: “Trẫm..... Trẫm cũng không phải là tiểu nhân lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn, cho dù muốn lâm hạnh, cũng phải chờ thần chí nàng tỉnh táo mới tiến hành.”

Nói tóm lại, Hoàng Thượng không chống chọi với Linh Lung cô nương. Trong lòng của Tiểu Thuận Tử mừng thầm.

“Việc này thần sẽ an bài, chỉ cần chờ thân thể Linh Lung cô nương khỏe hẳn, Hoàng Thượng là có thể tuyên chỉ đưa nàng đến Cam Lộ Điện thị tẩm, đến lúc đó Linh Lung cô nương sẽ thành người của Hoàng Thượng, tự nhiên ngoan ngoãn nghe lời, không dám chống đối với Hoàng Thượng.”

Nghĩ đến hình ảnh nàng mềm mại nằm trong long hấn hầu hạ, thân thể của Nạp Lam nổi lên lửa nóng. Mặc dù không có cầm súng đạn thật đi ra chiến trường, đối với chuyện nam nữ hấn cũng phải rất xa lạ, từ lúc đăng cơ các lão thái giám mang tới nhiều tranh cung xuân, lúc ấy hấn chỉ tiếc qua đã thấy tỉnh tỉnh mê mê, cho đến giờ phút này, hấn mới chân chính lĩnh ngộ đến khổ tâm kia.

Nạp Lam lộ vẻ mặt lung túng, ho nhẹ một tiếng nói: “Việc này không vội, về sau nói.”

Trong lòng của Tiểu Thuận Tử cười thầm. Không thể tưởng được tiểu hoàng để trước giờ cuồng vọng kiêu ngạo, bây giờ không chỉ có đỏ mặt, còn học theo người khác tưởng tượng, xem ra Linh Lung cô nương quả nhiên là khác tính của hoàng thượng.

23. Chương 23: Chương 23

Đã lâu không có ngủ thư thái như vậy, sau khi Linh Lung tỉnh dậy, nhất thời cảm thấy thần thanh khí sảng, tiếp theo nàng hoang mang nhìn áo ngủ bằng gấm phủ ở trên người, còn cột giường được chạm trổ tinh tế.

“Ta tại sao lại ở chỗ này?”

Linh Lung bỗng nhiên ngồi thẳng người, kinh ngạc hơn còn ở phía sau, đầu tiên là thấy Tiểu Thuận Tử dựa vào cạnh tường gáy liên tục, tiếp theo là Nạp Lam gục ở trên bàn chợp mắt.

Một vị hoàng đế trên trăm ngàn người lại đem giường tặng cho nàng..... Linh Lung nhất thời kinh ngạc nói không ra lời.

Thói quen giữ vững tỉnh táo để ứng phó hoàng đế và Tiểu Thuận Tử, chỉ cần có tí xú tiếng vang cũng đủ kinh động giấc ngủ của hắn .

Hắn nhỏ giọng nói:“Linh Lung cô nương, cô rất cực đã tỉnh.”.

“Thực xin lỗi, ta tại sao lại ngủ ở đây?” Linh Lung khó hiểu hỏi.

Tiểu Thuận Tử làm động tác bảo cô yên lặng,sau đó lặng lẽ đưa nàng ra ngoài ngoài, mới dễ dàng nói chuyện.

“Cô nương không nhớ rõ chính mình té xỉu sao?”.

sắc mặt của Linh Lung đột nhiên thay đổi, tất cả đau thương trong trí nhớ đều hiện lên trong lòng.“Ta nhớ ra rồi, nhưng mà, Hoàng Thượng đáng lý phải đuổi ta về Phượng Minh Điện, hoặc là nơi khác, mà không phải nơi này.”.

“Việc này còn phải hỏi sao? Đương nhiên là vì hoàng thượng lo lắng cho cô, ngài ấy tự mình chăm sóc cô cả một đêm, còn không cho người đưa cô đi, cũng không chịu đến nơi khác nghỉ ngơi,ngài ấy luôn ở bên cạnh cô nha.” Tiểu Thuận Tử thành thật nói.

Linh Lung không khỏi buồn bực.“Thuận công công, ta không hiểu.”.

“Cô biết là,ngoài miệng hoàng thượng không nói, là vì mặt mũi, kỳ thật ngài ấy đã thích cô nha .”.

“Hả, thích ta?” Linh Lung nghe vậy chấn động,“Thuận công công, người đừng nói giỡn .Hoàng Thượng chán ghét ta như vậy, luôn miệng nói muốn đuổi ta ra cung, thậm chí cười nhạo ta đừng vọng tưởng bay lên làm phượng hoàng, làm sao lại thích ta nha?”.

Ngón tay của Tiểu Thuận Tử giống với hoa sen,chỉ vào đầu mũi khéo léo của nàng.“Ai nha! Ta cần gì phải nói dối cô nha? Nhìn long sàng bên trong của hoàng thượng xem, cho tới bây giờ chưa có nữ nhân khác ngủ qua,cô là nữ nhân đầu tiên, Hoàng Thượng cho phá lệ cô, vậy còn chưa đủ sao?”.

Về mặt của Linh Lung bối rối không biết làm sao.

“Từ khi cô nương vào cung, liền áp chế uy phong của Hoàng Thượng, lại đánh bại ngài mấy trận, có lẽ cô chính là nữ tử đầu tiên dám đối chọi với ngài. Mới đầu, Hoàng Thượng mỗi lần nhắc tới cô liền hận nghiêng rằng nghiêng lợi, nhưng mà, gần đây ta phát hiện một việc, chỉ cần cô nương vừa xuất hiện, ánh mắt Hoàng Thượng liền nhìn chăm chăm cô nương, làm sao cũng không thể chuyển sang nơi khác.”.

Linh Lung giật mình kinh ngạc một lát mới nói:“Thuận công công nhất định nghĩ sai rồi.”.

“Đây chính là chuyện thiên chân vạn xác, ta không thể nào tính sai.” Tiểu Thuận Tử bảo đảm nói.

Nàng kinh hoàng hỏi:“Vậy bây giờ phải làm sao?”.

Tiểu Thuận Tử lấy tay rẽ qua nàng,“Đây cũng là phúc phận, chỉ cần cô nương có thể làm cho Hoàng Thượng vui mừng, nói không chừng hoàng hậu nương nương ngài vàng chính là của cô nương .”.

“Ta không cần!” Linh Lung cự tuyệt.

Tiểu Thuận Tử ngẩn người.“Cô nương,cô.....”.

“Ta không cần làm hoàng hậu, cũng không làm phi tử của hắn.” Linh Lung không hề nghĩ ngợi liền phủ định đề nghị của Tiểu Thuận Tử. Chỉ cần nghĩ đến một đồng nữ nhân giành một nam nhân, nàng liền thấy cả người không thoải mái.

“Cô nương, đây chính phúc mà muốn cầu cũng không được,cô cần phải hiểu và nắm chắc cơ hội.”.

Linh Lung nhếch môi.“Ta sẽ đem cơ hội tốt này tặng cho người khác.”.

“Hay là cô nương chán ghét hoàng thượng?” Tiểu Thuận Tử lo lắng hỏi.

24. Chương 24: Chương 24

Ngữ khí của Linh Lung bình thản:“Người coi như ta không dám trèo cao, ta nghĩ hoàng thượng cũng sẽ không thích một cô nương giỏi công phu hơn hẳn, lại còn không nghe lời.”.

Khóe mắt của Tiểu Thuận Tử nhìn vào phòng trong, vừa rồi có một than ảnh chợt lóe qua, không cần đoán cũng biết là ai.“Vậy cũng đừng nên nói không, cô nương sao thử xem một chút?”.

“Hoàng Thượng muốn dạng nữ tử nào đều được,cần gì đến chịu thiệt cho dân nữ nhỏ nhỏ?”.

“Cô nương.....”.

Tiểu Thuận Tử còn muốn vì chủ tử nói thêm vài lời hay, nhưng rốt cuộc nghe được Nạp Lam đi ra kêu ngừng, muốn giữ lại chút mặt mũi.

“Đủ rồi! Tiểu Thuận Tử, nàng nói đúng,trong thiên hạ thiếu gì nữ tử vì trẫm, giống như nàng vừa gây, tính tình lại quật cường,làm trẫm chướng mắt.” Hừ! Hắn mới không thích.

Về mặt của Linh Lung lộ vẻ tức giận, liền chờ cản dận, nhưng cuối cùng vẫn chịu đựng.“Đa tạ Hoàng Thượng chứa chấp dân nữ, mời Hoàng Thượng sớm nghỉ ngơi, dân nữ trước nên cáo lui.”.

“Nàng nơi nào cũng không thể đi.” Không ngờ Nạp Lam không có bị nàng chọc giận, đầu còn có thể bình tĩnh vận chuyển,“Nàng chẳng lẽ đã quên chuyện xảy ra ban ngày sao? Lỡ như người đó lại hạ độc thủ, nàng có thể cam đoan có gặp may mắn giống như hôm nay không? Tiểu Thuận Tử, sai người đưa nàng đến Hoạ Mi Tiểu Trúc đi, trước khi bắt được hung thủ, tất cả món nàng ăn đều giống như trẫm.”.

Linh Lung quật cường nói:“Hoàng Thượng, dân nữ có thể bảo hộ chính mình.”.

Sắc mặt của Nạp Lam trầm xuống,“Trẫm đã quyết định , không cần nhiều lời.”.

“Cô nương, cô cũng đừng cố chấp như vậy.” Tiểu Thuận Tử nói tốt khuyên bảo,“Đối phương dám hạ độc cô, có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, phải đề phòng.”.

“Dân nữ đa tạ hoàng thượng.” Linh Lung cuối cùng vẫn phải khuất phục .

Vì thế,Tiểu Thuận Tử lập tức phái người đưa nàng tạm thời ở trong Hoạ Mi Tiểu Trúc, hơn nữa tăng thêm hộ vệ.

“Tiểu Thuận Tử, trẫm thật sự rất đáng ghét sao?” Nạp Lam khó tự xét lại mình.

Tiểu Thuận Tử kinh ngạc đến cắn đầu lưỡi.“Ha ha! Hoàng Thượng tuổi trẻ anh tuấn, phong thái tuyệt luân, có thể làm cho nữ tử khắp thiên hạ ái mộ, chỉ là có chút người không hiểu không thương thức, Hoàng Thượng đừng nghĩ quá nhiều.”.

Về mặt của Nạp Lam như suy nghĩ sâu xa, giúp hắn thay y phục.“Tiểu Thuận Tử, nữ nhân thích nhất cái gì vậy?”.

“Bình thường là trân châu, mã não trang sức linh tinh ...hoặc các món đồ chơi nhỏ, vải dệt, có thể trang điểm mình trở nên xinh đẹp.” Tiểu Thuận Tử giải thích cho hắn.

“Nhưng mà hai ngày nay trẫm tặng rất nhiều châu báu cho nàng, toàn bộ đều được trả lại, có thể thấy được nàng không thích những thứ đó, người mau mau chỉ cho trẫm, nên làm như thế nào để nàng đối trẫm tốt một chút?”.

Hắn không có nghe sai chưa? Miệng của Tiểu Thuận Tử há to đến nỗi có thể nhét vào một quả trứng.

25. Chương 25: Chương 25

“Hoàng, Hoàng Thượng nói.....”.

Nạp Lam không khỏi từ xấu hổ chuyển thành giận dữ mắng chửi,“Về mặt của ngươi là sao nha? Trên đầu trẫm đột nhiên mọc ra một đôi sừng sao? Còn không mau nói!”.

“Dạ,dạ.” Tiểu Thuận Tử miễn cưỡng áp chế kinh ngạc, nuốt một chút nước bọt sau mới nói:“Hoàng Thượng,theo ý kiến của nô tài, lòng của phụ nữ luôn luôn mềm mại, chỉ cần hoàng thượng tận lực sủng ái nàng, một ngày nào đó sẽ làm nàng cảm động .”.

“Trẫm chưa từng nuông chiều nữ nhân.” Sắc mặt của Nạp Lam ứng đỏ nói.

Tiểu Thuận Tử cười cười, nói:“Hoàng Thượng có thể học nha!”.

“Được! Từ giờ trở đi trẫm có thể học, cũng không tin không chiếm được lòng của nàng.” Nạp Lam rất nắm chắc nói.

Hoạ Mi Tiểu Trúc tuy rằng chính là tiểu thiên viện trong Hoàng Cực Điện, bất quá cảnh vật lịch sự tao nhã u tĩnh, so với Phượng Minh Điện nàng thích nơi này hơn, bất quá, đối với diễn biến sự việc, nàng cũng càng ngày càng không thể nắm trong tay, thậm chí có chút lo lắng.

“Cô nương!”.

Đột nhiên có tiếng kêu kinh hỉ tới, làm cho Linh Lung lộ ra tươi cười hiếm thấy.

Nàng và Trầm Hương tuy rằng quen biết bất quá mấy ngày,nhưng hai người đã nảy sinh tình nghĩa.“Người làm sao biết ta ở chỗ này?”.

Trầm Hương cười dài nói:“Là Thuận công công sáng sớm đến thông tri nô tỳ, hần nói hoàng thượng sợ cô nương ở chỗ cô đơn lạnh lẽo, nên gọi nô tỳ đến hầu hạ.”.

“Hần thật sự nói như vậy?” Tên tiểu hoàng đế luôn xem mình là trung tâm cũng lo lắng cho nàng sao? Linh Lung kinh ngạc, cũng có mê hoặc .

Về mặt của Trầm Hương hưng phấn,“Đương nhiên là sự thật, cô nương không biết đó thôi,chuyện cô nương bị hoàng thượng mang đến Hoàng Cực Điện , đã lan truyền ở trong cung, mọi người đều ở sau lưng nói vị trí hoàng hậu nương nương là của cô nương, mỗi người đều rất hâm mộ nô tỳ, nô tỳ cũng thơm lây không ít.”.

“Ta và hoàng thượng thật sự không có gì, các người đều hiểu lầm .” Linh Lung đứng ngồi không yên nói.

“Cô nương không cần phải khiêm tốn , có thể trở thành nữ nhân của hoàng thượng, là may mắn kiếp trước tu được, hưởng chi còn có cơ hội lên làm hoàng hậu, nô tỳ thật sự vui mừng thay cô nương.”.

Linh Lung quả thực dở khóc dở cười, nghĩ rằng giải thích nửa cũng vô dụng, căn bản không có người tin tưởng.

Nàng thản nhiên nói,“Ta muốn ra ngoài một chút.”.

.....

Tiến cung đã hơn nửa tháng,cho đến đến hôm nay,Linh Lung mới có cơ hội đi dạo dùng chính hai mắt mình chân thật nhìn kiến trúc tráng lệ, mỗi một phòng một ngói đều đại biểu cho quyền lực không gì sánh kịp, cùng với lịch sử xa xưa.

Trầm Hương đảm nhiệm người dẫn đường dọc theo đường đi nàng giống như chim se sẻ, cái miệng nhỏ nhắn cũng chưa nhắm lại,“Cô nương, mọi người đều nói cô là thân thích của hoàng thái hậu, cho nên mới được hoàng hậu khâm điểm, có phải sự thật sự hay không?”.

“Đương nhiên không phải .” Linh Lung bật cười nói.

Trầm Hương lộ ra vẻ mặt hăng hái bừng bừng,“Như vậy, cô và hoàng thái hậu làm sao biết nha ?”.

Linh Lung im lặng không nói.

“Bởi vì là bí mật, cho nên không thể nói sao?” Trầm Hương dùng ngữ khí ngây thơ hỏi.

“Cũng không có gì, chẳng qua là hoàng thái hậu và gia phụ có gặp qua thôi.” Linh Lung nhẹ nhàng bâng quơ nói.

Tiếp nhận lời giải thích của nàng, Trầm Hương cười nói: “Mọi người trên dưới đều hâm mộ cô nương, nữ tử bình dân có hướng hoàng hậu.....”.

Nhìn bộ dáng say mê của nàng, Linh Lung chỉ cảm thấy không biết nên khóc hay cười.

“Nghe nói cô nương họ Công Tôn, có phải hay không?” Trầm Hương hỏi.

Con ngươi của Linh Lung chợt lóe, “Người tại sao biết?”.

Nàng “phụt” cười, “Nếu cô nương ở lâu trong cung thì biết, vô luận là bao nhiêu chuyện, rất nhanh sẽ truyền khắp hoàng cung, trong cung này căn bản không có bí mật.”.

Nghe xong lời Trầm Hương trong nói, Linh Lung mới thả lỏng đề phòng, mỉm cười nói: “Ta hiện tại đã hiểu, chỉ sợ chuyện của ta đều đã truyền mở.”.

“Nô tỳ cũng là nghe từ các thái giám khác nói, từ khi cô nương được tiến cung, có không ít đại thần tiến cung cầu kiến Thái Hậu, hy vọng Thái Hậu có thể thận trọng suy nghĩ lại, nhưng đều bị Thái Hậu phản đối. Ngay cả hôm nay khi lâm triều, các đại thần đều hướng hoàng thượng đưa tấu chương kháng nghị, nói cái gì thân phận không xứng, dù sao cũng là các lời nói rất khó nghe, nghe nói còn làm Hoàng Thượng giận dữ, chửi bới họ một trận.”.

“Làm sao có thể?” Linh Lung muốn dung nộ cười để che dấu nội tâm đang vật lộn. Chẳng lẽ lời Thuận công công nói là thật, Hoàng Thượng thật sự thích nàng? Nàng thật không biết nên mừng hay nên buồn.

“Cô nương, cô mau nhìn bên kia!”.

Theo hướm ngón tay của Trầm Hương chỉ, ngay tại chiếc cầu hình vòm cách xa vài thước, có một đám người đi qua trên cầu, nhìn ra được người đi đầu là một phu nhân trung niên, bên người còn có một vị mỹ nhân.

“Đó là Hạ quý phi, nàng cũng không phải là người dễ chọc. Nếu cô nương sau này gặp được nàng, nên chú ý, tốt nhất đừng đắc tội nàng. Đi theo bên người nàng là Hạ Tiệp Dư, cũng là thân thích của Hạ quý phi, nàng và một người khác đã tiến cung một năm, bất quá, nghe nói Hoàng Thượng còn chưa lâm hạnh qua các nàng.”.

Dường như nhận thấy được ánh mắt của Linh Lung, Hạ Tiệp Dư dung ánh mắt u oán chậm rãi xoay đầu hướng về phía nàng, cho đến bên cạnh cung nữ nói nhỏ hai câu, ánh mắt nàng liền thẳng tắp bắn lại đây.

26. Chương 26: Chương 26

Đầu vai của Trầm Hương co rúm lại một chút, “Thật đáng sợ!”.

Hoàng cung quả nhiên là khối thị phi. Trong lòng Linh Lung thầm nghĩ. Nàng hít sâu một hơi. Bị người ta oán hận nhìn như vậy thật khó chịu, nhưng không thể nói lại, chỉ có thể im lặng. Hừ! Đều là do tiểu hoàng đế kia làm hại.

“Chúng ta đến nơi khác một chút đi, đừng quấy rầy người ta.”.

Linh Lung mới xoay người, đã thấy nụ cười dạt dào của Nạp Lam đang đi tới bên này, phía sau ngoại trừ Tiểu Thuận Tử, còn có hai gã hai gã đại nội thị vệ khô ngô.

Nạp Lam cười nói: “Thì ra nàng chạy tới nơi này, trẫm sợ nàng nhàm chán, đang định đưa nàng đi chung quanh một chút.”.

Thái độ của hắn có rõ ràng chuyển biến, làm cho Linh Lung trong khoảng thời gian ngắn không thể thích ứng.

Trầm Hương vội vàng quỳ gối hành lễ, “Nô tỳ tham kiến hoàng thượng.”.

“Miễn lễ, miễn lễ!” Nạp Lam không thèm để những lễ nghi, hướng về phía Linh Lung nhếch môi cười nói: “Trẫm hiện tại rảnh rồi, trẫm có thể đưa nàng đi, đảm bảo nàng thấy nhất định sẽ thích.”.

“Ách.....” Thấy khuôn mặt tuần tú của hắn tươi cười còn mang theo vài phần bướng bỉnh, tim của Linh Lung không khỏi đập thình thịch.

Không cho nàng có cơ hội cự tuyệt, Nạp Lam chủ động nắm bàn tay nhỏ bé của nàng.“Đi!”.

Linh Lung còn chưa có phản ứng lại, liền bị hắn kéo đi.“Hoàng Thượng muốn lên chỗ nào nha?”.

“Cùng trầm đi là được rồi.” Thân là vua của một nước luôn cô độc , sâu trong nội tâm Nạp Lam cũng khát vọng có người chia sẻ bí mật với hắn.

Bỗng dưng có một nữ tử kêu la làm cho hai người theo bản năng quay đầu lại, trùng hợp nhìn thấy mỹ nhân đang ở trên cầu ngắm phong cảnh “Bùm!” một tiếng rơi xuống trong hồ, thân mình trên mặt hồ lúc chìm lúc nổi.

“Hạ Tiệp Dư rơi xuống nước !”.

“Mau cứu người! Mau cứu Hạ Tiệp Dư –”.

Phu nhân trung niên kinh hoảng nhìn xuống, rồi hai mắt thỉnh thoảng trộm dò xét tình trạng bên Nạp Lam.“Hạ Tiệp Dư không biết bơi, các người mau xuống cứu nàng nha!”.

“Cứu..... cứu..... Cứu mạng.....” Hạ Hiểu Đàm ở trong nước liều mình giãy dụa, uống mấy ngụm nước, mắt thấy nước sẽ ngập đầu .“Cứu..... Cứu ta.....”.

Vài cung nữ cùng kêu lên hét chói tai, chẳng qua là không ai dám xuống nước cứu người.

Cao Cần và Cổ Lục thấy thế, đồng thời nhìn về phía Nạp Lam, đợi chỉ thị của hắn.

“Người ngã xuống là ai?” Nạp Lam như không liên quan đến mình hỏi.

Tiểu Thuận Tử nheo lại mắt trong chốc lát, xác nhận sau nói:“Hồi Hoàng Thượng, hình như là Hạ Tiệp dư.”.

Hiện tại tình hình ra sao? Linh Lung thấy tình huống tương đối nguy cấp, nghĩ rằng không nhanh cứu sẽ có người chết,vì thế một mình nàng nhảy xuống,muốn cứu người lên trước sau đó mới nói.

“Hoàng Thượng, Linh Lung cô nương nhảy xuống nước rồi!” Tiểu Thuận Tử kêu lên.

Thấy nàng thân thủ mạnh mẽ, Nạp Lam có chút càu nhàu: “Nàng xuống cứu người làm chi? Cao Cần, Cổ Lục, các người cũng xuống giúp nàng.”.

Trong đáy lòng của Tiểu Thuận Tử thầm tán thưởng Linh Lung,“Linh Lung cô nương tâm địa thiện lương, đương nhiên sẽ không thấy chết mà không cứu được.”.

“Ý của người là đang nói trầm thấy chết mà không cứu sao?” Nạp Lam không vui liếc qua,“Nữ nhân này diễn trò hề,trầm trước đó đã thấy nhiều,trước kia tiên đế còn sống,phi tần trong hậu cung ngày nào cũng diễn trò này! Vì muốn hấp dẫn ánh mắt tiên đế, các nàng không muốn đổi cách khác ới mẽ sao?”.

“Nhưng mà, việc này Linh Lung cô nương không có biết.” Tiểu Thuận Tử có ý tốt nhắc nhở chủ tử,“Nàng chỉ nghĩ hoàng thượng là người có tâm địa máu lạnh , không xem mạng người quan trọng.”.

Nạp Lam thưởng hắn một cái liếc mắt,“Việc này cần người nói sao” Nữ nhân này thật là đáng chết, không có việc gì nên thích nhảy cầu cũng thôi thôi, còn muốn hãm hại hắn mang danh bất nghĩa.

Ngay khi bọn họ đối thoại, Hạ Hiểu Đàm đã được Cao Cần và Cổ Lục đưa lên bờ , Linh Lung theo sau toàn thân ướt sũng, may mắn là đến đầu thu, nước trong hồ không lạnh lắm.

“Mau phủ thêm áo choàng, cẩn thận cảm lạnh.” Nạp Lam không cần nghĩ ngợi cởi áo choàng trên vai xuống,đi về phía Linh Lung còn liếc người đang sặc nước.....

27. Chương 27: Chương 27

Tìm được đường sống trong chỗ chết Hạ Hiểu Đàm t ho khan vài tiếng, hai hàm răng trên dưới run rẩy, lại không chiếm được một tia ánh mắt thương tiếc của Nạp Lam, làm cho nàng thấy nản lòng thoái chí.

Linh Lung thấy Hạ Hiểu Đàm lạnh đến co rúm lại thành một khối, liền đem áo choàng trên người cởi ra tặng cho nàng.“Ta nghĩ cô nương hẳn là cần nó.” Nàng có luyện qua võ công,nên thân thể khỏe mạnh.

Nạp Lam có chút không vui, ê a chế giễu, “Nàng thật đúng là hào phóng, đem hảo ý của trăm dặm trên mặt đất.”

“Nàng là Tiệp dư của Hoàng Thượng, Hoàng Thượng nên quan tâm nàng mới đúng.” Linh Lung nói.

Ánh mắt của Nạp Lam khinh miệt quét về phía Hạ Hiểu Đàm, nói châm chọc, “Nàng ấy chẳng qua đã tính toán, vừa rồi nàng té xuống dưới, chủ yếu là vì khiến cho trăm chú ý, nữ nhân trong hậu cung thích ra vẻ, cái gì cũng có, trăm cũng sẽ không đơn giản mắc lừa như vậy.”

Tim của Hạ Hiểu Đàm lạnh hơn, hai tay mượn sức đem áo choàng bao lấy mình. “Hoàng Thượng, nô tỳ là không cần thận ngã xuống, cũng không phải cố ý”

“Đủ rồi, trăm không muốn nghe nàng nói dối lần nữa.” Nạp Lam lạnh lùng nói.

Lòng chính nghĩa của Linh Lung bị nước mắt của Hạ Hiểu Đàm kích thích, “Hoàng Thượng không quan tâm nàng thôi, làm gì nói khó nghe như vậy nha, không biết là quá đáng sao?”

Nạp Lam tức giận đến hai mắt bốc hỏa. “Trăm chỉ muốn che trở nàng, nàng lại nói trăm quá đáng?”

“Dân nữ đa tạ hảo ý của hoàng thượng, bất quá, nàng mới là người cần hoàng thượng che trở, dân nữ không có phúc này.” Linh Lung thầm nghĩ không quan tâm đến, không nghĩ bên trong hoàng cung hỗn loạn như vậy. “Trăm Hương, chúng ta trở về đi!”

Cầm dưới của Nạp Lam co rút lại, sắc mặt ba hồi trắng ba hồi xanh, đáng lý muốn cãi tiếp với nàng, nhưng lại ngại bên cạnh có quá nhiều người không liên quan, nên chỉ có thể âm thầm sinh hờn dỗi.

Lúc này, Hạ quý phi và đoàn người đã chạy lại đây, kinh hô: “Hiểu Đàm, cháu không sao chứ?”

“Có!” Hạ Hiểu Đàm chịu ủy khuất nhào vào trong lòng Hạ quý phi.

Hạ quý phi cố làm ra vẻ vỗ về lưng của nàng. “Cháu thật sự là rất không cẩn thận, thiếu chút nữa làm cô sợ hãi. Hoàng Thượng, thật sự là cảm ơn ngài, bằng không Hiểu Đàm sẽ bị bệnh.”

Nạp Lam kiềm chế trụ bị khơi mào lửa giận, lạnh lùng nói: “Người cứu nàng không phải là trăm. Nếu Hạ quý phi thật muốn cảm tạ người đó, thì nên cảm tạ vị cô nương ban này.”

Hạ quý phi chăm chú liếc mắt về phía bóng dáng mảnh mai đang rời đi, hơi nheo lại mắt, “Nghe đồn người đó là Linh Lung cô nương. Hoàng Thượng, trong cung có quy củ trong cung, ngài tại sao lại cho loại nữ nhân không đứng đắn này vào tầm diện của thiên tử? Việc này nếu lan truyền ra ngoài, chẳng phải để người ta chê cười sao?”

Cơn tức của Nạp Lam thoáng chốc vụt lên ang ngữ khí châm chọc hỏi: “Hạ quý phi nếu có thời gian giáo huấn trăm, không bằng mau đưa cháu của cô trở về tỉnh dưỡng, hoặc là, việc vừa rồi Hạ quý phi đã được từ trước?”

“Hoàng Thượng!” Hạ quý phi giả bộ kinh ngạc, vỗ về ngực thở gấp gấp nói: “Lời của ngài thật sự hơi quá đáng, việc kia thuần túy chỉ là ngoài ý muốn.” Nàng nói xong mặt không đỏ, hơi thở không gấp.

Hạ Hiểu Đàm ngạc nhiên nghi ngờ nhìn cô một chút, nhớ tới trên cầu, giống như có người ở sau lưng nàng đẩy một cái, nên nàng mới trượt chân rơi xuống nước, chẳng lẽ là..... Không! Nàng không nên hoài nghi chính cô mình, tuyệt đối không thể.

Về mặt của Nạp Lam cười như không cười. “Không phải là tốt rồi. Tiểu Thuận Tử, còn không mau mời ngự y tiến cung, chẩn đoán cho Hạ tiệp dư, thuận tiện kê thêm vài thang thuốc bổ để bồi bổ người.”

Hạ quý phi thấy thêm lộ ra nụ cười vừa lòng, dùng thân phận trưởng bối khuyên nhủ, “Hoàng Thượng, Hiểu Đàm tuổi như thế nào cũng là người vào cung trước. Nếu có thời gian thì đến xem nàng một chút, coi như nể mặt mũi của ta.” Nếu không phải hứa hẹn tiên để lưu lại một nữ nhân, nàng cần gì phải khó khăn như vậy, chỉ cần cháu nàng có thể sinh long chủng, như vậy địa vị của nàng cũng có thể vững như núi thái sơn.

Trong lòng của Nạp Lam cười giễu cợt, ngoài miệng nói: “Trăm đã biết.”

Hạ quý phi đạt tới mục đích, mới cam tâm rời đi.

Trở lại Hoà Mi Tiểu Trúc, Trầm Hương liền vội vàng giúp Linh Lung cởi xiêm y ướt đẫm ra, không để nàng cảm lạnh.

“Cô nương vừa rồi thật sự không nên chống đối Hoàng Thượng, Hoàng Thượng quan tâm cô nương là chuyện tốt, cô nương nên cảm thấy vinh hạnh mới đúng, như tại sao lại muốn đem vận may này giao cho người khác, nô tỳ thật sự là không hiểu.”

Linh Lung cũng không hiểu chính mình.....

28. Chương 28: Chương 28

“Ta cũng không hiểu.” Linh Lung bối rối nói.

Trầm Hương giúp nàng mặc áo mỏng vào, rồi mặc thêm áo có hoa văn, đang muốn thắt lại vạt áo, chợt nghe tiếng bước chân nặng nề. Vết mặt xanh mét của Nạp Lam đã muốn đi vào trong phòng.

“Hoàng Thượng!” Trầm Hương kinh ngạc khẽ gọi.

Hắn vung ống tay áo lên, gầm lên một tiếng, “Đi xuống!”

“Dạ, dạ.” Trầm Hương nao núng tông cửa xông ra.

Linh Lung nhanh chóng đem vạt áo buộc áo, xấu hổ không để cho y phục không ngay ngắn, khuôn mặt nhỏ nhắn rùng mình. “Người tuy rằng là Hoàng Thượng, nhưng mà cũng không nên tùy tiện vào khuê phòng của nữ tử nha.”

“Tất cả hoàng cung đều là của Trẫm, không có nơi nào trẫm không thể đi.” Khẩu khí của Nạp Lam ương ngạnh ngạo mạn, con mắt thanh tú trừng mắt nàng, kiềm nén bức bối nói: “Nàng tại sao lúc nào cũng đối chọi với trẫm? Trẫm đã không so đo nàng lại nhiều lần làm cho trẫm mất mặt, đánh mất tôn nghiêm hoàng đế, nàng không thể đối xử dịu dàng với trẫm một chút được sao, cho trẫm một nụ cười cũng không được sao?”

Trong ngực của Linh Lung cứng lại, “Chỉ sợ hoàng thượng tìm sai đối tượng”

“Trẫm không có tìm sai!” Nạp Lam rống to, một bước xa liền đi đến trước mặt nàng, “Cho dù võ công của trẫm không bằng nàng, nhưng mà trẫm muốn nàng, trẫm muốn nàng vĩnh viễn ở lại trong cung làm bạn trẫm.”

Linh Lung xoay mình sắc mặt trắng xanh, khóe môi miễn cưỡng khẽ động, “Dân nữ nghe không hiểu ý của hoàng thượng.”

“Trẫm chưa từng thích qua nữ nhân, nàng là người thứ nhất làm cho trẫm cảm động, cho nên trẫm quyết định cho nàng làm hoàng hậu của trẫm, chấp chương đông cung, tương lai vì trẫm sinh hạ hoàng tử, đó cũng là hoàng đế tương lai.” Đây chính là vinh hạnh vô cùng đặc biệt, nàng nên vui mừng mà khóc, đối với hắn nuông chiều cảm động không dứt.

“Ta không cần!” Linh Lung sợ tới mức lớn tiếng cự tuyệt.

Sắc mặt của Nạp Lam nhanh chóng thay đổi, nhìn nàng hét to, “Vì sao?!”

Nàng bị tiếng hét của hắn dọa lui lại từng bước, “Dân..... Dân nữ không muốn làm hoàng hậu.”

“Đây không phải lý do!” Nạp Lam tiến đến cầm chặt cánh tay của nàng, đem nàng kéo dài tới trước mặt, “Trẫm phải biết lý do nàng cự tuyệt.”

Linh Lung bởi vì da thịt truyền đến đau đớn mà nhả mày. “Không có lý do gì, dù sao cũng là không muốn.” Nàng đương nhiên không biết trong lòng của hoàng thái hậu đang tính toán gì.

Khẩu khí của hắn ngang ngược, “Cho dù nàng cự tuyệt, cũng không thay đổi được chuyện này, trẫm đã quyết định !”

“Chàng không thể.....”

Nạp Lam bật ra nụ cười lạnh.“Trẫm là hoàng đế, trên đời này không có chuyện không thể.”.

“Chàng..... chàng buông ra!” Linh Lung không muốn nói chuyện với hắn nữa.

“Mơ tưởng!” Hắn nhanh tay bắt lấy nàng không tha.

Linh Lung bắt đắc dĩ chỉ có dùng võ, nhưng mà hắn giống như đã sớm đoán trước nàng sẽ làm như vậy,Nạp Lam đột nhiên mở cánh tay ôm lấy nàng, đem nàng ôm ở trong lòng.

Nàng hoảng sợ phát hiện chính mình lại giẫy không ra.“Chàng muốn làm gì?”.

“Nàng rất nhanh sẽ biết.....” Lời nói còn chưa dứt, chỉ thấy Nạp Lam buông tay đánh cược một lần, cúi đầu xuống chiếm lấy cái miệng nhỏ nhắn,lúc Linh Lung xấu hổ né tránh, làm hắn càng dã man mãnh liệt.

“Ừm –” Linh Lung thực bị chọc tức, Nạp Lam ý vào chiều cao làm nàng không thể xuất ra võ công, chỉ có thể bất lực mặc hắn vừa cắn vừa mút.

Nạp Lam cũng không quản mình hôn môi có đúng cách hay không, chẳng qua là theo phản ứng nam của nam nhân, mút lấy đôi môi ngọt ngào của nàng.

Sau một lúc lâu, Linh Lung dật ra một tiếng ưm, lý trí đã vơi hơn phân nửa, kháng cự cũng yếu bớt.

Bàn tay to của Nạp Lam nắm chặt eo nhỏ của nàng vuốt ve, rõ ràng nhận thấy được nơi đó của hắn mãnh liệt biến hóa thật lớn, loại này biến hóa làm cho hơi thở hắn chuyển thô, theo bản năng đem thân thể mềm mại trong lòng ôm càng chặt hơn, chặt đến nỗi làm vòng eo của nàng sắp gãy .

Hắn khẽ tách bốn cánh môi ra, nói:“Đáp ứng ở lại với trẫm.”.

29. Chương 29: Chương 29

Một lát sau Linh Lung mới nghe thấy mấy chữ này.Thân thể cứng đờ giống như vừa bị tạt một gáo nước lạnh, lý trí cũng khôi phục bình thường.

“Không! Ta không thể!” Nàng bắt đắc dĩ khó có thể nói ra lý do.

Nạp Lam không thể nhịn được nữa rống giận,“Vì sao?!”.

Đôi mắt của nàng đỏ lên,“Mong Hoàng thượng không nên ép ta.....”.

Thù giết cha không đội trời chung.Nếu ông trời thương xót,để cho nàng tự tay giết Tam Vương gia báo thù cho cha, đến lúc đó hoàng thượng có thể chấp nhận một hung thủ giết chết thúc thúc của mình sao? Nếu nàng bất hạnh thất bại, thì chỉ có một con đường chết, cho nên tại sao cho hắn một lời hứa không thể thực hiện ?

“Trẫm hỏi lại nàng một lần cuối cùng, có đồng ý làm hoàng hậu của trẫm hay không?” Hắn trầm giọng hỏi.

Linh Lung đem môi dưới cắn đến chảy máu .“Dân nữ..... Dân nữ vô đức vô năng, chỉ sợ không thể.”.

Hắn trừng lớn hai mắt giống như hai mũi tên, hận không thể đâm thủng lòng của nàng. Hắn cắn răng nói:“Được! Coi như lời ban này trẫm chưa bao giờ nói qua, trẫm sẽ tới nói với thái hậu, hủy bỏ đại hôn nửa năm sau.”.

“Đa tạ hoàng thượng ân điển.” Hai mắt ẩm ướt của nàng rũ xuống, không cho hắn thấy, nàng không muốn để cho hắn nhìn thấy lòng của nàng.

Nạp Lam từ kẽ răng phát ra thanh âm,“Đây không phải ân điển, không cần cảm tạ, sau này trẫm cũng không nhìn nàng, chính nàng tự giải quyết cho tốt.”.

“Cung tiễn hoàng thượng.” Xác định người đã phẩy tay áo bỏ đi,nước mắt của nàng mới rơi xuống.....

Một lúc lâu sau, Linh Lung mang tâm trạng sa sút, lần nữa đi vào Nam Huân Điện xin hoàng thái hậu,được sự chấp thuận của nàng về nhà thăm mẫu thân.

Sáng sớm hôm sau, nàng không làm kinh động bất luận kẻ nào, cầm lệnh bài của hoàng thái hậu ra cung, cười ngửa về nhà.

Khương Thị nhìn thấy nữ nhi bình an không việc gì, tim bất ổn tâm cũng an tâm hơn.

“Thái Hậu có nói tính cho con ở trong cung bao lâu không?” Khương Thị nắm tay của nữ nhi hỏi.

Linh Lung đem nguyên văn nói: “Thái Hậu hy vọng con ở trong cung hết một tháng. Nếu một tháng sau hoàng thượng vẫn làm theo ý mình, thì cho nữ nhi về nhà đến.” Sau đó ước định của nàng và hoàng thái hậu trong lúc dường như chấm dứt, đương nhiên, đây chỉ là ý nghĩ đơn phương của nàng.

“Mẹ an tâm. Tính tính chừng một ngày, hai ngày, nháy mắt liền trôi qua.” Khương Thị tự mình an ủi nói.

Linh lung!

Linh Lung ôm lấy mẫu thân thấm thiết, khó được giống tiểu oa nhi ở trên người nàng làm nũng, “Mẹ, con đã lâu chưa ăn thức ăn do mẹ làm, ngay cả nằm mộng cũng chảy nước miếng, thèm muốn chết nha.”

“Để mẹ nhanh đi vào nấu cơm, nhìn con gầy rất nhiều, nhất định là không quen đồ ăn trong cung, toàn món đắt tiền sang quý. Nếu không hợp khẩu vị cũng vô dụng.” Khương Thị rất là đau lòng nhìn nữ nhi.

“Đúng nha! Người ta vẫn thích món ăn do mẫu thân làm.” Linh Lung nói ngọt.

Khương Thị cười cười toe tóe, “Được, được, mẹ lập tức đi làm cơm, con ở chỗ này chờ, rất nhanh thôi.”

“Cám ơn mẹ.” Chỉ có ở trước mặt mẫu thân, Linh Lung mới có thể tháo dỡ tất cả nguy trang.

Linh Lung đi ra bên ngoài, nhìn ở hang rào kiếm gà mái cho ăn, phía sau là một đám gà con đi theo...

“Linh Lung, con rốt cục đã trở lại!” Tần Công bởi vì có một mình chào mời nên không làm được bao nhiêu, vì thế về nhà trước thời gian, nhìn thấy Linh Lung, hân quả thực rất vui.

Linh Lung vuốt ve thức ăn cho gà trong lòng bàn tay: “Tần bá bá, mấy ngày nay cám ơn người chiếu cố ta nương.”

Tần Công ra vẻ trách cứ nói: “Cần gì khách khí với Tần bá bá? Con thật sự là rất khách khí. Con lần này trở về, không cần vào cung nữa sao?”

“Con được thái hậu cho về nhà hai ngày, sau đó lại vào cung, bất quá, hẳn là chỉ cần mười ngày nữa là có thể treo73 về.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Lung rất nghiêm túc, “Tần bá bá, con đã thấy Tam Vương gia.”

Về mặt của Tần Công khiếp sợ không hiểu: “Cái gì? Con tại sao gặp được hẳn?”

“Tần bá bá, người nhỏ giọng một chút, con không muốn để mẹ nghe thấy.” Linh Lung một mặt lưu ý động tĩnh trong phòng, một mặt nói: “Kỳ thật, con chỉ mới gặp mà thôi, con cũng không nghĩ có thể nhanh gặp hẳn như vậy, lúc ấy con thật muốn chạy đến giết hẳn, nhưng mà, nghĩ đến bên người hẳn có thị vệ bảo hộ thật mạnh, nên đành nhịn xuống.”

“Linh Lung, vì Tần bá bá con không được báo thù.” Tần Công nhìn nàng.

30. Chương 30: Chương 30

Linh Lung nghi hoặc hỏi, “Vì sao?”

“Tam Vương gia không phải là người dễ đối phó, hẳn tâm cơ rất lớn, làm việc lại cẩn thận, đối với diệt trừ người đối nghịch lại càng độc ác, con và mẹ con trốn hẳn nhiều như vậy năm là vì cái gì? Cũng không nên bởi vì xúc động nhất thời! Cho hẳn biết cha con chính là Công Tôn Uy, đến lúc đó chỉ sợ hẳn muốn nhổ cỏ tận gốc, mà mẹ con lại đối mặt với ngày tháng chạy trốn, con dù sao cũng phải thay mẹ con suy nghĩ.” Hân thực tế nói.

Linh Lung oán giận nũng nịu, “Năm đó cha ẵm vào vương phủ nằm vùng, chính là muốn giúp tiên đế tìm ra ý đồ tạo phản của hắc, nhưng mà, cho đến cha bị giết cũng không có tìm được, hắc dựa vào cái gì muốn nhờ cớ tận gốc đối với chúng ta?”

Tần Công thở dài một hơi, “Vô luận cha ngươi có tìm được chứng cứ hay không, đối với Tam Vương gia mà nói, đó là một uy hiếp lớn, hắc không thể dễ dàng tha thứ có người đối nghịch với hắc, theo như ta biết hắc, một khi thời cơ chính mùi, có lẽ hắc còn có thể giết tiểu hoàng đế, chính mình ngồi trên ngôi vua.”

“Ý của Tần bá bá, hắc ngay cả hành thích vua cũng làm được sao?” Linh Lung kinh ngạc hỏi.

“Đối tam Vương gia người có dã tâm bưng bưng mà nói, không có gì làm không được, hắc sớm bị quyền thế lợi ích che mắt, chỉ cần là có người ngăn cản hắc, chỉ có đường chết một cái.”

Hồ hấp của Linh Lung cứng lại, “Hoàng Thượng một chút cũng không hiểu được bên người có uy hiếp lớn như vậy tồn tại, Thái Hậu vì sao không nói cho hắc biết tình hình thực tế nha?”

Tần Công suy tính thế cục trước mắt, nói: “Thái Hậu địa vị cao tới đâu, dù sao cũng là giới nữ lưu, nàng cũng bần khoản trước an toàn của hoàng thượng. Nếu dả thảo kinh xà quá nhanh, làm cho Tam Vương gia làm phản trước thời gian dự định, người chịu thiệt là ai còn rất khó nói.”

“Tần bá bá đối Tam Vương gia giống như vô cùng hiểu rõ?” Nàng vô tâm hỏi, lại làm cho sắc mặt của Tần Công thay đổi.

“Đó là bởi vì từ sau cha con bị giết, ta lên điều tra rất nhiều việc có liên quan đến Tam Vương gia, cho nên mới biết nhiều như vậy.”

Đối với tình bạn của phụ thân và Tần Công, Linh Lung không có một chút ít hoài nghi.

“Nhưng mà, thù cha không thể không báo.” Nàng kiên trì nói.

Lông mày của Tần Công cau lại, “Linh Lung, người trong vương phủ cảnh giác nghiêm ngặt, bên người Tam Vương gia cũng có rất nhiều cao thủ bảo hộ, muốn giết hắc nói dễ hơn làm. Nếu con xảy ra chuyện gì, nửa đời sau của mẹ con dựa vào ai?”

“Nhưng mà.....”.

Hắc không đợi nàng nói xong liền cắt đứt, “Tần bá bá hiểu được lòng của con, bắt quá việc này không thể gấp, phải bàn bạc kỹ kỹ hơn.”

Cái miệng nhỏ của Linh Lung khê héch, vốn muốn nói gì, cuối cùng vẫn là đem lời nói nuốt trở về.

Hai ngày sau, Linh Lung cáo biệt mẫu thân dự trở về trong cung, bắt quá, nàng vừa vào kinh thành, nhưng không có lập tức hồi cung, màn đêm buông xuống liền tìm phòng trọ ngủ qua đêm.

Đêm tối trầm trọng giống như tâm trạng của nàng, Linh Lung thay y phục ban đêm, từ cửa sau nhà trọ đi đến phố lớn, thi triển khinh công đã học, chân không dính đất tiến tới vương phủ long trọng.

Đứng ở tường rào ngoài vương phủ, nàng thật nhanh lấy ra khăn màu đen che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt hân lánh ánh sáng lạnh, thân thể nhẹ nhàng vững vàng đứng ở trên nóc nhà, nín thở bước qua mái ngói, xuyên qua hành lang lầu các, chỉ sợ một tiếng vang rất nhỏ, cũng chạy không khỏi lỗ tai của thị vệ bên dưới.

Linh Lung tìm qua lại, trong vương phủ mỗi tòa kiến trúc đều giống nhau, mỗi hành lang đều dài gần bằng nhau, giống nhau một mê cung xa hoa, không để ý có thể bị lạc ở trong đó, hơn nữa càng không thể xác định phòng ngủ của Tam Vương gia, khó trách Tần bá bá nói Tam Vương gia làm việc cẩn thận, ngay cả nơi ngủ cũng thận trọng như thế, sợ là mình làm quá nhiều việc sai trái, lo lắng có người nửa đêm đến ám sát.

Làm sao bây giờ? Linh Lung ở trên nóc nhà tìm tòi đã lâu, phải tạm thời nghỉ tay.

Chẳng lẽ phải buông tha hắc sao? Nàng phẫn hận nghĩ ngợi nói.

“Có thích khách!”.

Xoay người quát một tiếng trách móc, tiết lộ hành tung của nàng, vương phủ nhất thời ồn ào lên, khiến cho nàng hủy bỏ hành động ám sát hắc đêm nay, chỉ có thể rời xa nơi này.

Hơn mười người thị vệ vương phủ gấp gáp đuổi theo, lúc này, Tam Vương gia đã được hộ vệ đưa ra khỏi nhà.

Về mặt của Tam Vương gia lạnh lạnh, hai mắt u ám chờ thuộc hạ hồi báo.

“Khởi bẩm Vương gia, thuộc hạ đã phái người đuổi theo.” Thị vệ thống lĩnh hai tay ôm quyền nói.

Tam Vương gia âm hiểm nói: “Sống thì gặp người, chết phải thấy thi thể.”

Tên thị vệ thống lĩnh hô lên: “Dạ, thuộc hạ tuân mệnh.”

“Vương gia đối với thân phận người thích khách này trong lòng đã có tính toán sao?” Thân tín bên người mở miệng hỏi.

Tam Vương Gia cười hỏi: “Chuyện ta bảo người điều tra thế nào rồi?”

“Mục tiêu ba ngày trước rời đi hoàng cung, tiểu nhân đã phái người theo dõi, cũng xác định thân phận lai lịch đối phương, chỉ chờ chỉ thị của Vương gia.”

“Rất cực để cho bốn vương tìm được rồi.” Trong bóng đêm, Mặt của Tam Vương gia kia nở nụ cười làm cho người ta không rét mà run.

Nạp Lam mở tấu chương ra, nhìn không tới hai hàng chữ, lại đem nó khép lại, chẳng được bao lâu lại mở ra, lại một chữ cũng nhìn không được. Hắn ngồi đứng khó khăn, chỉ có thể đi lại ở ngự thư phòng, cảm thấy cả người không vui, lại khổ không tìm ra nguyên nhân bệnh.

“Mấy ngày nay hoàng thượng có vẻ thấp thỏm, cơm nước không ăn, có phải mấy vị đại thần ấy viết chuyện gì đáng ghét không?” Tiểu Thuận Tử nhìn đến hoa mắt, vì thế mở miệng.

Nạp Lam không sợ hãi hỏi: “Ách..... Người, người đi một chuyến đến Phượng Minh Điện, xem nàng có trở về chưa?”

Trong mắt của Tiểu Thuận Tử thoáng chốc tràn đầy ý cười, ho nhẹ một tiếng, “Hoàng Thượng không phải đang cãi nhau với Linh Lung cô nương sao? Nếu Linh Lung cô nương căn bản không tính hồi cung, không phải vừa đúng với tâm ý của hoàng thượng sao?”

“Gọi người đi thì người đi đi, còn nhói nhảm gì nữa?” Nạp Lam không khỏi xấu hổ buồn chán quát.

“Dạ, dạ! Nô tài đáng chết!” Tiểu Thuận Tử xoa xoa hai tay khom lưng cười nói: “Kỳ thật nô tài đã đến hỏi qua, buổi chiều ngày hôm qua Linh Lung cô nương đã trở về cung, còn đến Nam Huân Điện thỉnh an hoàng thái hậu.”

31. Chương 31: Chương 31

Trong lòng của Nạp Lam mừng rỡ, sau đó tức giận hỏi: “Tại sao không nói sớm nha?”

“Nếu hoàng thượng nhớ Linh Lung cô nương, nô tài sẽ triệu nàng đến ngự thư phòng.” Tiểu Thuận Tử liếc mắt một cái liền nhìn thấu tâm sự của tiểu hoàng đế.

“Mau tuyên” Hai chữ mới đảo quanh lưỡi, vừa cứng lại bị Nạp Lam cắt đứt.

Hắn bỗng nhiên che dấu sắc mặt vui mừng, kéo căng khuôn mặt tuấn tú: “Nói vậy! Trẫm tại sao lại nhớ đến xú nha đầu không biết tốt xấu đó? Trẫm ước gì nàng vĩnh viễn không trở lại.”

“Đúng, đúng, đúng! Hoàng Thượng nói rất đúng, nữ tử giống Linh Lung cô nương đầy đường đều có, hoàng thượng tại sao để ý nàng nha? Là nô tài nói sai rồi.” Tiểu Thuận Tử khúm núm nói.

“Đúng vậy, trẫm một chút cũng không để ý nàng.” Nạp Lam khẩu thị tâm phi nói, chẳng qua là hy vọng còn có thể giữ lại một chút tự tôn. Nếu để cho người ta biết hắc đường đường là hoàng đế lại bị nữ nhân kia quăng, việc đó thật đúng là không mặt mũi gặp người.

Tiểu Thuận Tử không dám làm trái lại chủ tử, “Đúng, đúng!”

“Hồi Hoàng Cực Điện!” Nạp Lam xoay mình cũng không quay đầu lại bước ra cửa ngự thư phòng, Tiểu Thuận Tử giật mình kinh ngạc trong chốc lát sau, cũng vội vàng đuổi theo.

.....

“Ra cung?!” Tiểu Thuận Tử phát ra tiếng kêu gào như gà mái.

Nạp Lam tức giận liếc mắt hắt một cái, giống như đang trách hắt ngạc nhiên quá mức, cổ hắt giang hai tay ra, để cho hai gã tiểu thái giám thay quần áo, thay một y phục tương đối bình dân.

“Hoàng thượng của ta, ngài là ngôi cửu ngũ, thân phận vô cùng tôn quý, cũng không thể muốn ra cung liền ra cung, lỡ như xảy ra chuyện gì. Thái Hậu trách cứ xuống dưới, nô tài cho dù có nhiều đầu cũng không đủ chém.” Tiểu Thuận Tử đột nhiên tâm huyết dâng trào một lòng thâm nghĩ đến chủ tử.

“Chỉ cần gạt mẫu hậu không phải được sao, thật sự là một chút tinh thần mạo hiểm cũng không có!” Nói xong, Nạp Lam phun một tiếng.

Mồ hôi lạnh của Tiểu Thuận Tử chảy ròng ròng nói: “Không được! Hoàng Thượng.....”.

Con mắt của Nạp Lam nhú lại, không vui nói: “Người dám ngăn cản trẫm?”.

“Nô, nô tài không dám.” Trong lòng của Tiểu Thuận Tử hò hét: Có ai đến cứu hần nha?

Nạp Lam cúi đầu xem kỹ chính mình giả dạng như thế nào, vừa lòng vuốt cằm, “Trẫm ăn mặc giống dân chúng bình dân, có ai biết thân phận thật của trẫm, nhìn người khấn trương như gà mái đẻ trứng! Không có việc gì, rồi hãy nói, ám sát hoàng đế là tội tru cửu tộc, có ai dám mạo hiểm nha?”.

“Nhưng, nhưng mà.....”.

“Đừng nhưng mà, trẫm luôn bị nhốt trong hoàng cung, thỉnh thoảng cũng nên học theo tiên đế, đi đến dân gian thể nghiệm và quan sát dân tình, sau này làm một hoàng đế tốt.”.

Mắt thấy tiểu hoàng đế tùy hứng cố chấp, khuyên cũng khuyên không nghe, Tiểu Thuận Tử gấp đến độ đầu chảy nhiều mồ hôi hơn. “Cao Cần, Cổ Lục, mau ngăn hoàng y hượng!” Chỉ một mình hần thật sự ngăn cản không được.

Sắc mặt của Nạp Lam khó chịu trừng mắt. “Ai dám ngăn cản, trẫm sẽ chặt đầu!”.

“Thỉnh Hoàng Thượng cân nhắc.”.

Cổ Lục và Cao Cần không sợ chết đi theo ngăn đường đi Nạp Lam, Nạp Lam tức giận đến đen mặt, thật muốn gọi người chém đầu bọn họ.

Tiểu Thuận Tử dùng ánh mắt hướng hai người làm ám hiệu, vội vàng đi tìm cứu binh.

Trời ạ! Tiểu hoàng đế đúng là không biết cân nhắc, lại muốn ra cung thể nghiệm và quan sát dân tình, quan trọng nhất là ai nhờ giúp đỡ nha? Đến Nam Huân Điện tìm hoàng thái hậu sao? Bất quá nước xa không cứu được lửa gần, chỉ sợ tiểu hoàng đế cao hứng, ngăn thế nào cũng ngăn không được..... Đúng rồi! Không bằng tìm Linh Lung cô nương giúp đỡ, cũng chỉ có nàng mới khắc được tiểu hoàng đế.

Vừa nghĩ đến, mộng của Tiểu Thuận Tử giống như lửa đốt chạy thẳng đến Phượng Minh Điện.

“Không tốt! Linh Lung cô nương –” Hần không để ý đến hình tượng thái giám lên tiếng kêu to, tư thế vọt vào quá mau, suýt nữa đụng phải Trầm Hương.

May mắn Trầm Hương kịp thời tránh ra. “Thuận công công, chuyện gì gấp như vậy?”.

“Ai nha! Ta không rảnh giải thích với người, Linh Lung cô nương đâu?” Chỉ có nàng mới cứu được bọn họ.

Linh Lung nghe thấy tiếng kêu, từ trong phòng loáng cái đi ra. “Ta ở trong này, tìm ta có việc sao?”.

“Đương nhiên có chuyện, chuyện lớn!” Tiểu Thuận Tử thiếu chút nữa không nói được, Trầm Hương Thấy Thế, rót một chén nước cho hần, hần rất nhanh uống cạn sạch.

“Có liên quan đến hoàng thượng sao?” Linh Lung đoán hỏi.

Cuối cùng Tiểu Thuận Tử có thể hít thở, vội vàng nói:“Hoàng Thượng đột nhiên nói muốn xuất cung, mặc cho chúng ta khuyên như thế nào cũng không nghe, cô nương mau cùng chúng ta đi khuyên nhủ hoàng thượng, bên ngoài không thể an toàn so với trong cung, nếu có xảy ra chuyện gì, nếu có cái sai lầm thì chúng tanghĩ đến thôi cũng đỡ mồ hôi lạnh.”.

“Cô nương, nên làm cái gì bây giờ?” Về mặt của Trầm Hương cũng sốt ruột hỏi.

Lông mi chau lại,Linh Lung nói:“Hoàng Thượng cũng không nghĩ lại thân phận của mình, không nên làm việc qua loa như thế.”.

“Cô nương!Nếu còn không đi hoàng thượng sẽ ra cung nha!” Tiểu Thuận Tử sút đầu mồ hôi trán hơ.

32. Chương 32: Chương 32

Trong long của Linh Lung than nhẹ.Tiểu hoàng đế này thật đúng người thích tìm phiền toái.

“Ta đi theo người là được.” Xem ra muốn cùng hần phân rõ giới tuyến là không thể .

Khi Tiểu Thuận Tử và Linh Lung đi vào cửa cung, vẫn là chậm từng bước cho nên chỉ biết được có Cao Cẩn và Cổ Lục đi theo Nạp Lam.Tuy rằng thoáng an tâm nhưng hai người vẫn đi theo ra cung, hy vọng có thể mau chóng đuổi theo bọn họ.

“Hoàng thượng của ta, ngài trăm ngàn lần không thể xảy ra việc gì nha.” Tiểu Thuận Tử vỗ hai tay, không ngừng hướng về phía trời cầu nguyện.

Linh Lung đưa mắt nhìn đám đông ở đường lớn trong kinh thành,theo kinh nghiệm của nàng, muốn tìm một người quả thực như là mò kim đáy biển.

“Thuận công công, ta xem ra chúng ta tách ra tìm mới mau, người tìm phía trái, ta đi tìm bên phải, nửa canh giờ sau gặp lại ở chỗ này.”.

Tiểu Thuận Tử không có ý kiến khác,“Được, ta đi bên này .”.

Tiểu Thuận Tử và nàng chia nhau tìm người, đối với địa hình mỗi ngã đường Linh Lung hiểu như lòng bàn tay,thân ảnh nhỏ nhắn không hề khó khăn xuyên qua đám người, bỗng dưng, nàng thấy ba người trong trà lâu đi ra, đúng là người nàng tìm nửa ngày.

“Hoàng..... Công tử, người ở trong này làm cái gì? Mau trở về cùng ta!”.

Nạp Lam thấy Linh Lung, sắc mặt đầu tiên là lộ ra một tia vui mừng sung sướng,sau đó khuôn mặt tuấn tú lại trầm xuống:“Bổn công tử còn chưa đi dạo đủ, khi nào muốn trở về thì sẽ trở về, không cần nàng tới nhiều chuyện.”.

“Công tử đừng tính trẻ con nữa, mau cùng ta đi!” Về mặt của Linh Lung khó khăn còn cảm thấy đau đầu, giống như hần là một đứa nhỏ cố tình gây sự , mà hần giận gia nhất là nói hần là đứa nhỏ chưa trưởng thành.

“Trẫm nói không quay về chính là không quay về! Cao Cẩn, Cổ Lục, chúng ta đi đến nơi khác đi.” Cũng không muốn ngăm lại nàng và hần cùng tuổi, nàng cư nhiên đối đãi hần như đứa bé, thỉnh thoảng nói giáo huấn.

Mặt của Cao Cẩn và Cổ Lục suy sụp, liếc mắt sang Linh Lung xin giúp đỡ, ai cũng không dám kháng chỉ nên đi theo.

“Hoàng.....” Bàn tay nhỏ bé của Linh Lung rũ xuống. Vừa rồi có trong nháy mắt nàng thật muốn điểm huyết ngủ của hần, trực tiếp đem về cùng, đỡ phải cùng hần lý luận này nọ.

Không muốn xảy ra việc gì, nàng đơn giản lén đi theo phía sau âm thầm bảo vệ vậy nàng mới yên tâm.

Tuy rằng ở mặt ngoài làm bộ như không thèm để ý,Nạp Lam vẫn là nhịn không được lén dò xét, xác định Linh Lung đi theo phía sau, liền cố ý đi chậm cước bộ, tránh cho đi lác, lại không lưu ý bọn họ đã dần dần rời xa khu náo nhiệt.

Linh Lung đang muốn tiến lên khuyên Nạp Lam hồi cung lần nữa, đột nhiên cảm thấy lòng tơ phía sau dựng thẳng lên, trong lòng nhất thời rùng mình, dường như cảm giác được có người theo dõi bọn họ.

Nàng không có quay đầu, bởi vì muốn xác định mục tiêu của đối phương .

Chẳng lẽ những người này là vì Hoàng Thượng mà đến? Linh Lung không dám khinh thường, cố ý đem khoảng cách kéo lớn. Vô luận mục tiêu của đối phương là ai, nàng đều trước hết phải bảo đảm an toàn của hoàng đế.

Xem ra người theo dõi không chỉ có một, hơn nữa thân thủ không dưới nàng. Linh Lung một tay đề lại đoản đao cắm ở thắt lưng, trong lòng suy nghĩ.

Cho đến thân ảnh đám người Nạp Lam biến mất ở chỗ rẽ, Linh Lung rút đao ra, bất ngờ xoay người cùng đối diện với đối phương.

Hóa trang thành người bán hàng rong, lão bá dùng đòn gánh, cùng với vài tên ngụ trang người qua đường đã có hành động, “Roẹt!” Rút binh khí cất dấu ra, bay về phía Linh Lung.

Linh Lung xác định mục tiêu của đối phương là chính mình, đã không có buồn phiền, liền buông tay đánh cực một lần.

“Là ai phái các người đến?”

Một gã đồng lõa đối phương giờ kiếm đâm thẳng nói: “Đến hỏi Diêm La vương đi!”

33. Chương 33: Chương 33

Linh Lung thấy khoảng cách không đến nửa tấc, mạo hiểm vọt phần tránh đi kiếm phong ngân quang.

Là ai muốn lấy mạng của nàng? Vấn đề này ở trong đầu Linh Lung nấn ná không đi, động tác bởi vậy có vẻ chậm chạp chút, dưới tình huống song quyền nan địch tứ thủ, dần dần rơi vào hoàn cảnh xấu.

Ngay tại Linh Lung bắt đầu cảm thấy lực bất tòng tâm –.

“Dừng tay!” Nạp Lam vốn dò xét Linh Lung tại sao không đuổi theo, trên đường trở lại, mới thấy nàng đánh với bốn tên sát thủ, không khỏi giận tím mặt, “Các người thật to gan, dám ở ban ngày hành hung người trên đường! Cao Cần, Cổ Lực, còn không mau đi bắt bọn họ.”

Cao Cần và Cổ Lực tung người nhảy vào cuộc chiến, trợ giúp Linh Lung một tay.

“Nàng không sao chứ?” Nạp Lam giúp Linh Lung đối phó một người trong đó.

Nàng nhíu chặt mi tâm, “Cheng!” một tiếng, ngăn cản mũi kiếm đối phương. “Hoàng Thượng không nên trở về!”

“May là trăm đã trở lại, bằng không, nàng một người làm có thể đối phó được nhiều người như vậy?” Hắn có chút đắc ý vênh vác, thiếu chút nữa bị kiếm đâm trúng, làm Linh Lung sợ tới mức mặt mũi trắng bệch.

Linh Lung đẩy hắn, “Cẩn thận!”

“Đáng giận!” Nạp Lam hận chính mình học nghệ không tinh, ngay lúc mấu chốt lại không thể giúp gì, còn phải dựa vào nàng cứu, tự dưng cảm thấy bất lực. “Những người này là ai? Vì sao muốn đẩy nàng vào chỗ chết?!”

Nàng không rảnh trả lời vấn đề của hắn, bởi vì đối phương thế công càng mạnh mẽ, xuất thủ cũng ác độc hơn.

Nạp Lam thoáng chốc giận đỏ mắt, lập tức bày ra quyền uy hoàng đế, “Các người là người nào? Còn không xưng tên ra!”

“Hừ! Chờ các người chết, đi xuống hỏi Diêm La vương sẽ biết.” Đối phương căn bản không để ý lời hắn, kiếm thế như gió, hướng hắn cuồng đâm.

Linh Lung hướng đối thủ đánh ra một chưởng, sau đó lại chạy qua Nạp Lam giải vây, nhất tâm nhị dụng, làm cho nàng mệt mỏi.

Nạp Lam cuồn cuộn hét, “Làm càn! Các ngươi biết ta là người như thế nào không? Muốn giữ mạng của mình thì buông tay chịu trói, trẫm có thể cho các ngươi một con đường sống.”

“Trẫm? Thì ra vị này chính là tiểu hoàng đế, cũng tốt, ngay cả hắn cũng giải quyết, chủ nhân nhất định rất vui.” Một sát thủ tà ác nói.

Nạp Lam tức giận rống, “Các ngươi ngay cả trẫm cũng dám giết sao?”

Trong lòng của Linh Lung hô to không ổn rồi. “Người các ngươi muốn giết là ta, không có liên quan đến hoàng thượng, các ngươi để ngài ấy đi đi!”

“Trẫm không đi, trẫm tuyệt không chạy trốn chết để lại nàng một mình.” Lúc này Nạp Lam mới phát giác hắn này uy phong hoàng đế của hắn không giống như trong tưởng tượng, trước mắt là mấy tên sát thủ này cần bản không đem hắn để vào mắt.

“Hoàng Thượng, hiện tại không phải thời điểm cậy mạnh, ngài nên suy nghĩ vì quốc gia xã tắc.” Linh Lung đã muốn lo không xong, vừa tức vừa vội nói, “Hai người các ngươi mau bảo vệ hoàng thượng rời đi!”

Cao Cần và Cổ Lục cũng cùng đối thủ đánh đến khó khăn chia lìa, nhất thời phân không ra cao thấp, biết giờ phút này không nên ham chiến, dần dần chạy về phía bên người tiểu hoàng đế, hai người đứng hai bên bảo vệ.

“Hoàng Thượng, Linh Lung cô nương nói đúng, hãy để nô tài đưa ngài hồi cung trước.”

Nạp Lam không muốn như vậy bị hai người kẹp lại đưa về cung. “Trẫm không đi!”

Linh Lung lâm vào chần chừ, “Hoàng Thượng đến khi nào mới trưởng thành? Ngài không vì chính mình, cũng nên suy nghĩ vì thái hoàng thái hậu và hoàng thái hậu.”

“Trẫm hiện tại không nghĩ được nhiều như vậy.”

“Hoàng Thượng.....” Linh Lung đột nhiên phân tâm, làm cho đối phương hữu thừa dịp.

Nạp Lam thấy thế, lúc ngàn cân treo sợi tóc chạy đến hết sức ôm nàng, dùng chính thân mình để che chở, một kiếm kia liền thẳng tắp từ phía sau đâm vào đầu vai hắn.

“Ách —” Tuy rằng đã có chuẩn bị tâm lý, bất quá vẫn làm cho hắn phát ra tiếng rên rỉ thống khổ.

Cả người Linh Lung run lên, “Hoàng Thượng?”

“Hoàng Thượng bị thương! Mau hộ giá!” Cao Cần và Cổ Lục đồng thời hô lớn.

Nạp Lam bị sát thủ đâm một kiếm bị thương chảy thật nhiều máu, chỉ thấy một đoàn viện binh hỏa tốc tìm đến, không thể làm gì khác tạm thời lui lại. Thì ra là Tiểu Thuận Tử bởi vì đợi lâu không thấy Linh Lung trở lại địa điểm, vội vàng chạy về cung điều tập nhân mã, cho nên mới có thể cứu bọn họ đúng lúc.

34. Chương 34: Chương 34

Về mặt của Tiểu Thuận Tử cố gắng giữ bình tĩnh. “Trời ạ! Chảy nhiều máu như vậy? Các ngươi bảo vệ hoàng thượng như thế nào nha?” Ồ..... Chuyện hắn sợ hãi rốt cuộc vẫn xảy ra.

“Tốt lắm, trẫm còn chưa chết được!” Nạp Lam cố nén đau nhức, ra vẻ dũng cảm trách mắng.

Hai mắt của Tiểu Thuận Tử đỏ ngầu ngầu khóc lên, “Nhanh đi tìm cổ kiện đến đưa hoàng thượng hồi cung!”

Sắc mặt lúc này của Linh Lung so với Nạp Lam, cũng không tốt hơn bao nhiêu, tâm trạng vẫn còn vui trong cảnh nguy hiểm vừa rồi.

Cổ kiện rất nhanh tìm đến, Tiểu Thuận Tử đã xử lý sơ qua vết thương trên vai của Nạp Lam.

“Hoàng Thượng mời lên kiệu!” Tiểu Thuận Tử thúc giục nói.

Vẻ mặt hoảng hốt của Linh Lung đột nhiên bình tĩnh, đồng thời thân hình dần dần vết lui về phía sau, nhưng bàn tay nhỏ bé non mềm của nàng phút chốc lại bị một bàn tay ướt đầm mồ hôi nắm giữ.

“Nàng muốn đi đâu?” Nạp Lam thở gấp hỏi.

Tiểu Thuận Tử gấp đến độ chỉ thiếu quỳ xuống đến cầu, “Hoàng Thượng, ngài bị thương cần chữa trị nha!”.

“Nàng không đi với trẫm, trẫm tình nguyện làm cho nó tiếp tục chảy máu.” Nạp Lam trừng lớn con ngươi đen, muốn đánh cuộc xem Linh Lung có phải thật sự đối mình hoàn toàn vô tình hay không.

Cái miệng nhỏ của Linh Lung kinh ngạc khê nhếch lên.

“Cô nương tốt của ta, cô cũng theo chúng ta hồi cung đi!” Tiểu Thuận Tử cầu xin.

Nạp Lam không có chờ nàng mở miệng, không khỏi phân trần kéo nàng vào trong kiệu, bởi vì không gian hẹp, hai người chỉ có thể dựa sát lẫn nhau, chính giữa không có nửa điểm khe hở.

“Khởi kiệu!” Bên ngoài vang lên tiếng hét to của Tiểu Thuận Tử.

“Ha ha! Ách..... Đau quá..... Trẫm thật sự không nghĩ tới bị kiếm đâm là loại cảm giác này.” Nạp Lam đem sức nặng toàn thân đặt ở trên người Linh Lung.

Lúc này Linh Lung cũng bất chấp nam nữ thụ thụ bất thân, mặc đầu của hắn tựa lên trên vai mảnh mai của nàng. “Hoàng Thượng thật sự không nên làm như vậy.”.

Nạp Lam nhắm mắt lại, môi mỏng phát ra tiếng cười khổ, “Tuy rằng cảm giác rất đau, nhưng trẫm vẫn thà rằng một kiếm này đâm vào trên người trẫm, cũng không muốn nhìn nàng bị thương.”.

Linh Lung nghe vậy ngực căng thẳng, “Vì sao?”.

“Chuyện này cần hỏi sao? Cho dù nàng chọc cho trẫm giận như thế nào, nhưng mà đến cuối cùng trẫm vẫn không thể bỏ nàng, trẫm là một vị hoàng đế ở trước mặt nàng, thật sự là một chút tôn nghiêm cũng không có.....”.

Nàng hoảng sợ cảm giác được hơi thở của hắn thật yếu, “Hoàng Thượng chịu thêm chút nữa, sắp đến rồi!”.

Nạp Lam cười tự giễu, “Nếu trẫm chịu không nổi ngất xỉu, nàng cũng không thể cười.....”.

“Không nói nữa, ta sẽ không để cho hoàng thượng có chuyện gì.” Chân tình của Linh Lung biểu lộ, nhanh chóng đưa hắn quay lại, vận khí vào hai tay, sau đó theo lưng đưa chân khí vào trong cơ thể hắn.

Nàng cứu hắn, không phải bởi vì hắn là hoàng đế.

Năm mười tuổi năm ấy phụ thân chết thảm, đột nhiên biến đổi lớn làm cho nàng không dám dễ dàng tin tưởng bất luận kẻ nào, cùng với mẫu thân tránh người đuổi giết, cũng không dám thâm giao với người khác.

Hơi thở yếu ớt của Nạp Lam mỏng manh rên rỉ làm cho Linh Lung thu lại suy nghĩ hỗn loạn, bắt buộc mình hết sức chăm chú, chuyện quan trọng trước mắt là cứu người.

“Nô –” Tiểu Thuận Tử tỉnh hồ lên.

Lại thấy hai người đang ngủ say, một người nằm, người còn lại nằm úp sấp ngủ, bàn tay hai người còn nắm chặt vào nhau, hoàng thái hậu hiểu ý cười, giống như sớm đoán được kết quả này.

35. Chương 35: Chương 35

Không muốn đánh thức bọn họ, bà nháy mắt về phía Tiểu Thuận Tử, hai người một trước một sau ra cửa.

Phun ra nuốt vào một chút, Tiểu Thuận Tử lộ vẻ mặt khó khăn hỏi: “Thái Hậu, có câu không biết nô tài có nên nói không?”.

“Có cái gì muốn nói thì nói đi!”.

Được hoàng thái hậu cho phép, lá gan của Tiểu Thuận Tử cũng lớn lên. “Đối với Hoàng Thượng mà nói, Linh Lung cô nương dường như là điềm xấu, từ khi nàng tiến cung hoàng thượng liền liên tiếp bị thương, may

mà được tiên đế phù hộ, cho nên có thể bình an thoát hiểm, nhưng mà nếu một lần lại đến một lần, nô tài thật sự lo lắng.....”.

“Người đem tất cả sai lầm trách lên trên người Linh Lung, hình như không công bằng lắm .” Hoàng thái hậu không nghĩ là ngang bướng, ngược lại còn cười nói:“Lần đầu tiên là hoàng thượng đùa dai, hại người lại thành hại mình,chuyện này không liên quan đến Linh Lung .”.

Tiểu Thuận Tử bảo vệ cho chủ tử, lập tức nói:“Nhưng mà, hoàng thượng lần này cũng là vì nàng, mới không duyên vô cớ đã trúng một kiếm.”.

“Ai gia cảm thấy không có gì không tốt.” Hoàng thái hậu cười nói.

“Gi cơ?” Tiểu Thuận Tử ngơ ngác nhìn nụ cười biến hoá kỳ lạ của hoàng thái hậu ý.

Hoàng thái hậu mỉm cười liếc mắt hắt hăng đang ngây ngốc:“Ngoại từ tiên đế đã băng hà, còn có ai gia và thái hoàng thái hậu, người nhìn qua mà không biết hoàng thượng để ý đến anh nhất sao?Nhưng Linh Lung lại là người đầu tiên được hắt hăng thân cứu nàng,hoàng thượng không tỏ vẻ kêu ngạo bởi vì để ý, cho nên mới muốn bảo vệ nàng, đây là chuyện tốt.”.

Tiểu Thuận Tử nhất thời còn ý khác,“Nhưng mà, hoàng thượng còn vì thế bị thương.....”.

“Chỉ cần mọi người bị thương, hoàng thượng cũng không ngoại lệ.” Hoàng thái hậu nói đúng trọng tâm.

Về mặt của Tiểu Thuận Tử buồn bực,“Nô tài ngu dốt,mời Thái Hậu làm sáng rõ.”.

“Hoàng thượng không có chảy qua máu,thì không biết cái gì gọi là đau, nay đã trúng một kiếm, lại có thể khắc sâu cảm nhận được đao kiếm sắc bén, có thể ở trong phút chốc đưa người vào chỗ chết, như vậy hẳn mới hiểu sinh mệnh là vô cùng đáng quý, sẽ không động một chút liền muốn chém đầu, cho nên, chút khổ này cũng rất đáng giá .”.

Tiểu Thuận Tử nhất thời bình tĩnh đại ngộ,“Nô tài đã hiểu , Thái Hậu thật sự là dụng tâm lương khổ.”.

Hoàng thái hậu nghiêng đầu nhìn vào trong phòng liếc mắt một cái,“Hãy chăm sóc hoàng thượng thật tốt, còn có Linh Lung, đừng để cho nàng quá mệt mỏi .” Xem ra con dâu này chạy không thoát .

“Nô tài tuân chỉ.”.

“Hoàng thượng, thuốc đã lạnh , ngài uống nhanh đi!” Tiểu Thuận Tử khuyên nhủ cả đêm.

Nạp Lam hơi chút giật mình, tuy rằng bả vai vẫn còn rất đau, bắt quá vẫn cứng rắn giả bộ không có việc gì.“Vết thương của trẫm đã không còn đau,thuốc này không cần uống nữa,đem xuống đi!” Ngự y cố ý kê vị thuốc như thế, rõ ràng là muốn chỉnh hấn, để xem sau này hấn làm sao đòi lại công đạo.

Tiểu Thuận Tử bày ra dáng vẻ đáng thương ,“Như vậy làm sao khỏi nha? Hoàng thượng vẫn nên thuốc thuốc này,dưỡng thương thật tốt,như vậy mọi người cũng an tâm, bằng không thái hậu trách tội xuống dưới, nô tài sợ không chịu nổi.”.

“Hừ! Đừng luôn lấy mẫu hậu đến áp trẫm, trẫm nói không uống chính là không uống, ai khuyên cũng không được.”.

Tiểu Thuận Tử gấp đến độ mau khóc,“Ai nha! Hoàng thượng tốt của ta, ngài nên nghe nô tài một lần,để cho nô tài hảo báo cáo kết quả.”.

“Ai để ý đến người!” Nạp Lam vẫn không thay đổi.

Linh Lung không biết khi nào đi vào Hoàng Cực Điện, nghe xong đối thoại bọn họ, nhin không được mở miệng nói chuyện giúp Tiểu Thuận Tử,“Hoàng thượng không nên quá tùy hứng, thân thể là của chính mình.Nếu ngay cả người cũng không để ý, còn có ai có thể giúp được người, cho dù đau chếtcũng xứng đáng.”.

“Nàng– nàng cũng không giấu lại, trẫm là vì ai chịu thương?” Nạp Lam thở hổn hển hỏi, còn tưởng rằng xú nha đầu này sẽ ở cảm động, thái độ đối với hấn cũng sẽ thay đổi theo, ai biết được nàng vẫn như vậy không buông tha người, quả thực tức chết người nha. Bất quá, nếu nàng đột nhiên trở nên ngoan ngoãn phục tùng, có lẽ hấn cảm thấy không quen, cảm giác thật sự là mâu thuẫn.

Tiểu Thuận Tử nghe vậy, lo lắng hoà giải, “Linh Lung cô nương, không có vấn đề gì, chuyện này không liên quan đến hoàng thượng, là thuốc này rất khó uống, hoàng thượng không thích, mới như thế.....”.

“Thuận công công không cần nói chuyện thay hần, các người chính là rất dung túng hần, hần mới ngày càng tệ hơn, càng ngày càng kỳ cục.” Linh Lung tiến lên từng bước đưa tay lật cái bát trong tay của Tiểu Thuận Tử, rồi đến bên giường ngồi xuống, múc một thìa, sau đó đưa đến trước miệng của Nạp Lam, “Uống đi.”

Nạp Lam trừng mắt nhìn nàng, biểu đạt trong lòng bất mãn. Ở trong mắt nàng, đến tột cùng có xem hần là hoàng thượng hay không?

Thái độ công bằng Linh Lung đáp lại hần, hai ánh mắt giống như duy trì xem ai chịu lâu hơn, ai cũng không chịu thất bại.

Qua một lúc lâu, Nạp Lam bĩu môi, ngoan ngoãn há miệng uống thuốc. A! Dù sao cũng không phải lần đầu tiên, bại thì bại, đời này gặp gỡ nàng, hần chỉ có tự nhận mình xui xẻo.

Tiểu Thuận Tử há hốc mồm nhìn Linh Lung tự tay dứt thuốc, không tốn chút công phu nào, chủ tử liền uống hết một giọt nước cũng không thừa.

“Nôn!” Uống xong rồi so với hoàng liên còn khó uống hơn, Nạp Lam đầu tiên là nhổ ra, lấy lòng nói: “Đây là thuốc trăm thấy khó uống nhất, bất quá, bởi vì nàng dứt, cho dù khó uống hơn trăm cũng sẽ uống hết nha.”.

Mặt Linh Lung có chút giật, đem bát đưa cho Tiểu Thuận Tử, biết điều không dám lưu lại, mau mau lui ra ngoài.

“Dân nữ không gây trở ngại hoàng thượng nghỉ ngơi.” Linh Lung làm bộ phải rời khỏi, thỉnh thoảng bị cánh tay Nạp Lam bắt được, nhẹ nhàng kéo lại, đem nàng ôm vào trong lòng: “Hoàng Thượng.....”.

Hần đem đầu của nàng đặt tại ngực: “Nàng hần là hiểu được trăm là cam tâm tình nguyện bị thương vì nàng, trăm có thể không cần hồi báo, nhưng mà, vì cái gì nàng luôn muốn cự tuyệt trăm nha?”.

“Ta..... Ta không có.” Nàng đang dựa vào long ngực phái nam, bắt đầu giãy dụa.

Nạp Lam ôm chặt người không muốn nàng chạy thoát, ở bên tai nàng gầm nhẹ, “Nàng có! Trăm không tin nàng một chút cũng không có cảm giác trăm thích nàng.”.

Hai mắt nàng phấp phấp: “Hoàng thượng, dân nữ.....”.

“Không cần dùng hai chữ dân nữ này để phân rõ giới tuyến với ra, trăm yêu nàng, cho dù nàng chạy trốn tới chân trời góc biển, trăm cũng sẽ tìm được nàng.” Hần nhẹ nhàng thổi sau ót nàng, kích khởi thân thể mềm mại từng đợt run rẩy của nàng: “Trăm là hoàng đế, chỉ cần trăm muốn có gì đó, mặc kệ khó khăn bao nhiêu, đều có thể thu vào tay.”.

Tuyên bố bá đạo như thế, cũng không giống thường chọc nàng tức giận, Linh Lung chỉ cảm thấy trong hốc mắt có ngọn lửa muốn bùng lên.

Nàng muốn cười, so với khóc còn khó coi: “Hoàng Thượng thật sự muốn ta?”.

“Trăm đã muốn nàng nhiều lần, vì sao nàng không tin?”.

“Hoàng Thượng !không quan tâm công phu của ta giỏi hơn sao?” Nàng cười hàm chứa nước mắt hỏi.

Nạp Lam nghiêng đầu suy nghĩ một chút, dùng giọng đứng đắn nói: “Tuy rằng có chút mất mặt, bất quá, ai biểu trăm ngày thường không chuyên tâm luyện công, chẳng qua học mấy chiêu công phu mèo quào liền tự mình là thiên hạ vô địch, mới có thể thua trong tay nha đầu như nàng, đây gọi là báo ứng.”.

Linh Lung phốc xích cười, “Hoàng Thượng là nên tỉnh lại, tỉnh lại.”.

“Nàng quá đáng nha.” Nạp Lam kháng nghị nói.

Nàng che miệng cười duyên, “Ha ha!”.

“Trăm trước giờ không có nghe nàng cười quá như vậy, mỗi lần hẹn gặp vẻ mặt của nàng luôn luôn nghiêm túc, giống như người trúc đứng bên tường, không cho bất cứ kẻ nào lướt qua. Rõ ràng giống như trăm đều

là mười lăm tuổi, có khi lại làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, giống như nàng đã hai mươi, ba mươi tuổi một lão bà trải qua nhiều gian khổ.”

Lời nói vô tâm của hắn, lại nói hết tâm sự của Linh Lung.

“Về sau nàng có trăm, trăm có thể thề với trời, sẽ không cho bất luận kẻ nào đến khi dễ àng, trăm muốn nàng luôn luôn vui vẻ, vô ưu vô lự, chúng ta có thể nắm tay với nhau, sinh một tiểu hài tử, rồi sống đến già, không ai có thể chia rẽ chúng ta.”

“Thật sự có thể chứ?” Linh Lung vi ngạnh hỏi.

Nạp Lam rất thích nàng như vậy dịu dàng dựa sát vào nhau, không có đối lập, không có khắc khẩu.“Chỉ cần là lời trăm nói, có ai dám nói không được? Trăm nói được thì làm được.”

36. Chương 36: Chương 36

“Ừm! Ta tin tưởng chàng.” Cho dù nàng chỉ tạm thời chìm đắm trong trong mộng đẹp, chỉ cần thoáng một lát thôi cũng được.

Hắn nâng lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng lên, nhìn chăm chăm đôi môi đỏ mọng hé mở của nàng.“Trăm rất muốn hôn nàng, nhưng mà lại sợ nàng tát.”

Về mặt Linh lung khô hài,“Hoàng Thượng không phải trời không sợ, đất không sợ sao?”

“Nàng đừng giễu cợt trăm .” Nạp Lam chậm rãi cúi đầu xuống, trán đụng với trán nàng,“Bất quá, cho dù chịu một cái tát, trăm cũng nguyện ý mạo một lần.”

Cảm nhận được hơi thở của hắn tới gần,Linh Lung rũ mí mắt xuống, không có kháng cự, chỉ có tim vui mừng khuất phục.

Nạp Lam hôn môi nàng ách nói nhỏ,“Linh lung, trăm thật sự muốn ôm nàng.”

“Ừm.....” Linh Lung khinh ngâm một tiếng,theo bản năng ngả gần hắn.

Hơi thở của hắn khô ráp, nóng lòng ôm nàng động tác vô ý tác động vết thương trên vai,làm cho hắn đau đến sắc mặt trắng bệch .

“Đáng chết! Trăm thiếu chút nữa đã quên mình bị thương.”Hết lần này đến lần khác cố tình chọn thời điểm mấu chốt phá hư hắn, làm cho hắn tức giận đến muốn kêu to.

Linh Lung đầu tiên là lộ ra một tiếng cười, sau đó ôm bụng cười cười to, cười đến nước mắt chảy ra .

“Nàng còn cười được?” Nạp Lam phát ra tiếng rống xấu hổ và giận dữ.

Nàng vẫn là cười đến như thế nào cũng không dừng được.

Nạp Lam tức đến đỏ mặt, đơn giản dùng miệng chặn miệng của nàng, quả nhiên thành công ngăn lại tiếng cười.

Nạp Lam theo thường lệ cách mấy ngày liền đến Nam Huân Điện thỉnh an hoàng thái hậu.

Hoàng thái hậu bất động thanh sắc, càng xác định lúc trước quyết định không có sai. Ít nhiều Linh Lung cũng tô luyện cho hắn, bằng không chỉ sợ không có người nào trị được hắn, bất quá, tối vui vẻ nhất là nàng không có nhìn lầm người.

“Vết thương của hoàng thượng tốt lên chút nào chưa?” Nàng từ ái hỏi.

Nạp Lam trả lời kính cẩn,“Để ấu hậu quan tâm ,vết thương của nhi thần đã sớm không có việc gì ,”.

“Nghe hoàng thượng nói như vậy, ai gia cũng an tâm .” Trong mắt của hoàng thái hậu hiện lên một chút ý cười, ra vẻ lơ đãng nói:“Bằng không,Thái quý phi lại vì chuyện hoàng thượng bị thương đến chất vấn ai gia, thậm chí đối với Linh Lung chứa nhiều bất mãn, ai gia thật đúng là không biết trả lời như thế nào mới tốt.”

Lời nói này quả nhiên làm cho Nạp Lam nhả lại chân mày:“Bà ta còn nói gì với mẫu hậu?”

Hoàng thái hậu hít một hơi, “Còn không phải cho rằng Linh Lung bắt quá chỉ là dân nữ, lại có thể độc sủng ái của hoàng thượng, vì nàng, hoàng thượng đã trúng một kiếm, liền nhận định nàng là hồng nhan họa thủy, nàng kêu ai gia đem nàng đuổi ra cung đi tức khắc, miễn cho tương lai làm phiền hà đến hoàng thượng, gây họa cho triều đình.”

“Buồn cười! Mẫu hậu, mẫu hậu đừng tin lời của bà ấy, cứu Linh Lung là trẫm cam tâm tình nguyện. Nếu ngay cả nữ nhân chính mình thích mà bảo vệ không được, đừng nói hoàng đế, trẫm ngay cả nam nhân đều không xứng làm!” Nạp Lam dùng lòng đầy cảm phẫn biện bạch giúp Linh Lung, “Thái quý phi cứ nhiên chạy đến bịa đặt trước mặt mẫu hậu.”

Hoàng thái hậu không chút hoang mang dè dặt cánh tay của Nạp Lam, “Hoàng thượng trước đừng nóng giận, nàng nói như vậy cũng không có gì đáng trách, nhân chi thường tình.”

Nạp Lam ác thanh ác khí nói: “Nàng dám lên tiếng hại Linh Lung, trẫm không thể ngồi xem mặc kệ.”

“Nhưng mà nàng dù sao cũng là phi tử của tiên đế, là trưởng bối của hoàng thượng, nào có đạo lý vãn bối giáo huấn trưởng bối? Huống chi nàng cũng cháu gái của mình, Hoàng thượng không chịu lâm hạnh Hạ Tiệp Dư, khó tránh khỏi làm cho nàng có chút nóng vội.” Hoàng thái hậu trầm ngâm một lát, có chút khó mở miệng nói: “Ách..... Ai gia muốn, hoàng thượng đã muốn trưởng thành, có phải nên lo lắng lưu lại con nối dòng cho hoàng gia?”

Vẻ mặt của Nạp Lam kinh ngạc: “Ý của mẫu hậu là muốn trẫm lâm hạnh Hạ Tiệp Dư?”

“Hoàng Thượng là người lớn, việc này không có gì thẹn thùng.”

“Nhưng mà trẫm căn bản không thích nàng!” Hần thâm nghĩ chỉ ôm nữ nhân mình thích.

Hoàng thái hậu không khỏi bật cười, “Hoàng Thượng không ở chung với nàng, đương nhiên không sinh ra cảm tình, chỉ cần lâm hạnh, chậm rãi hiểu biết lẫn nhau, cảm tình tự nhiên sẽ được bồi dưỡng, để vương và nhóm phi tần năm đó đều trải qua cửa ải này, năm đó mẫu hậu cũng như vậy.”

“Vạn nhất trẫm vẫn không thích?” Hần cường từ đoạt ý hỏi.

Hoàng thái hậu cười giả dối, “Ít nhất hoàng thượng lâm hạnh quá nàng, ai gia cũng có thể nói chuyện với Thái quý phi.”

Mình hình như là một con ngựa đực, còn phải bị đưa đi lai giống. Nạp Lam tự nghĩ giấu cợt nói.

Hần rầu rĩ nói: “Trẫm sẽ xem xét.”

“Vậy làm phiền hoàng thượng xem xét.” Sâu trong đáy lòng của hoàng thái hậu cười trộm không thôi.

37. Chương 37: Chương 37

Màn đêm buông xuống, Hạ Hiểu Đàm được truyền đến Cam Lộ Điện thị tẩm, nàng trần như nhộng quỳ gối dưới đất lạnh lẽo, không được tự nhiên dùng hai tay bảo vệ nơi trọng yếu, giống tiểu bạch thổ kinh sợ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu.

Nạp Lam hai tay chống nạnh.

“Ngẩng đầu lên!” Hần ra lệnh.

“Nô, nô tỳ không dám.” Hạ Hiểu Đàm e sợ toàn thân cứng ngắc, ngay cả dùng khí nhìn hần cũng không có.

Hai lông mày của hần nhíu chặt hơn, “Trẫm thứ tội cho ngươi, ngẩng đầu lên!”

Hạ Hiểu Đàm nghe thế mới chậm rãi ngẩng đầu lên, thoáng nhìn gương mặt tuần tú của Nạp Lam đang hóa khí đằng đằng, nhất thời dọa ra nước mắt. “Hoàng thượng khai ân! Hoàng thượng khai ân!”

“Trẫm không đánh nàng cũng không càn, nàng khóc cái quỷ gì?” Khẩu khí của Nạp Lam khó chịu đến cực điểm, nhìn dáng vẻ của nàng, rất giống như bị hần ngược đãi.

Nước mắt của nàng rơi càng nhiều hơn. “Nô, nô tỳ nhất định hầu hạ thật tốt cho hoàng, hoàng thượng.....”

Nạp Lam thật là mất hết khẩu vị, cảm thấy chán ghét liếc mắt một cái, tức giận nói: “Lá gan của nàng quả thực có thể so với con chuột còn nhỏ, trẫm cũng không phải đến xem nàng khóc sụt mướt. Nếu không phải Thái quý phi đến trước mặt mẫu hậu cáo trạng, trẫm căn bản không nghĩ đến, nàng rốt cuộc nên hiểu rõ tình trạng lúc này.”

“Dạ, nô, nô tỳ hiểu được.” Hạ Hiểu Đàm khúm núm nói.

Hắn từ chống nạnh sửa tư thế thành hai tay vòng ngang ngực: “Cứ như vậy? Nàng thật đúng là nghe lời, có phải mặc kệ trẫm nói cái gì, nàng đều nghe theo hay không?”

“Ý chỉ của hoàng thượng, nô tỳ không dám cãi lời.”

“Nếu trẫm hy vọng nàng cãi lời thì sao?” Nạp Lam hỏi.

Hạ Hiểu Đàm chấn kinh dường như lắc đầu. “Nô tỳ không dám, hoàng thượng muốn nô tỳ chết, nô tỳ cũng không dám không theo.”

“Thực không có ý nghĩa.” Nạp Lam ngay cả một chút “hứng thú” cũng không có. “Nàng không thể có nguy tắc của chính mình sao? Một chút tính khiêu chiến đều không có.” Căn bản không thể so với người nào đó.

Nàng tạm nhân nhượng vì lợi ích thân nhẹ, “Chỉ cần hoàng thượng thích, nô tỳ nguyện ý thay đổi chính mình.”

“Trẫm cũng có thời gian rảnh rồi chờ nàng.” Sự kiên nhẫn của hắn có hạn, “Đến nằm trên giường!”

“Dạ, Hoàng Thượng.” Hạ Hiểu Đàm che che dấu dấu bò lên long sàng, nhắm lại hai mắt, nhớ tới lời cô dặn dò, vô luận hoàng thượng làm cái gì đều không giãy dụa, chỉ cần cần răng, rất nhanh sẽ qua đi.

Nạp Lam đối với nữ nhân trần truồng không phải không có phản ứng, bất quá, nhìn vẻ mặt của nàng giống như lên đoạn đầu đài, hẳn chính là không dậy nổi, vì thế thuận tay lấy áo ngủ bằng gấm đắp lên người nàng. “Giường này trẫm cho nàng mượn ngủ, thời gian đến, tự nhiên có người đến đưa nàng về Trữ Tú Cung, về phần trẫm có lâm hạnh nàng hay không, nàng hẳn là biết nên nói như thế nào mới đúng.”

“Có phải nô tỳ làm sai cái gì hay không?” Nàng kinh sợ hỏi.

Hắn liếc mắt sang nàng một cái, “Nàng không có làm sai, chẳng qua là trẫm không thích bị buộc, những lời này người tốt nhất chuyển cáo cho Thái quý phi, trẫm không muốn lại có lần thứ hai.”

“Hoàng thượng! Hoàng thượng đừng đi.....” Hạ Hiểu Đàm vô tình lộ ra cánh tay ngọc, nhìn theo thân ảnh Nạp Lam có vẻ muốn rời đi, hoảng sợ biểu lộ tình cảm trong lòng: “Nếu bác biết hoàng thượng không có lâm hạnh ta, nàng nhất định sẽ không vui, làm sao bây giờ?” Nghĩ đến gương mặt nghiêm khắc của cô và lời trách móc nặng nề không lưu tình, làm cho nàng kinh hồn bạt vía. Nếu không phải vì báo đáp dưỡng dục chi ân, nàng căn bản không muốn tiến cung.

Hoàng thượng không cần nàng, mà nàng lại không thể ra cung, chẳng lẽ đây là vận mệnh của nàng?

Trầm Hương từ bên ngoài trở về nói ra suy nghĩ của mình, “Cô nương.....”.

“Làm sao vậy? Có việc đã nói đi.” Linh Lung đang ngồi ở trên bàn viết thư báo bình an ấu thân, nhìn nàng đi tới đi lui mới đem thư báo tạm thời để xuống.

Trầm Hương lo lắng nửa ngày, thật sự là không nói ra thì không thoải mái, “Nô tỳ vừa mới..... Vừa mới nghe nói hoàng thượng..... hoàng thượng triệu Hạ Tiệp dư đến Cam Lộ Điện thị tẩm.”

Về mặt của Linh Lung không có cảm xúc chỉ chớp mắt một cái, mới mỉm cười, “Như vậy tốt lắm a!”

“Như thế làm sao tốt? Vạn nhất làm cho nữ nhân khác có long thai của hoàng thượng trước, cô nương làm sao bây giờ?”

“Người suy nghĩ nhiều quá.”

Trầm Hương thực tế nói: “Cô nương nói thật thoải mái, về sau khóc, nô tỳ cũng mặc kệ.”

“Không nghiêm trọng như vậy.” Linh Lung mỉm cười nói.

“Nếu hoàng thượng bị nữ nhân khác làm mê mẩn tâm hồn, không sủng cô nương nữa, đến lúc đó cô nương muốn hối hận cũng không kịp rồi, vẫn là nghĩ biện pháp nắm lấy tim của hoàng thượng tâm mới là quan trọng, phải biết rằng, nam nhân thích nhất chính là đứng núi này trông núi nọ, gặp một người yêu một người, mà làm hoàng thượng thì”.

“Làm hoàng thượng thì như thế nào?” Giọng nói hàm chứa tức giận xen vào.

“A!” Trầm Hương xoay người mặt tái mét, thấy cặp mắt phun ra lửa giận, nàng chạy nhanh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, “Hoàng, Hoàng Thượng thứ tội, nô tỳ cái gì cũng chưa nói, Hoàng Thượng khai ân.....”.

38. Chương 38: Chương 38

Tiểu Thuận Tử dùng mũi hài đá nàng một cái, “Người là ăn hùng tâm Báo tử sao! Cư nhiên dám ở sau lưng nói hoàng thượng nói bậy, muốn châm ngòi phá hoại cảm tình của Linh Lung cô nương và hoàng thượng à, người không muốn sống lâu?”.

Trầm Hương mang theo tiếng khóc nhẹ nói: “Nô tỳ không dám.....”.

Ánh mắt của Nạp Lam chìm xuống, hận nghiêng rằng nói: “Trẫm ghét nhất là nữ nhân bàn chuyện thị phi, đầu tiên là Thái quý phi, hiện tại lại là người, trẫm thề tuyệt không tha thứ!”.

“Kỳ thật, Trầm Hương nói cũng đúng vậy. Hậu cung của hoàng thượng không chỉ có một nữ nhân, cũng không thể một long một ý, đây là sự thật. Hoàng Thượng không cần phủ nhận.” Linh Lung thần nhiên nói.

Khuôn mặt tuần tú của Nạp Lam nghiêm chỉnh lại, khuôn mặt tươi cười ôm nàng từ sau, “Trẫm cũng chỉ yêu một người, nữ nhân khác căn bản không thể so với nàng. Nếu không trẫm sẽ không ở nơi này.”.

Tiểu Thuận Tử thấy nguy cơ giải trừ, nên kêu Trầm Hương đi ra ngoài với hắn, đừng quấy nhiễu bọn họ.

“Giờ này hoàng thượng không phải nên ở Cam Lộ Điện sao?” Sâu trong đáy long của Linh Lung nổi lên một tia ngọt ý. Nguyên lai chính mình đã bắt tri bất giác tháo vũ trang ra.

Nạp Lam thề son sắt nói: “Trẫm thề không đụng đến nàng, bất quá là vì nể mặt mũi của Thái quý phi, chỉ cần làm bộ thôi. Trẫm không giống với nam nhân khác.”.

Linh Lung mím môi nở nụ cười, nói: “Ta tin tưởng là được, Hoàng thượng không cần thề.”.

“Thật sự?” Hắn bỗng nhiên cười tà khí, “Đêm nay trẫm không thể về Hoàng Cực Điện, lại không có nơi có thể ngủ, nàng có thể giữ trẫm ở đây không?”.

Linh Lung nửa cười nửa không, “Vì sao Hoàng Thượng cười thoát nhìn có chút quỷ dị?”.

“Có sao?” Nạp Lam chỉ lấy tay xoa nhẹ hai má một chút, khoe miệng vẫn không nhin được gương lên, “Trẫm cam đoan sẽ không xằng bậy, chẳng qua là ngủ đơn thuần, tuyệt không có ý đồ gây rối.”.

“Thôi đi.....” Linh Lung do dự.

Hắn nghiêm nghị giơ tay phải lên, “Trẫm có thể dùng nhân cách để cam đoan.”.

Linh Lung gật đầu thỏa hiệp, “Được rồi!”.

Miệng của Nạp Lam thiếu chút nữa cười sai lệch “Trẫm tuyệt đối sẽ ngoan ngoãn, cái gì cũng không làm.” Chỉ cần có thể ôm nàng ngủ, hắn đã cảm thấy mỹ mãn.

Chờ ở bên ngoài Phượng Minh Điện ngay cả Tiểu Thuận Tử cũng ngáp vài cái, thấy Nạp Lam không có đi ra, lại sợ có triệu hồi, hắn đành phải tìm vị trí thuận tiện ngồi xuống ngủ gật. Lần này đối tượng không giống lần trước, tiểu hoàng đế sẽ không bỏ dỡ nửa chừng. Trời còn rất sớm, hắn phải ngủ trước một giấc rồi hãy nói.

Tài ba sửa lại tư thế ngủ, chợt nghe trong phòng nổ lớn rung động, giống như có người từ trên giường té xuống, nhưng hắn lại không thể xông vào xem xét, vì thể chạy nhanh đến đem lỗ tai dán tại trên cửa lắng nghe.

“A!” Một tiếng, cánh cửa bất ngờ từ bên trong mở ra.

Làm Tiểu Thuận Tử thẳng đứng dậy, khi nhìn đến trên trán tiểu hoàng đế sưng lên, trong tay đang cầm một đồng quần áo, vẻ mặt uể oải, hắn không ngừng lấy tay ngăn chặn miệng, “Phụt.....”.

“Câm miệng! Không cho phép!” Khuôn mặt tuần tú của Nạp Lam đỏ lên, giận giữ mắng mỏ.

Tiểu Thuận Tử cố sức ngăn chặn tiếng cười, “Hoàng, Hoàng Thượng không phải bị cô nương..... đuổi xuống?”.

“Trẫm là hoàng đế, ai dám đuổi trẫm?! Là trẫm bắn khoăn vì danh tiết của nàng, mới quyết định di giá chỗ.” Người ta chẳng qua không không chế được thân thể phản ứng, nàng cư nhiên một cước đem hắn đá xuống giường, loại vô cùng nhục nhã này, làm sao có thể cho người khác biết? Bắt đầu từ ngày mai, hắn quyết định quyết tâm muốn học công phu giỏi, lần sau đổ ilại hắn đem nàng chế phục ở trên giường, để nàng không dám bất kính với hắn.

Tiểu Thuận Tử khom người cười trộm nói: “Dạ, dạ, Hoàng thượng thật sự rất quan tâm.” Thấy hoàng thượng lại kinh ngạc.

Nạp Lam hừ thanh nói: “Hừ! Người hiện tại mới biết được sao.”.

“Hoàng Thượng, hay là như thế này nô tài đi lấy thuốc đến xoa, bằng không, ngày mai sẽ sưng lớn.....”.

Nạp Lam giờ phút phiền não chính là qua đêm ở chỗ nào. A!

“Hoàng thượng giá lâm –”.

Thoáng chớp, Trữ Tú Cung nổi lên một trận xôn xao không nhỏ.

Triệu Ngọc Phân hưng phấn kêu cung nữ hầu hạ nàng trang điểm. Hoàng Thượng lại ngự giá thân lâm, nhưng mà tương đối hiếm thấy, nàng đương nhiên nắm chắc cơ hội này.

“Hoàng Thượng hội đột nhiên đi tới, tiểu thư, đây không phải là chuyện tốt.” Lão thị nữ không yên bất an nói.

Triệu Ngọc Phân mỉa mai nở nụ cười, nói: “Bà vú, bà suy nghĩ nhiều quá, nói không chừng tiểu hoàng đế rất cục nợ tới ta, nên mới đến Trữ Tú Cung thăm ta.”.

39. Chương 39: Chương 39

Lão thị nữ cũng không ngờ nàng lạc quan như vậy, nhưng mà không đợi nước lã.

Lúc này, sắc mặt Nạp Lam phần nộ lạ thường, Triệu Ngọc Phân thấy hắn vừa đến Trữ Tú Cung liền trực tiếp đến bên người, không khỏi mừng rỡ, lập tức tiến lên chào.

“Nô tỳ tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.” Nàng vui vẻ nói.

Lão thị nữ thấy ánh mắt Nạp Lam đang nén giận, bà cảm thấy rung cả mình.

“Hừ!” Nạp Lam cúi xuống liếc người quỳ gối bên chân, thấy Triệu Ngọc Phân ở nơi đó còn khoe khoang phong tình, không khỏi giận giữ, “Nàng biết mục đích hôm nay trẫm tới chỗ này làm gì không?”.

Triệu Ngọc Phân cười nói: “Nô tỳ không biết, thỉnh hoàng thượng nói rõ.”.

“Được, trẫm sẽ làm cho nàng hiểu được.” Hắn giận đến nheo lại con ngươi, Tiểu Thuận Tử, đưa cái này cho nàng xem!”.

Tiểu Thuận Tử liếc Triệu Ngọc Phân không biết sống chết một cái, từ trong lòng lấy ra một bình sứ nhỏ đỏ tươi: “Triệu Tiệp Dư, thứ này, nàng biết là gì không?”.

“Cái này.....” Sắc mặt của Triệu Ngọc Phân nhất thời tái mét, ngồi ơ dưới đất: “Hoàng, Hoàng Thượng minh giám, nô tỳ thật sự không biết thứ này.”.

Lão thị nữ rất nhanh trấn định xuống , từ phía sau lặng lẽ đỡ lấy chủ tử, miễn cho nàng quá mức kinh hoảng ngược lại lộ ra dấu vết, tất cả sẽ bị phá hủy hết.

“Không biết sao ?” Nạp Lam cắn răng quát lớn:“Độc này tên là hạc đỉnh hồng, có người tận mắt thấy nàng nửa đêm vụng trộm đem nó chôn ở phía sau hoa viên của Trữ Tú Cung, nàng còn dám nói sao?”

Triệu Ngọc Phân thất thanh kinh hô:“Hoàng Thượng, oan ức a! Nô tỳ thật sự chưa thấy qua cái gì là hạc đỉnh hồng, nhất định là có người cố ý hại nô tỳ.....”.

Nạp Lam giận giữ hét một tiếng,“Câm mồm!”.

“Hoàng Thượng, tiểu thư nhà ta cái gì cũng chưa làm, chỉ sợ là có người vu oan giá họa, thỉnh Hoàng Thượng điều rõ, trả lại trong sạch cho tiểu thư nhà ta.” Lão thị nữ lớn tiếng kêu oan, kỳ thật trong lòng vừa kinh vừa sợ.

Nạp Lam phút chốc trừng lớn mắt,“Tiểu Thuần Tử, đem người đó vào!”.

“Nô tài tuân chỉ.” Tiểu Thuần Tử nhìn ra ngoài phát tay, một gã tướng mạo bình thường không chớp mắt đã đưa cung nữ vào quỳ xuống.“Hiện tại có mặt hoàng thượng ở đây, người đem chuyện người đã thấy nói ra.”.

Cung nữ cúi đầu xuống, lắp bắp nói:“Dạ. Có buổi tối một ngày, nửa đêm nô tỳ đi nhà xí, khi đi qua hoa viên,thì thấy Triệu Tiệp Dư và bà vú thần bí ở đằng kia đang đào gì đó, nô tỳ nhất thời tò mò, chờ nàng đi rồi mới đào lên mở ra xem, bởi vì màu sắc của bình sứ rất đẹp..... Nô tỳ thấy thích liền trở về, ngày hôm sau đưa cho Thu Hạnh..... Chẳng qua là nô tỳ cùng phòng cung chỉ nhìn qua, bởi vì nàng ở trong cung đã lâu,cho nên kiến thức rộng rãi, liền nói cho nô biết trong bình sứ chứa một loại độc được,muốn nô tỳ mau chóng giao ra, miễn cho gây họa đến mình.....”.

Triệu Ngọc Phân đột nhiên kêu khóc om sòm,“Người nói bậy! Hoàng Thượng, ngài đừng nên nghe lời nói một bên của nàng, nàng là hạ nhân bên người Hạ Tiệp Dư, ngài trăm ngàn lần không thể tin tưởng nàng, tiện nô tài này nhất định là cố ý vu oan cho nô tỳ !”.

“Nhân chứng, vật chứng ở đây, nàng còn dám chối cãi?” Nạp Lam chỉ vào cái mũi của nàng, khẩu khí hèn mọn,“ Nữ nhân này tâm địa thật đúng là không phải bình thường ,dám dụng độc hại người ở trong cung, trong mắt của nàng còn có trăm sao? May mắn Linh Lung nội lực không tệ, bằng không đã sớm bị nàng hại chết !”.

Lão thị nữ thấy tình thế cấp bách bước lên phía trước.“Hoàng Thượng, đây đều là chủ ý của lão nô a, tiểu thư cái gì cũng không biết, lão nô nguyện ý nhận trách phạt.”.

“Hoàng Thượng, nô tỳ trước đó thật sự một chút cũng không biết, tất cả đều là bà vú một người gây nên. Hoàng Thượng phải tin tưởng nô tỳ là vô tội .” Triệu Ngọc Phân nói mấy câu muốn phủ hết sự việc.

“Tiểu, tiểu thư?” Lão thị nữ trăm triệu lần không nghĩ tới nàng thật không nghĩ đến mười tám năm tình thân như mẹ con,làm bà thất vọng, lại càng thương tâm.

Nạp Lam nhìn lại một bụng hỏa, nếu đổi lại trước kia, hẳn sớm gọi người đưa nàng đi xuống chém.“Người cho là trăm sẽ tin sao? Nhất là loại nữ nhân tâm địa rắn rết, trăm ngay cả dụng cũng không muốn dụng! Tiểu Thuần Tử, lập tức đưa các nàng ra cung, trăm không muốn gặp lại các nàng.”.

“Không — Hoàng Thượng, ngài không thể làm như vậy!!” Triệu Ngọc Phân ôm lấy đùi hắn,“Nô tỳ sống là người của ngài, chết là quỷ của ngài.Hoàng Thượng không cần nô tỳ, nô tỳ chỉ có lấy cái chết để làm sang tỏ.”.

Nạp Lam giễu cợt liếc xém,“Nàng sống hay chết có quan hệ gì với trăm nha?” Nói xong, hắn liền xoay người rời đi.

Triệu Ngọc Phân miệng há hốc, khuôn mặt xinh đẹp trắng bệch vắn vẹo, giờ mới hiểu được không thể cứu vãn.

“Nữ nhân kia thật đúng là đáng sợ, may mắn trăm không có chạm qua nàng, chỉ dùng tưởng tượng liền cảm thấy dốc hết tâm can.” Khuôn mặt tuấn tú của Nạp Lam giận dữ tiêu sái đi trên hành lang,“Vẫn là Linh

Lung hợp ý trăm nhất, nàng làm việc luôn luôn quang minh lỗi lạc, chưa bao giờ có âm mưu gì sau lưng.” Nhắc tới nàng, vẻ mặt của hần cũng trở nên dịu dàng.

“Như vậy, Hoàng thượng có ý lập Linh Lung cô nương làm hậu ?” Tiểu Thuận Tử hỏi.

Nạp Lam nhếch môi , cười vui vẻ, “Trẫm là có ý này , chỉ chờ ý chỉ của thái hoàng thái hậu và mẫu hậu, nàng chính là hoàng hậu của trẫm.”

“Hoàng Thượng đừng quên còn có Hạ Tiệp dư, Hạ Tiệp Dư có Thái quý phi làm chỗ dựa vững chắc như núi, chỉ sợ đã thông cáo.” Tiểu Thuận Tử đề điểm.

Về mặt của Nạp Lam phần nộ. “Thái quý phi thì thế nào? Chuyện trẫm quyết định, đến lượt bà ta can thiệp sao? Nếu bà ta dám nhiều chuyện, trẫm sẽ hạ chỉ cho nàng lên núi nghỉ ngơi vài năm! Về phần Hạ Tiệp Dư kia, người truyền ý chỉ của trẫm, nàng muốn tiếp tục ở Trữ Tú Cung thì tùy nàng. Nếu không đợi được muốn ra cung lập gia đình, trẫm cũng sẽ an bài cho nàng.”

Không đợi Tiểu Thuận Tử phản ứng lại, bước chân nhẹ nhàng của Nạp Lam đã đi khá xa.

40. Chương 40: Chương 40

“Người còn sống sờ ở chỗ đó làm gì? Trẫm và Linh Lung hẹn ở Điện Văn Hoa bàn luận võ nghệ. Nếu để cho nàng chờ lâu, trẫm sẽ hỏi tội người. Mấy ngày qua, trẫm trải qua một phen khổ luyện, hôm nay tuyệt đối có thể đánh thắng nàng.” Nạp Lam đắc ý cười to, “Ha ha, thắng lợi đã muốn ở trước mắt trẫm .”

Mặt của Tiểu Thuận Tử suy sụp, ra vẻ đồng tình nói: “Hoàng thượng nha hoàng thượng, hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn, ngài không cần vui quá hóa buồn mới tốt.”

Đêm nay tiếng côn trùng có vẻ phá lệ vội vàng xao động chói tai, phảng phất dường như xảy ra chuyện gì, làm cho Tần Công ngủ không yên lắm, đến nhà vệ sinh đi tiểu về, hần ngáp một cái thật to mới trở về phòng, mới đi qua bên cửa sổ, đã thấy ngoài phòng chớp lên mấy vật thể không rõ, mới đầu tưởng chính mình hoa mắt , bất quá người luyện võ nhĩ lực tương đối tốt, hần có thể nghe thấy tiếng hít thở cực kỳ nhỏ, cho dù đối phương cố ý che dấu, cũng không cách nào che dấu hoàn toàn.

Tần Công đầu tiên nghĩ đến là Khương Thị. Vô luận những người này có ý đồ gì, hần trước dàn xếp cho nàng thật tốt.

“Đệ muội, đệ muội, tỉnh lại! Tỉnh lại!” Hần ở ngoài phòng Khương Thị kêu to.

Trong phòng lập tức vang lên tiếng âm thanh lộn xộn, đương nhiên Khương Thị rất nhanh mặc áo khoác đi ra. “Tần đại ca, xảy ra chuyện gì ?”

Tần Công vội vàng nói: “Bên ngoài giống như có người, em ở bên trong, mặc kệ nghe được cái gì cũng không đi ra.”

Khương Thị phút chốc kinh hoảng, “Có thể là Tam Vương Gia phái sát thủ tới hay không? Bọn họ đã tìm tới cửa..... Tần đại ca, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Đừng sợ, có lẽ chỉ là bọn trộm cướp bình thường, em trốn ở dưới giường, không nên phát ra âm thanh, ta đi ra ngoài nhìn xem.” Tần Công nói với nàng.

Khương Thị đưa khăn tay để ở trước ngực. “Tần đại ca, huynh phải cẩn thận một chút.”

“Ta biết, mau vào trong phòng đi.” Tần Công nhanh chóng nói xong, trở về phòng lấy theo đại đao từng một thời tuổi trẻ hần từng dùng đi ra. Nếu đối phương thật sự có ý đồ không tốt, đêm nay hần phải đại khai sát giới .

Tần Công im hơi lặng tiếng ra ngoài phòng, lặng lẽ tiếp cận một người trong đó, không hề báo động trước đem đại đao đặt tại cổ đối phương. “Nói! Là ai sai các người đến?”

Người nọ nhắm chặt miệng, cổ họng cũng không chuyển động.

“Nếu không nói, cũng đừng trách ta thủ hạ vô tình!” Tay phải của Tần Công rung lên, đao phong thoáng chốc xẹt qua cổ họng đối phương, ở trong nháy mắt chấm dứt hẳn.

Tiếng Kêu rên ngẩn ngủ chợt kinh động đồng bạn, ước chừng năm, sáu bóng đen đồng loạt tiến lên.

Tần Công lại hét lớn, “Ai phái các người đến?”.

“Người trong lòng hần là rất rõ ràng.” Trong bóng đêm có người trả lời.

Trong lòng của Tần Công giật mình, trong miệng tê hô, “Ai dám tiến lên một bước, chính là muốn chết!”.

Người dẫn đầu hô lớn, “Tam Vương gia có lệnh, phải diệt sạch tận gốc!”.

“Dạ!” Người kia đáp lại.

Không thể làm cho bọn họ làm hại mẹ của Linh Lung! Đây là ý niệm duy nhất trong lòng của Tần Công. Cho dù chết, hần cũng muốn bảo hộ nàng, bằng không, hần đắc tội nghiệt quá nặng.

Tần Công tựa như nổi cơn điên dường như vũ động đại đao, không ngừng vung chém. Về phía đối phương: “Các người ai dám đụng đến nàng, trừ phi bước qua thi thể của ta—”.

“Giết hần!”.

Khương Thị ở trong phòng nghe được tiếng kim loại va chạm lẫn nhau, không khỏi hết hồn, nhất thời cấp bách đi ra xem xét, chỉ thấy Tần Công lọt vào mấy tên hắc y nhân, cực kỳ nguy hiểm, nàng nhìn không được kêu to ra tiếng “Tần đại ca nguy hiểm!”.

Sắc mặt của Tần công phi biến, “Muội đi ra làm gì? Mau vào trong phòng đi!”.

Khương Thị mới hiểu được mình đang làm chuyện ngu xuẩn, thành gánh nặng của hần, vội vàng đóng cửa lại, bất quá đã muộn một bước, có người động tác nhanh hơn, một cước đá văng cửa ra.

“A —” Nàng sợ hãi hô một tiếng, lão đảo lui về phía sau.

Tần Công dường như bị tiếng kêu của nàng dọa hù dọa. “Đệ muội!” Rốt cuộc bất chấp an toàn bản thân, hần hoả tốc vọt vào phòng! Mặc dù kịp thời đánh lui được hắc y nhân muối hại nàng, lại được cái này mất cái khác, để cho người đuổi theo phía sau thừa cơ, hần có thể cảm thấy ngực và bụng truyền đến một trận đau nhức.

“Tần đại ca!” Khương thị cúi đầu thấy trường kiếm xuyên qua thân thể hần, không khỏi hết rằm lêm.

Tần Công cắn răng, đưa tay lấy đại đao xoay ngược lại, từ bên người hướng cơ thể phía sau, làm đối phương rồi ngã xuống, hần đem kiếm theo trên người rút đi ra, máu tươi giống như nước suối không ngừng tuôn ra. Nếu không phải còn một chút sức lực, hần đã sớm chống đỡ hết nổi ngã xuống đất.

Khương Thị kích động muốn dùng khăn mặt đè lại vết thương của hần, muốn vì hần cầm máu. “Tần đại ca, đều là muội không tốt, là muội hại huynh.....” Nếu không phải vì bảo hộ nàng, hần cũng sẽ không bị thương.

“Vết thương nhỏ này huynh còn chịu được. Đệ muội, theo sát huynh!” Hần bây giờ còn không thể rồi ngã xuống, bằng không hai người nắm chặt cái chết. “Đi!”.

Tần Công dung sách lược vừa lui vừa đánh, hai người thuận lợi đi ra khỏi phòng, nhưng mà, đối phương cũng đồng dạng tiến sát, không chút thả lỏng.

“Đệ muội, nơi này để huynh chặn lại, muội chạy mau.”.

Khương Thị khóc không thành tiếng lắc đầu nói: “Muội không thể mặc kệ huynh.....”.

“Nghĩ lại Linh Lung..... Người muội xảy ra chuyện gì, con bé sẽ thương tâm, nghe lời huynh nói.....” Tần Công nắm chặt tay cổ tay nàng.

Khương Thị hoảng sợ nhắm mắt lại, cảm thấy vài giọt máu phun trên mặt. “Huynh..... muội.....”.

“Bỏ chạy, chạy trốn lên núi..... Ta từng dẫn muội đến đó một lần, một lần..... Ở nơi nào, bọn họ tuyệt đối tìm không thấy..... Ta sẽ đi tìm muội..... Mau.....” Tần Công có chút vô lực nói.

Vì không để vướng chân vướng tay, Khương Thị rưng rưng gật đầu: “Tần đại ca, người nhất định phải tới.”. Tần Công nhìn nàng thật sâu, nhớ kỹ dung mạo của nàng. “Huỳnh, huỳnh sẽ”. “Đừng để cho nữ nhân kia chạy thoát!”.

Tần Công đẩy Khương Thị ra, ngang nhiên giơ cây đại đao ra phía trước, “Chỉ cần có ta ở đây, các người không thể đi qua!”.

41. Chương 41: Chương 41

“A!” Linh Lung chợt ngồi thẳng người, đột nhiên tới tim đập mãnh liệt làm cho nàng ngủ say thì bừng tỉnh, mới chú ý tới cả người đổ mồ hôi lạnh.

Bàn tay nhỏ nhắn che ngực run rẩy không thôi. Nếu nói mẹ con liên tâm, tim của nàng hội vô duyên vô cớ lại đập mạnh, không chừng là mẹ đã xảy ra chuyện gì nha?

Linh Lung chợt nhắc nhở không nên tự dọa mình, “Có Tần bá bá ở đó, mẹ hẳn là không có việc gì mới đúng, nhất định là ta đa tâm.”.

Nhưng mà, tim đập nhanh liên tục, làm cho nàng đứng ngồi không yên.

“Ở trong này làm lo lắng cũng không làm được gì, về nhà một chuyến có phải hay hơn không.” Nàng lẩm bẩm nói.

Quyết định chủ ý, nàng không hề do dự, nhanh chóng tìm hoàng thái hậu ban cho nàng lệnh bài, có nó, nàng có thể tự do ra vào hoàng cung.

“Cô nương, nửa đêm, người muốn lên chỗ nào đi?” Ở mặt sau phòng nhỏ Trầm Hương nghe thấy tiếng động lạ thường liền đi ra.

Linh Lung nhíu lại mày nói: “Ta muốn lập tức ra cung một chuyến. Nếu có người hỏi thì nói ta có chuyện quan trọng muốn làm.”.

“Chuyện gì quan trọng, chọn lúc này xuất cung là không được?”.

“Ta không có thời gian giải thích, nghe theo lời của ta là được.” Linh Lung cũng không quay đầu lại đi ra ngoài.

Trầm Hương không hiểu ra sao đuổi theo ra, “Cô nương, lỡ như hoàng thượng thì sao nha?”.

Linh Lung nghe vậy bước chân chậm lại một chút, “Người cũng nói với hần như vậy, ta rất nhanh sẽ trở về.”.

“Nhưng mà..... Cô nương, cô nương –” Trầm Hương lặp lại nhiều lần.

Chạy suốt đêm, đến bình minh Linh Lung mới về nhà.

Về mặt nàng đỡ đỡ nhìn nơi trước đó xảy ra một trận đánh kịch liệt, hàng rào chung quanh dựng thẳng, còn có bụi lay dính loang lổ vết máu, làm áu cả người nàng đông lại.

Nàng thấy trên mặt đất có nhiều dấu vết, có thể đoán được có thi thể đã xuống nơi này nhưng được người khác âm thầm xử lý, nhưng là đến tốt cùng là thi thể của ai?

“Mẹ!” Linh Lung vừa hô vừa chạy vào trong phòng, bên trong không có người nào, nhưng trên mặt đất có lưu lại một vũng máu. “Tần bá bá! Mẹ!”.

Vì sao lại như vậy? Tại sao xảy ra chuyện này?

Rốt cuộc là ai đã hạ thủ? Nàng ở mỗi gian trong phòng tìm kiếm bóng dáng thân nhân, nghĩ đến có khả năng mất đi người thân, làm cho nàng mấy thương tâm.

Linh Lung ở trong phòng lớn tiếng kêu, “Mẹ, mẹ ở nơi nào? Tần bá bá –”.

Nàng trước sau tìm lại một lần, không tin hai người đều bị độc thủ.

“Bọn họ nhất định còn sống, nói không chừng trốn đi,, nhất định là như vậy .” Linh Lung tự nói nhình bình tĩnh, để cho đầu óc khôi phục trạng thái bình thường.

Không ai hiểu địa hình vùng núi lân cận so với bọn họ. Nếu mẹ và Tần bá bá muốn tìm nơi trốn, không phải là chuyện rất khó khăn, vấn đề là trốn ở đâu nha?

Có rồi! Linh Lung nhớ tới năm trước Tần Công ở sườn núi tìm được một cái huyết động, rất ẩn mật rất an toàn.Lúc ấy cô hay i giỡn nói lỡ như bị vương gia đuổi giết, có thể tránh ở nơi đó, tuyệt đối sẽ không để cho người ta phát hiện.

Bọn họ nhất định là trốn ở nơi đó! Linh Lung không hề do dự, mang một tia hy vọng tiến lên trước.

42. Chương 42: Chương 42

Khương Thị sợ hãi nhìn hơi thở mong manh của Tần Công, cho dù xé vấy nàng cột lại thành tấm vải dài cột vào hông của hắn,nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn không ngừng chảy máu.

“Tần đại ca, huynh không thể chết được.....” Nàng thấp giọng nước mắt rùng rùng nói.

Hắn rang mở mí mắt, chớp mấy đôi môi tái mét nói,“Huynh,huynh còn không thể chết được..... Linh Lung..... Huynh muốn thấy con bé..... Huynh có lời..... Muốn nói cho con bé biết.....”.

Khương Thị bất đắc dĩ nói:“Nhưng mà,Linh Lung hiện tại ở trong cung, làm sao có thể thông báo với nàng?”.

Tần Công miễn cưỡng lấy khủy tay khởi động chính mình,“Huynh,huynh phải thấy con bé.....”.

“Tần đại ca,huynh không được lộn xộn!” Khương Thị luông cuống khóc la.

“Đệ muội,huynh,huynh thực xin lỗi nàng.....”.

Nàng dao động rơi xuống một chuỗi nước mắt,“Tần đại ca,huynh ở nói bậy bạ gì đó? Là muội thực xin lỗi huynh mới đúng.Nếu không phải vì cứu muội, huynh làm sao bị thương nặng như vậy? Là muội làm phiền huynh.”.

“Không..... Không phải như thế.....” Tần Công khó khăn nuốt nước miếng xuống,“Huynh..... Huynh không giống như muội tưởng tượng, tốt như vậy..... Huynh là tội, tội nhân.....”.

Khương Thị chẳng qua chỉ khóc,nhưng không thể nào giúp.

“Mẹ –” Thành linh , Khương ngoài động có tiếng người hô to. Là thanh âm của nữ nhi!

“Linh Lung!” Khương Thị xác định không có nghe sai, vui mừng mà khóc,“Tần đại ca,Linh Lungcon bé tìm được chúng ta ,huynh kiên nhẫn một chút,muội đi tìm con bé.”.

Linh Lung đi nhanh trên sơn đạo , cất bước chạy như điên,cho đến nhìn thấy mẫu thân lông tóc không tổn hao gì xuất hiện ở trước mắt, nàng mới dám lên tiếng khóc rống.

“Mẹ, mẹ không có việc gì –” Nàng chạy như bay đến ôm mẫu thân gào khóc,“Mẹ làm con sợ muốn chết, thật sự làm con sợ muốn chết.”.

Khương Thị cũng khóc,“Mẹ cũng nghĩ đến đời này sẽ không còn được gặp lại được con”.

Đáy mắt của Linh Lung bao hàm hận ý hỏi:“Mẹ, là ai?”.

“Là Tam Vương gia, hắn tìm được chúng ta .” Khương Thị lau đi nước mắt,“Trước đừng nói gì nữaTần bá bá của con bị thương rất nặng,con mau nghĩ biện pháp cứu hắn!”.

Linh Lung nghe vậy trong lòng kinh hãi, chạy nhanh với mẫu thân vào động cứu người.

“Tần bá bá,con đến đây!” Thấy Tần Công tựa như một khối tử thi tái nhợt nằm trên mặt đất, nước mắt của Linh Lung lại chảy rào rào xuống.“Con sẽ không cho bá bá chết”.

Hai mẹ con hợp lực đỡ Tần Công ngồi xuống,Linh Lung ngồi xếp bằng ngồi ở phía sau hắn, vận khí chữa thương.

Khương Thị canh giữ ở cửa động, tùy thời lưu ý tình huống bên ngoài, để miễn quấy rầy đến bọn họ, ít nhất đây là chuyện duy nhất nàng có thể làm.

Thời gian chậm rãi đi qua, khi Linh Lung trút ra toàn lực bảo vệ tâm mạch của Tần Công, hắt ra hơi thở mỏng manh, ba hồn bảy vía tạm thời đã tụ tập ở cùng nơi.

“Linh, Linh Lung.....”.

Linh Lung mở mắt rưng rưng gọi, “Tần bá bá, con ở trong này.”

Tần Công cố sức mở hai mắt, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thân thiết và bi thương, “Lão thiên gia..... có lòng từ bi, giúp..... giúp cho bá bá...có một cơ hội... lấy công chuộc tội”.

“Tần bá bá, người còn yếu nên giữ lại nguyên khí, ta hiện tại vào thành giúp bá bá tìm đại phu.....” Linh Lung vừa khóc vừa nói.

Hắn phiếm ra nụ cười khổ nhợt nhạt, “Bá bá, bá bá đã muốn không được.....”.

Linh Lung dẹp cái miệng nhỏ nhắn, không cho chính mình khóc thành tiếng.

“Đệ, đệ muội, huynh rất khát.....” Tần Công đem tầm mắt đưa đến trên người Khương Thị, cố sức nói.

Khương Thị lau nước mắt, rồi gật đầu, “Được, muội đi ra ngoài tìm nước.”

Thấy Khương Thị đi, Tần Công hổ thẹn nhìn đứa nhóc Linh Lung hắt yêu như con, mở miệng, “Tần bá bá có chuyện, muốn nói cho con..... con cẩn thận nghe kỹ..... Không nên ngăn cản ta..... để cho ta nói cho hết lời..... Bằng không, cho dù ta chết cũng sẽ không nhắm mắt.....”.

“Tần bá bá muốn nói gì?” Linh Lung ưu thương hỏi.

Hắn ho khan vài tiếng kịch liệt, phun ra áy náy sâu nhất nặng nhất trong nội tâm, “Khụ khụ..... Cha người..... Cha người nằm đó đến vương phủ nằm vùng..... Làm đại nội mật thám..... Là ta tiết lộ bí mật..... Là ta hại chết hân”.

Linh Lung nghe thấy lời ấy choáng váng, ngây người, chẳng qua là lắc đầu.

“Gạt người! Con không tin!”.

“Ta ghen tị cha con..... Hai người chúng ta đồng thời yêu mẹ con..... Nhưng mẹ con lại lựa chọn gả cho hân..... Cho nên, khi ta biết cha con..... Đáp ứng tiên đế trà trộn vào vương phủ..... Ta..... Ta không phải người..... Ta ngay cả cảm thú cũng không bằng..... Khi ta biết vội vàng đến thông báo cho cha con..... Nhưng mà đã muộn.....” Tần Công từng chữ nói ra chân tướng sự việc.

“Con không thích nghe! Không thích !” Linh Lung che lỗ tai kêu lên.

Tần Công lại ngoảnh mặt làm ngơ tiếp tục nói: “Cha người trước khi chết còn muốn ta..... thay hân chăm sóc mẹ con..... không ngờ hân lại nhờ chính hung thủ..... nhưng Ta không có dũng khí thừa nhận..... Ta là tiểu nhân, người nhu nhược..... Ta không xứng để các người tốt với ta.....”.

“Bá bá vì cái gì hại chết cha con? Vì cái gì?” Linh Lung nắm vạt áo hân khóc hô, “Những năm gần đây người dạy ta võ công, ở trong lòng con, bá bá giống như là sư phụ của con, là một người cha khác của con! Con tin tưởng bá bá như vậy, vì cái gì bá bá hại chết cha con ? Vì cái gì?”.

Khóe môi hân tràn ra một hàng máu tươi, bi thương nói: “Ta, ta không có tư cách cầu xin các người tha thứ, ta chết cũng đáng..... Mấy năm nay ta vẫn không quên một chuyện..... Giết tam Vương gia v..... báo thù cho cha con.....”.

43. Chương 43: Chương 43

Linh Lung tràn ngập hận ý chế giễu, “Nhưng mà bá bá không có làm như vậy, bởi vì bá bá yếu đuối sợ chết!”.

“Đúng..... con mắng rất đúng..... Ta là người yếu đuối..... Sợ chết..... Nhưng mà ta vẫn còn..... Vẫn làm đúng một chuyện.....” Tần Công giơ tay phải suy yếu lên, chỉ hướng vách núi, “Con đi qua..... Sờ sờ xem..... Có khối đồng nhô ra..... đem dịch chuyển khỏi.....”.

Cho dù không tình nguyện, Linh Lung vẫn là cố nén cực đau khổ, làm theo ý của hắn.

Ở trên vách núi đá sờ soạng một hồi, nàng quả nhiên tìm được một khối đặc biệt nhô ra, mất một chút khí lực mới đưa nó dời, thì ra bên trong đã bị đào một hốc tối, nàng lấy ra một hộp sắt.

“Là cái này sao?”.

Tần Công bảo nàng mở ra, bên trong là hé ra giấy dai. “Bức tranh trên đó Là địa hình vương phủ..... Là người cha con vẽ ra..... Làm hình tròn ký hiệu nơi đó là..... Khụ khụ..... Là lầu gác của Tam Vương gia..... vẽ hình tam giác còn lại là mật thất..... Bên trong có một ngọc tỷ trấn quốc tự tạo..... Là hấn ngày hấn muốn đăng cơ..... Chỉ cần tìm được nó, thì có thể chứng minh Tam Vương gia có ý đồ tạo phản.....”.

Linh Lung cầm giận khóc kêu, “Vì sao bá bá không sớm lấy ra nữa?”.

“Nếu đem đồ vật này giao cho con..... con..... Con nhất định khẩn cấp vọt vào vương phủ, bá bá, bá bá không thể cho con mạo hiểm.....” Tầm mắt của Tần Công bắt đầu mơ hồ, thấy không rõ gương mặt của nàng lắm. “Cha con trước khi chết vẫn không thể..... hoàn thành sứ mệnh tiên đế giao phó nghĩ đến thấy vô cùng đáng tiếc..... Ta vô dụng..... Không giúp được hắn..... Hiện tại con vào cung..... Hoàng thái hậu lại thích con như vậy..... Con có thể đem chân tướng nói ra..... Khụ khụ khụ..... Oa!” Trong cổ đầy mùi tanh, một dòng máu tươi từ trong miệng trào ra.

“Tần bá bá!” Linh Lung cuống quýt đỡ hắn nằm xuống, cho dù hận hắn, nghĩ đến nhiều năm qua ở chung một chỗ, thứ cảm tình kia nhất thời không bỏ xuống được.

Ánh mắt Tần Công hoán tán nhìn phía trên, “Con, con gọi ta một tiếng Tần bá bá, ta..... Đã muốn cảm thấy hài lòng Hiện tại ta..... Nên đi gặp cha con Tự mình hướng hắn..... Thỉnh tội.....”.

Linh Lung khóc ách tiếng nói, liếc mình đẩy vai hắn, “Tần bá bá, không được chết! Con không muốn bá bá chết!”.

“Hãy..... Tha thứ ta.....” Tần Công khẽ nhếch hai mắt, cố nói một câu cuối cùng.

Linh Lung khóc nức nở thấp kêu, “Tần bá bá!”.

Một đôi giày thêu nữ tử đi đến bên người Tần Công, nước mắt của Khương Thị rơi như mưa nhìn hắn tắt thở.

“Mẹ, mẹ đều nghe thấy được?” Linh Lung ngẩng gương mặt đầm lệ hỏi.

Khương Thị thông thả ngồi xổm xuống, lấy tay đặt nhẹ lên trán rồi phủ lên hai mắt Tần Công.

“Muội tha thứ cho huynh, Tần đại ca.”.

Trong lòng bàn tay phát quá, Tần Công giống như nghe thấy lời của nàng, không hề có tiếc nuối nhắm mắt lại.

Nạp Lam vừa hạ triều, chợt nghe nói hoàng thái hậu có việc gấp muốn gặp hắn, vì thế kêu kiệu chuyển hướng sang Nam Huân Điện.

“Nhi thần thỉnh an mẫu hậu.”.

Sắc mặt của hoàng thái hậu ngưng trọng, khẩu khí dồn dập hỏi: “Không cần đa lễ . Hoàng Thượng, con có biết Linh Lung đi đâu không?”.

“Nàng không ở Phượng Minh Điện sao?” Nạp Lam hồ nghi.

Hoàng thái hậu bất an lắc đầu nói: “Không ở đó, nên ai gia mới sốt ruột! Vừa mới phái người đến hỏi, nghe cung nữ, ban đêm ngày hôm qua ước chừng giờ Sửu, Linh Lung đột nhiên ra cung, hơn nữa không có khai báo nơi đi.”.

“Vì sao không có ai đến thông tri trăm?” Nạp Lam hờn giận chất vấn.

Tiểu Thuận Tử rụt cổ lại, “Nô, để nô tài đi hỏi.”

“Không cần, ai gia đại khái đoán được nàng sẽ đi chỗ nào.” Đáy mắt của hoàng thái hậu lo lắng, ánh mắt hướng cung nữ thái giám trong điện, “Ta có chuyện cần nói, tất cả đều đi xuống!”

Nạp Lam một cái bước xa tiến lên, “Mẫu hậu, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

“Ai gia có chuyện chưa có nói cho hoàng thượng biết, xem ra hôm nay không nói là không được.” Nàng Nạp Lam ngồi xuống bên người, trong lòng cân nhắc nên từ đâu nói. “Kỳ thật, cha Linh Lung không chỉ đã từng cứu tiên đế, cùng tiên đế vừa gặp đã quen, còn kết thành tri kỷ. Công Tôn Uy là người tốt tràn ngập chính nghĩa, lúc ấy tiên đế từng nhận mật báo, mật báo nói Tam Vương giặc cũng chính là Tam Hoàng Thúc của con, ngầm chiêu binh mãi mã, có ý đồ khởi binh tạo phản, làm cho tiên đế vô cùng phức tạp và khó xử, mà Công Tôn Uy từ miệng tiên đế biết được chuyện này, liền xung phong nhận việc, nguyện ý trà trộn vào vương phủ nằm vùng, thay tiên đế điều tra vật chứng, kết quả..... A!”

Tim của Nạp Lam trầm xuống, “Kết quả bị Tam Hoàng Thúc giết chết?”

“Cũng không hiểu được là ai tiết lộ thân phận của Công Tôn Uy, hắn tự dưng hy sinh một cách vô ích. Tiên đế mất đi một vị bằng hữu, vì thế tự trách không thôi, suốt ngày buồn bực không vui, một lòng thầm nghĩ muốn chăm sóc cho hai mẹ con Linh Lung. Hết lần này đến lần khác hai mẹ con nàng rất có khí phách, chính là không muốn nhận giúp đỡ của tiên đế! Từ đó về sau mai danh ẩn tích, không biết tung tích. Cho đến nửa năm trước ai gia mới biết được nơi các nàng sống, mẫu hậu trăm kể lần muốn đưa Linh Lung tiến cung, chẳng qua hy vọng hoàng thượng có thể thay thay tiên đế chăm sóc nàng, nhưng mà ai gia lại bỏ sót một chuyện quan trọng nhất.....”

44. Chương 44: Chương 44

“Mẫu hậu nói mau!” Nạp Lam theo trực giác thúc giục nói.

Hoàng thái hậu buồn bực chính mình thật là thông minh cả đời nhưng hồ đồ nhất thời.

“Ai gia là lo lắng Linh Lung đứa nhỏ kia muốn báo thù cho cha. Vốn là, ai gia có phái người ở nàng mấy ngày, tùy thời đi xem mẹ nàng có cái gì cần, nhưng sáng nay nhận được hồi báo, mới biết được chỗ đó dường như xảy ra chuyện, ai gia chỉ sợ là Tam Hoàng Thúc của con đã hạ thủ, trong cung cái biến động nhỏ gì đều không lừa được hắn, thân phận Linh Lung chỉ sợ đã bị tiết lộ, ai gia muốn giúp các nàng, lại vẫn là hại các nàng.....”

Nạp Lam hốt hển kêu la, “Chuyện như thế này, tại sao mẫu hậu không nói sớm?”

“Với cá tính xúc động như vậy của hoàng thượng, ai gia có thể nói sao? Nếu đem bức Tam Hoàng Thúc con, khó bảo toàn hắn sẽ không tạo phản trước, Hoàng Thượng có năng lực và trí tuệ trị thắng được hắn sao? Đến lúc đó chỉ sợ ngay cả mạng cũng không bảo đảm, giang sơn sẽ lọt vào trong tay hắn.”

Nạp Lam nhất thời nghẹn lời, “Vậy trăm nên làm cái gì bây giờ? Mẫu hậu, mẫu hậu chỉ giáo trăm, trăm nên làm như thế nào mới tốt?”

“Con là Hoàng Thượng, nên làm như thế nào phải xem con thôi.” Hoàng thái hậu trầm giọng nói.

Nạp Lam lộ ra thần sắc bàng hoàng, “Trăm..... Trăm chỉ sợ làm không được.”

Hoàng thái hậu kiên định xem xét đáy mắt hắn, cổ vũ cho hắn, “Có lẽ đây là trời xanh khảo nghiệm hoàng thượng, hoàng thượng phải tin tưởng vào mình.”

Cho đến giờ này khắc này, Nạp Lam mới tự giác mình là vua của một nước, thiên hạ vốn là của hắn, bá quan văn võ và dân chúng đương nhiên sẽ đối hắn trung thành như một, cho nên ngồi cũng trên ngai vàng là đương nhiên, mỗi ngày chỉ cần phê mấy tấu chương, không vui liền chém mấy cái đầu, mọi việc đều có người hầu hạ, không ai dám cãi lời hắn, nhưng mà, nay gặp được chuyện lớn, hắn lại không biết nên xin giúp đỡ cho ai, không biết mấy vị đại thần kia có thật là trung thành không. Nạp Lam vì quá khứ của mình cảm thấy bị ai.

“Trẫm cần cẩn thận suy nghĩ một chút.....” Trong miệng hần lẩm bẩm, giống như tượng không hồn bước ra Nam Huân Điện.

Hoàng thái hậu tuy rằng lo lắng, nhưng mà thấy một Nạp Lam kịp thời tỉnh ngộ mà cao hứng.

Chỉ cần có thể vượt qua cửa ải khó khăn này, nàng tin tưởng con nhất định sẽ trở thành một minh quân, nàng cũng có thể chân chính yên tâm .

Trở lại ngự thư phòng Nạp Lam lập tức chần bút viết nhanh, liên tục viết ba phần, sau đó chia ra ở chỗ cuối cùng đóng dấu xuống, thổi khô,sau đó còn cẩn thận dùng đồ phong ấn, ở ngoài phong thư ghi chú rõ tên đối phương.

“Đem hai phong mật thư này đi .” Khuôn mặt tuần tú tôn quý của hần lộ ra quyền uy chưa từng có,“Việc này tuyệt đối bí mật, tốt nhất phải thân tín của người đi.”

Tiểu Thuận Tử cung kính đón lấy, vừa nhìn tên người ở trên liền giật mình,“Dương Thừa tướng? Còn có bộ binh Thượng Thư Lô đại nhân? Hoàng Thượng không phải đối với hai vị lão thần này thập phần phần cảm, bọn họ nhiều lần khuyên can hoàng thượng, làm hoàng thượng giận dữ, vì sao hoàng thượng lựa chọn bọn họ?”.

Trên mặt Nạp Lam có chút xấu hổ,“Triều đình có bao nhiêu đại thần, chỉ biết nịnh bợ lấy lòng trẫm,cũng chỉ có bọn họ dám chỉ trích ngay mặt trẫm, dám nói ra lời thật lòng,trước kia trẫm không hiểu, nghĩ đến bọn họ là cố ý đối nghịch với trẫm, hiện tại mới chính thức cảm nhận được lời thật thì khó nghe. Trẫm từng làm cho bọn họ thất vọng, bây giờ vẫn còn kịp vãn hồi tin tưởng của bọn họ đối với trẫm.”.

Tiểu hoàng đế rốt cục trưởng thành! Tiểu Thuận Tử cảm thấy an ủi.

Nạp Lam lại đem một phong mật khác giao cho hần,“, Tự tay giao cho lão tướng quân, khi còn trẻ hần từng cùng tiên đế cùng sống cùng chết, đối triều đình trung can nghĩa đảm, không ai so với được với hần, trẫm tin tưởng hần tuyệt đối sẽ giúp.”.

“Dạ! Nô tài lập tức đi làm.” Tiểu Thuận Tử từng bước thối lui rời khỏi ngự thư phòng.

Nghĩ đến bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra gió bão,Nạp Lam có chưa bao giờ từng có kinh hoàng. Trước kia hần tự mình là đúng, chưa bao giờ nghĩ tới thân là hoàng đế nên chịu bao nhiêu trách nhiệm, hy vọng hần giác ngộ sẽ không quá trễ.

Giờ Thân qua đi,Tiểu Thuận Tử nhìn thấy Linh Lung mất tích hai ngày một đêm xuất hiện ở trước mắt, hần tìm lòng không đau kêu lên,“ Cô nương tốt của ta, cô chạy đi nơi đâu ? Làm chúng ta vội muốn chết! Nếu cô không trở về, chúng ta thật sự muốn ăn cũng ăn không xong.”.

Linh Lung nhột nhột cười,“Thực xin lỗi, Thuận công công,đã làm cho người lo lắng .”.

45. Chương 45: Chương 45

“Lo lắng nhất không phải chúng ta,mà là hoàng thượng.” Ngài ấy ở ngự thư phòng,“Cô mau đi vào gặp hoàng thượng, chỉ cần thấy cô hoàn hảo vô khuyết trở về, hoàng thượng tài năng mới an tâm xử lý quốc sự. Đi, đi, mau vào đi.”.

Đang gục ở trên bàn, cầm bút chu sa trong tay chuyên tâm phê duyệt tấu chương Nạp Lam nghe thấy tiếng ồn ào,đang muốn ngẩng đầu răn dạy hai câu, xoay mình nhìn thấy Linh Lung đứng ở cửa, nhìn hần khoe miệng nhướn lên nở nụ cười xinh đẹp, hần liền “Àm!” một tiếng, chuyện lớn thế nào cũng tạm thời để tại sau .

Hần một tay ôm lấy nàng vào lòng, nói ra sợ hãi trong lòng,“Trẫm sợ nàng không trở lại.....”.

“Ta.....” Dù có thiên ngôn vạn ngữ, nàng cũng chỉ có thể ngạnh ở cổ.

Hần đem mặt chôn ở hõm vai nàng,“Mẫu hậu đem tất cả chuyện nói với trẫm, vì sao muốn gạt trẫm? Vì sao không nói ra để cho trẫm giúp nàng? Có phải bởi vì trẫm là hoàng đế cho nên nàng cảm thấy không thể dựa?”.

Cổ họng Linh Lung uống lại, “Hắn là Tam Hoàng Thúc của hoàng thượng.....”.

“Chỉ cần là muốn tạo phản! Trẫm mặc kệ hắn là ai.” Nạp Lam quyết đoán nói.

“Hoàng thượng có chứng cứ sao?”.

“Ách! Trước mắt còn không có, bắt quá, trẫm đã phái người theo dõi nhất cử nhất động trong vương phủ, chỉ cần tìm được chứng cứ, liền có thể đưa hắn nhốt vào thiên lao, nàng phải cho trẫm một chút thời gian.”.

Linh Lung ngẫm thật sâu trong mắt hắn, “Chỉ cần chứng cứ vô cùng xác thực, Hoàng thượng thật sự sẽ không theo tư?”.

“Quân không nói đùa, trẫm là hoàng đế, đương nhiên sẽ không lật lọng.”.

Nạp Lam cam đoan nhất thời làm cho dũng khí của nàng tăng lên gấp bội. “Có những lời này của hoàng thượng là đủ rồi.” Chỉ cần nàng có thể lấy ngọc tỷ do Tam Vương gia tự tạo, sẽ không sợ hắn chối cãi, cho dù cuối cùng phán hắn vô tội, ít nhất có thể lột bỏ tước vị của hắn.

Nạp Lam nhìn chằm chằm đôi mắt hạnh phúc đầy sương mù của nàng, “Chuyện của cha nàng có trẫm làm chủ, tuyệt đối sẽ cho hắn một công đạo, bắt quá nàng phải đáp ứng trẫm sẽ không làm loạn.”.

Linh Lung lẳng lặng nhìn ngũ quan anh tuấn hiên ngang của hắn, “Ta đáp ứng chàng.”.

“Chờ chuyện Tam Hoàng thúc giải quyết xong, trẫm sẽ lập nàng làm hậu.” Mặt mày Nạp Lam hớn hở cầm bàn tay nhỏ bé của nàng, cười giống như đứa bé nam nhút nhát được lễ vật, “Về sau chúng ta có thời gian luận võ, trẫm cũng không tin cả đời không đánh lại nàng.”.

Linh Lung đem đau xót giấu kín cười đến hai lúm đồng tiền hiện lên, “Hoàng Thượng muốn đánh thắng ta, nên cố gắng nhiều hơn.”.

Nạp Lam hướng nàng nhe răng trợn mắt, phô trương thanh thế nói: “Không cần đắc ý, một ngày nào đó trẫm sẽ đánh bại nàng, đến lúc đó nàng ngoan ngoãn hướng trẫm cầu xin tha thứ.”.

“Sự việc này chỉ sợ không thể xảy ra.” Linh Lung không khỏi quên đau xót, phì cười không thôi.

Hắn xấu xa cười, “Nàng dám khinh thường trẫm? Trẫm cho dù đánh không lại nàng, bắt quá trẫm có chiêu sở trường nhất định có thể đánh bại nàng.”.

Linh Lung tựa hồ cũng đoán được hắn muốn làm cái gì, vừa nói vừa cười đẩy hắn, “Hoàng Thượng, nơi này không được.....”.

“Trẫm nói có thể là có thể.” Nạp Lam cúi đầu xuống muốn hôn nàng, một tiếng ho nhẹ cắt đứt ve vãn của bọn họ, làm cho hắn tương đối khó chịu, khẩu khí cũng không tốt, “Chuyện gì?”.

Tiểu Thuận Tử áp ứng nói: “Khải tấu Hoàng Thượng, Dương Thừa tướng cầu kiến.”.

“Hoàng Thượng có chính sự phải làm, Linh Lung nên ra ngoài trước.” Linh Lung biết rõ tiến thoái nói.

Nạp Lam có chút không buông tha nàng, “Trẫm tối nay sẽ đi tìm nàng.”.

Đi tới cửa, Linh Lung ngoái đầu nhìn lại cười, nụ cười mang theo ý xa nhau.

Đáng tiếc, mãi cho đến vào đêm, Nạp Lam đều ở ngự thư phòng và Dương Thừa Tướng và vài vị đại thần thương lượng, mà bỏ lỡ ngăn cản Linh Lung đến vương phủ.

Muốn bắt tặc phải có chứng cứ, không có chứng cứ thì phán không được tội của Tam Vương gia, Linh Lung suy nghĩ thật lâu, dứt khoát đem bản đồ địa đồ vào trong ngực. Cho dù là đâm rỗng hang hổ, nàng cũng muốn xông vào một lần.

Có bản đồ địa hình, xác thực làm cho Linh Lung giảm đi không ít chuyện, chỉ cần tránh đi thủ vệ, nhất định có cách tiến vào nơi để ngọc tỷ, cho dù có nguy hiểm lớn hơn nữa, nàng cũng phải dốc toàn lực.

Xuyên qua trạm gác, rốt cục đi tới mục đích, khoảng cách bất kể thù giết cha gần như thế, Linh Lung hận không thể khoét tim của Tam Vương gia ra. Bỗng dưng, phía dưới xôn xao.

Thị vệ thống lĩnh vội vàng báo lại, “Khởi bẩm Vương gia –”.

“Nửa đêm có chuyện gì?”.

Một tiếng quả trách từ trong phòng truyền ra, tiếp theo gương mặt của Tam Vương gia xuất hiện ở nơi sáng, làm cho Linh Lung nhất thời đỏ mắt. Nếu ánh mắt có thể giết người, hẳn đã sớm đã chết trăm ngàn lần.

“Vương gia, vừa mới bắt đến một thích khách, thỉnh Vương gia định đoạt.”.

46. Chương 46: Chương 46

Tam Vương Gia lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, “Thích khách? Ở nơi nào?”.

“Ngay tại tiền viện.” Thị vệ chỉ về hướng đó nói.

Tam Vương Gia trừng lớn mắt, tức giận hừ hừ nói: “Là ai có lá gan lớn như vậy? Ngay cả vương phủ của bốn vương mà cũng dám xông vào! Bốn vương cũng muốn xem là nhân vật nào.”.

Linh Lung nằm ở trên mái hiên không khỏi bóp cổ tay, đành phải đi theo bọn họ vào tiền viện, chỉ thấy một đám người giương nanh múa vuốt trông coi con mồi, mà con mồi bị vây ở chính giữa, sợ tới mức run rẩy.

Linh Lung chỉ cảm thấy thân hình đối phương có điểm nhìn quen mắt, không khỏi nhích tới gần một chút, mà đối phương vừa lúc nâng khuôn mặt bị nước mắt che kín lên. Chuyện này không phải chuyện nhỏ, nàng thiếu chút nữa kêu lên.

Trầm Hương?!

Tại sao nàng ở đây nha?

Nàng làm sao xuất hiện ở trong này?

“Vương gia, nàng chính là thích khách thuộc hạ vừa mới bắt đến.” Thị vệ thống lĩnh nói.

Ánh mắt của Tam Vương gia vô cùng tàn ác, “Là ai phái người tới?”.

“Ta không phải thích khách, ta không phải..... Tam Vương gia tha mạng..... Ta không phải.....” Trầm Hương khóc đến thở không ra hơi, hiển nhiên là rất kinh sợ.

Thị vệ thống lĩnh quát: “Vương gia đang hỏi, còn không mau thành thật trả lời!”.

Trầm Hương phút chốc oa oa khóc lớn, “Tam Vương gia tha mạng..... Ta thật sự không phải..... Cô nương, người ở nơi nào? Mau cứu cứu nô tỳ..... Nô tỳ sợ.....”.

Làm sao bây giờ? Trong lòng của Linh Lung giãy dụa có nên hiện thân hay không.

Tam Vương gia đưa dụng cụ đến trước mặt, “Không phải sợ! Chỉ cần người thành thật thú nhận đến, bốn vương có thể thả người.”.

“Ta không thể nói, không thể nói.....” Trầm Hương lắc đầu, mê muội kêu lên.

Mặc dù sợ tới mức chết khiếp, Trầm Hương vẫn không nói ra tên của nàng, Linh Lung không cách nào làm chuyện trái lương tâm. Nếu vì báo thù mà khoanh tay đứng nhìn, cho dù kẻ thù bị định tội, trong lòng cũng sẽ lưu lại tiếc nuối.

Thị vệ thống lĩnh đứng một bên xen mồm nói: “Vương gia, đem nàng giao cho thuộc hạ nghiêm hình tra tấn, không sợ nàng không nhận tội.”.

“Không cần, không cần.....” Cả người Trầm Hương run run khóc kêu.

“Dừng tay!” Linh Lung cắn răng, đề khí thả người xuống: “Nàng là vô tội, thả nàng đi!”.

Trầm Hương hoảng sợ ôm lấy nàng, “Cô nương, nô tỳ không muốn chết.....”.

“Trầm Hương, người ra cung như thế nào?”.

Trầm Hương khóc thút thít ế nói: “Nô tỳ thấy thần sắc cô nương khác thường, thật sự lo lắng, cho nên, cho nên lên đi theo, ai biết được đến đây người này tưởng ta là thích khách nên bắt”.

Tam Vương gia hỏi:“Bổn vương dường như gặp người ở nơi nào?”.

“Đúng vậy, ta và Vương gia từng gặp qua ở trong cung một lần.” Linh Lung lạnh lùng nói.

Tam Vương gia “A” một tiếng.“Bổn vương nhớ rồi, người chính là Công Tôn Linh Lung, hoàng thái hậu chọn người làm hoàng hậu. Công Tôn cô nương mặc y phục dạ hành, nửa đêm ẩn vào vương phủ bổn vương, không biết ý muốn gì?”.

Ánh mắt của Linh Lung trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn bộ mặt giả nhân giả nghĩa của hắn,“Muốn tìm Tam Vương gia đòi lại công đạo?”.

“Cái gì công đạo?”.

“Tam Vương gia còn muốn giả sao?”.

“Làm càn! Không thể vô lễ với Vương gia!” Thị vệ thống lĩnh hét lớn.

“Không sao,để cho nàng nói tiếp.” Tam Vương gia gơ tay lên phất một cái, dáng vẻ khoan dung,“Bổn vương xạo cái gì , người cũng đừng quanh co lòng vòng .”.

Linh Lung oán hận nói:“Không cần giả bộ quan tâm!Ba ngày trước là người phái người đuổi giết mẹ ta và Tần bá bá, muốn diệt cỏ tận gốc,đáng tiếc mẹ ta không chết, khiến người thất vọng rồi.”.

Tam Vương gia ngăn ra,“Người đang nói cái gì, bổn vương nghe một chữ cũng không hiểu, ai muốn đuổi giết mẹ người? Bổn vương lại không biết mẹ người, vì sao muốn giết nàng?Hai còn có,“Diệt cỏ tận gốc” Bốn chữ này rất nghiêm trọng , bổn vương lại càng không hiểu được .”.

“Người còn dám phủ nhận? Năm năm trước cha ta chết ở trên tay người, người sợ hấn tiết lộ bí mật cho chúng ta, nên luôn luôn muốn tìm chúng ta, chính là muốn giết người diệt khẩu, may mắn ông trời phù hộ, mới để ẹ con chúng ta có thể bình an sống đến nay. Lần này, ta muốn thay thế cha ta tổ giác âm mưu của người.”.

Tam Vương Gia chau mày lại,“Bổn vương giết cha người? Cha người tên gì?”.

Linh Lung tức giận huy động quả đấm nhỏ,“Đừng nói là người đã quên người tên Công Tôn Uy nhé!.”.

“Công Tôn Uy?!” Tam Vương Gia mừng rỡ kêu to,“Thì ra người là nữ nhi của Công Tôn Uy, bổn vương sớm nên nhìn ra, ánh mắt hai người đều có khí khái anh hùng. Tốt lắm, các người có thể lui ra, mọi người đều là người một nhà, không cần khiến cho khấn trương như vậy.”.

47. Chương 47: Chương 47

“Người rốt cục thừa nhận giết cha ta ?” Linh Lung trầm nghĩ nghe đáp án này.

Tam Vương Gia kinh ngạc vô cùng tròng lớn tròn mắt.“Cha người đã chết? Tại sao như thế? Hấn chết như thế nào?”.

“Chuyện tới nay, người còn không chịu thừa nhận?” Linh Lung cắn răng nói.

Hắn vẫn là làm bộ vô tội trạng, làm như có thật hỏi:“ Bổn vương thừa nhận cái gì? Cha người xác thực ở trong vương phủ đảm nhiệm công tác hộ vệ, nhưng mà ngay tại năm năm trước vào đêm tối đột nhiên mất tích, nói cái gì công đạo, bổn vương cũng phái người đi tìm hấn, nhưng mà vẫn không có tung tích hấn. Hấn như làm sao chết nha? Là ai hạ độc thủ?”.

“Trừ người ra còn có ai!” Linh Lung hét rống một tiếng, ắt rút kiếm ra khỏi vỏ,“Ta đêm nay tới chỗ này sẽ không tính trở về, ta muốn tự tay báo thù cho cha ta!”.

Thoảng chớp, không khí giương cung bạt kiếm, hết sức căng thẳng.

“Chờ một chút, chúng ta trong lúc đó dường như có rất nhiều hiểu lầm.” Tam Vương gia nói đúng trọng tâm:“Bổn vương thường thức năng lực của cha người, còn muốn đề bạt hấn, thậm chí tiến cử hấn vào trong cung, làm sao có thể giết hấn nha? Chỉ sợ là có người cố ý vạ vạ sự thật, muốn đem tội danh đẩy lên trên người bổn vương, người đừng trúng mưu người khác.”.

Linh Lung cười thầm một tiếng, “Người nghĩ rằng ta sẽ tin tưởng chuyện ma quỷ của người sao? Ta cũng không phải là tiểu hài tử ba tuổi, tùy tiện hò hét sẽ tin.”

“Bổn vương nói như thế nào người mới có thể tin?” Về mặt của Tam Vương gia tỏ vẻ bất đắc dĩ, “Bổn vương quyền cao chức trọng, lại cùng cha người không oán không thù, vì sao muốn giết hân? Việc này truyền ra cũng không dễ nghe.”

“Đó là bởi vì người biết cha ta là mật thám do tiên đế an bài ở bên cạnh người, vì sợ ta cha tìm ra chứng cứ người tạo phản căn, cho nên người sẽ giết hân.”

Tam Vương Gia nhất thời trở mặt, giận không kiềm chế được, “Bổn vương đối với tiên đế luôn luôn trung thành, đối giang sơn, đối xã tắc, có thể hy sinh cả mạng già này, là ai dám nói bổn vương muốn làm phản? Người nói những lời này cần phải có bằng chứng, nếu không bổn vương tuyệt không tha thứ.”

“Ta đương nhiên –” Không biết là linh hoạt khôn ngoan, hay là nguyên nhân khác, Linh Lung đột nhiên đem lời nói nuốt trở lại, cảm thấy không nên lật lá bài tẩy quá sớm. “Đương nhiên không có, bất quá ta sẽ tìm được.”

Hắn giả vờ than thở, trong lòng lại cười lạnh. “Bổn vương tha thứ người lần này, lần sau nếu ta nghe thấy lời nói đại nghịch bất đạo, đừng trách bổn vương không nhớ tình bạn cũ. Người đi đi!”

Linh Lung không cam tâm, nhưng cũng hiểu được giờ này khắc này nàng cũng không làm gì được hắn.

“Cô nương, chúng ta vẫn là đi nhanh đi!” Trần Hương kéo góc áo của nàng, sợ hãi nói.

Linh Lung thu quả đấm lại, vừa thả lại nắm. “Chúng ta đi!”

Thị vệ thống lĩnh thấy hai người rời đi, nhẹ giọng nói: “Vương gia, thả cộp về núi chỉ sợ.....”

“Phủ bổn vương không phải nói đến là đến, tự nhiên có người sẽ thay bổn vương xử lý nàng.”

Nếu ngay cả một tiểu nha đầu chưa dứt sữa cũng đối phó không được, làm sao có thể xưng bá? Tam Vương Gia cười âm hiểm.

“Cô nương, đều là nô tỳ không tốt, mới có thể làm hỏng chuyện của cô.” Trần Hương xoắn xoắn góc áo bắt an nói.

Linh Lung thỉnh thoảng lưu ý thấy không có truy binh đuổi theo, nàng mỉm cười, an ủi nói: “Người bởi vì quan tâm ta, ta sẽ không trách của người, chỉ có thể trách ta chọn thời cơ sai, bất quá lần sau tuyệt đối sẽ không.”

“Chúng ta phải về cung sao?” Trần Hương nhẹ giọng hỏi.

Linh Lung do dự trong chốc lát mới nói: “Người đi về trước, ta còn có chút việc muốn làm.” Mẹ nhất định lo lắng gần chết, nàng phải đi báo bình an với mẹ.

Con người của Trần Hương chợt lóe lên, trả lời: “Được, nô tỳ đi trước..... A? Đằng sau có người!”

“Cái gì?” Linh Lung theo trực giác xoay người, nhưng mắt thấy chỉ có lay động phong ảnh, cái gì cũng không có. “Không thấy được người nào, có thể là người nhìn.....” “Sai” chữ còn ngạnh ở cổ họng, thân thể của nàng vừa muốn quay lại, liền cảm giác được Trần Hương va vào nàng, ngay sau đó thất lực liền đau đớn không thôi. “Ách –”

48. Chương 48: Chương 48

Linh Lung ngây ngốc mở mắt to nhìn phía trước thật lâu, khuôn mặt nhỏ tinh xảo nhăn nhúm hàm chứa đau đớn, tất cả tri giác trong nháy mắt trở lại trong đầu.

“Vi..... Sao?”

Trong khoảng thời gian ngắn nàng đã quên đánh trả, bởi vì nàng không tin Trần Hương sẽ giết nàng, nàng lúc nào quát quát mình nói nhảm nói cuội, nàng người bạn duy nhất trong cung, cũng là trong số ít người nàng có thể tin tưởng, không ngờ lại muốn đẩy nàng vào chỗ chết!

“Vì sao?” Nàng cắn răng lặp lại một lần.

“Muốn trách thì trách người đối nghịch với Tam Vương gia, người nên thoát đi xa, không nên trở lại nơi này.” Trầm Hương nói chuyện khẩu khí lộ ra một tia xin lỗi, bất quá nàng rất nhanh dùng giọng lãnh khốc che dấu, “Nể tình chúng ta đã ở chung một thời gian, ta sẽ không cho người bị chết đau khổ.”

Cổ họng của Linh Lung căng thẳng, đánh đầu vai của Trầm Hương một chưởng, gào thét, “Vì sao?!”

Trầm Hương lão đảo vài bước, chợt bày ra tư thế công kích, thì ra nàng vẫn che dấu võ công của mình. “Ta là quân cờ Tam Vương gia an bài ở trong cung, để giám sát nhất cử nhất động của tiểu hoàng đế, hiện tại người đều biết đượ ,cho nên ta ta không thể không giết người.”

“A.....” Linh Lung một tay cầm ở bên hông, lệ nóng doanh tròn hỏi: “Ta không tin, người nhất định là bị buộc đúng không? Ta biết Trầm Hương là cô nương tốt nhiệt tâm đơn thuần, sẽ không..... Sẽ không mất nhân tính giúp đỡ hần..... Ta không tin.....”

“Người cô thấy là Trầm Hương giả , ta là sát thủ Tam Vương gia tự mình bồi dưỡng, vô luận hần muốn ta giết ai, ta cũng không có thể phản kháng.....”.

“Người có thể trốn!” Linh Lung nói đơn giản một câu, nói trúng chỗ sâu nhất trong đáy lòng của Trầm Hương kỳ vọng.

Thân hình của Trầm Hương chấn động, mặt nạ lãnh khốc suýt nữa không nhận được .

“Chỉ cần người nguyện ý phản kháng, nhất định có cách .” Linh Lung hướng nàng tiến từng bước, nhìn vào chỗ sâu trong linh hồn nàng, “Trầm Hương, không nên nổi giận cho giặc .”

Ngũ quan thanh tú nhất thời vụn vỡ cùng một chỗ, ngăn yết hầu của Trầm Hương, “Vô dụng ! Mọi người thử qua đã chết, ta đời này đều thoát khỏi không được”.

“Chẳng lẽ người thà rằng cả đời giống như cái xác không hồn chịu hần khống chế sao? Vì cái gì không đề cập tới dũng khí đi? Người nhất định có thể A –” Linh Lung cắn chặt răng chịu đựng từng trận co rút đau đớn, hướng Trầm Hương vươn tay, “Tin tưởng ta, người có thể .”

“Ta..... Ta.....” Mặt nạ nhần tâm của Trầm Hương rớt xuống một nửa.

Linh Lung khó khăn rảo thêm một bước.

“Người đi mau!” Trầm Hương hối hận việc làm lúc trước hô: “Có nghe hay không? Đi mau! Bằng không ta thật sự sẽ giết người, đến lúc đó người làm sao có thể báo thù cho cha?”

Linh Lung lâm vào nghẹn lời, “Nhưng còn người thì sao? Người tính làm sao bây giờ?”

Về mặt của Trầm hương chợt tắt, “Không cần người nhiều chuyện, đi!”

“Bảo trọng.” Linh Lung nhìn nàng đầy cảm kích, nguyên khí tổn thương nặng nề cố gắng xoay người rời đi.

Linh Lung không hiểu được chính mình còn có thể chống đỡ bao lâu, khoảng cách hoàng cung còn rất xa, chỉ cảm thấy con đường này thật là dài đằng đẵng, nàng tựa hồ đi một thế kỷ, vẫn là đi không đến.

49. Chương 49: Chương 49

“Mẹ.....” Nàng không thể ngã xuống, nếu không sẽ không còn được gặp lại mẫu thân. “Mẹ đang đợi nà nàng không thể chết được..... Thù cha còn chưa báo..... nàng càng không thể chết.....”.

Lách tách ! Lách Tách!

Có người đến ! Linh Lung mơ hồ nhìn thấy đằng trước cách đó không xa có mấy bóng người vội vàng chạy tới. Là Tam Vương gia biết Trầm Hương không có giết nàng, nên phái tới sát thủ sao?

Nàng phải nghênh chiến.....

Ý niệm trong đầu vừa lên, nàng xoay mình liền cảm thấy choáng váng, thân thể nhỏ nhắn khuynh đảo phía trước, ý thức mỏng manh chờ va chạm thật lớn.....

“Linh Lung!”.

Giọng nói này rất quen thuộc . Linh Lung trầm nghĩ.

“Hoàng Thượng tốt nhất đừng nhẹ thôi, đừng đừng tới chủ thủ cấm trên người Linh Lung cô nương, nếu không sẽ làm vết thương chuyển biến xấu.” Về mặt của Cao Cần trầm trọng nhắc nhở.

Nạp Lam nhẹ nhàng, bộ dáng cẩn thận, tựa như trong lòng ôm là một bình gốm sứ.

Hoàng thượng? ý thức của Linh Lung đúng lúc được kéo lại.

“Không thể rút ra sao?” Nạp Lam thô thanh hỏi. Thực chướng mắt!

“Trăm ngàn không thể rút ra nha!” Cổ Lục quả quyết nói:“Hoàng thượng, nếu lúc này rút ra, máu sẽ chảy không ngừng! Chỉ sợ sẽ càng nguy hiểm, vẫn là nên đưa người về cung trước mặt khác nghĩ biện pháp.”

“Làm sao như vậy nha?” Nạp Lam khẽ vuốt hai gò má tái nhợt như tờ giấy của Linh Lung.“Linh Lung, nàng nghe được giọng trăm sao? Linh Lung, trăm không cho nàng chết như vậy, nghe thấy không? Nàng tỉnh lại cho trăm!”.

Lại là ngạo mạn như vậy, ngữ điệu ngông cuồng, nhưng khi nghe lại hết sức thân thiết quen thuộc. Trong lòng Linh Lung vừa tức giận vừa buồn cười.

Tiểu Thuận Tử vội vàng ngăn lại động tác lỗ mãng của chủ tử,“ Hoàng thượng của ta, ngài đừng dùng sức dao động như vậy, không cẩn thận làm ba hồn bảy vía của nàng bay đi mất.”.

“Nàng không yếu ớt như vậy, nếu nàng dám bỏ trăm, trăm sẽ hận nàng cả đời.” Hai mắt của Nạp Lam đỏ ngầu, âm á kêu,“Còn không đi tìm đồ đến, nâng nàng hồi cung nha.Nếu cứu trị muộn, có chuyện gì không hay xảy ra, trăm sẽ lấy đầu của ngươi!”.

“Dạ, dạ! Nô tài đi tìm.” Tiểu Thuận Tử sờ sờ cái mũi rồi đi.

Cho dù mau bất tỉnh,Linh Lung vẫn là nhịn không được khoe môi gợi lên độ cong.Tiểu hoàng đế này thật sự là giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa, động một chút liền đòi chem. Đầu, những lời này đều thành câu cửa miệng của hắn rồi nha .

Nạp Lam có chút vụng về hôn nhẹ lên trán Linh Lung, bắt lực ở bên tai nàng nỉ non,“Linh Lung, nàng không được rời đi trăm, trăm không thể không có nàng.....”.

“Thiếp cũng không muốn rời khỏi hoàng thượng.....” Hơi thở nàng mong manh cố gắng nói.

Hắn vui mừng quá đổi nói:“Linh Lung, nàng không có việc gì , trăm biết nàng không có việc gì.”.

Linh Lung giương mắt dò xét hắn một chút,“Hoàng Thượng làm sao biết thiếp ở chỗ này?”.

“Trăm vừa được biết nàng lại ra cung, liền đoán được nàng chạy tới tìm Tam Hoàng Thúc, liền lập tức chạy đến, kết quả vẫn là chậm một bước. Nàng tại sao lại tự tiện hành động? Có phải không tin trăm sẽ giải quyết được phải không?” Hắn giận nàng không tin, càng giận nàng làm mình bị thương nặng như vậy .

“Thiếp đương nhiên tin tưởng hoàng thượng, chẳng qua là Tam Vương gia là người xảo quyệt vô cùng, không có chứng cứ, ngay cả hoàng thượng cũng không làm gì được hắn, cho nên thiếp mới nghĩ.....” Nàng dùng sức hít sâu một hơi, tập trung tất cả ý chí, không cho chính mình hôn mê.

Nạp Lam thở hổn hển cắt đứt lời của nàng,“Mới nghĩ một mình đi đến, đúng hay không? Nàng đừng ý vào công phu của mình tốt một chút, phải biết rằng vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, còn có nhiều thị vệ võ công cao cường, nàng một thương một ngựa xông vào, cũng chiếm không được cái gì, còn thiếu chút nữa mất đi tánh mạng, như vậy đáng giá sao? Nàng.....”.

Linh Lung bật ra tiếng rên rỉ đau đớn,“A.....”.

“Làm sao vậy? Nàng đừng dọa trăm!” Hắn kinh hoảng không biết nên như thế nào mới tốt.

Nàng lẩm bẩm trong miệng,“Hoàng Thượng,thiếp không được rồi.....”

50. Chương 50: Chương 50

“Nói bậy! Trẫm không cho nàng nói xui xẻo như thế!” Nạp Lam ôm chặt nàng thân thể mềm mại khẽ run, hốc mắt đỏ theo, đầu mũi cũng chua, “Trẫm là hoàng đế, trẫm nói nàng sẽ không chết, nàng sẽ không chết, nghe thấy chưa nha?”.

“Hoàng Thượng, đáp ứng thiếp.....” Nàng níu vạt áo của hắn, khẩn cầu nhìn hắn, làm cho tim hắn nhói lên, sau đó lại bị xé thành từng mảnh từng mảnh.

Cổ họng hắn nghẹn lại, “Nàng nói đi.....”.

“Phải, phải làm một hoàng đế tốt.....”.

Nạp Lam nghe vậy, lòng đau như đao cắt, một viên nước mắt rơi xuống mặt nàng. “Trẫm đáp ứng nàng, nhưng mà nàng cũng phải trẫm cố gắng chịu đựng, trẫm cần nàng, trẫm thật sự không thể mất đi nàng.”.

Nàng gơ bàn tay trắng nõn lên, xoa lên khuôn mặt tuần tú tràn đầy ưu thương. “Chàng là Hoàng Thượng, không thể khóc.”.

“Trẫm không khóc, là trời mưa.” Nói xong, càng nhiều nước mắt rơi xuống. “Nếu nàng chết, trẫm sẽ như hôn quân, mỗi ngày sẽ trẫm mấy cái đầu, trẫm nói được thì làm được.”.

Linh Lung rơi nước mắt lệ, “Hoàng thượng đừng nói ngây thơ như vậy.”.

“Trẫm mặc kệ, trẫm muốn nàng sống, không có nàng làm bạn, trẫm làm hoàng đế còn thú vị gì nữa, không bằng tặng cho người khác cũng được.” Hắn dỗi khóc rống.

Nàng nhất thời không biết nói gì, chẳng qua là thấp giọng nước mắt chảy ròng ròng.

Nạp Lam khóc đến không kềm chế được, tiếng nói cũng trở nên khàn khàn, “Trẫm nói qua muốn sống với nàng thật lâu, cùng nhau già, hứa hẹn này vĩnh viễn sẽ không thay đổi. Nếu nàng đi trước, ai tới hoàn thành ước định này với trẫm? Nàng thật sự là rất đáng ghét lừa đi tim của trẫm, lại bỏ lại trẫm một mình mà đi.....”.

“Đừng khóc.....”.

Hắn tính trẻ con lấy tay lau mặt, nhưng mà càng lau càng nhiều, khóc thút thít la hét, “Trẫm không khóc, là mưa, nghe thấy được không có? Trẫm..... hu hu..... Trẫm sẽ không tha thứ cho nàng.”.

Linh Lung nhắm mắt lại, lệ nóng cuồn cuộn rơi xuống.

“Mở mắt, trẫm ra lệnh nàng mở mắt, Linh Lung! Linh Lung”.

Thân mình bị lay động vài cái, dường như dao động làm nàng tỉnh táo.....

“Lão thái bà! Lão thái bà!”.

Một giọng khàn khàn ở bên tai Linh Lung hô lên vài câu, bởi vì không được đáp lại, đơn giản khẽ đẩy nàng vài cái.

Linh Lung chợt theo xa xôi hồi phục lại tinh thần, đầu tiên là thấy chủ nhân của giọng nói đó, búi tóc muối tiêu, trên mặt rõ ràng có thể thấy được nếp nhăn, đã không còn tính trẻ con cao ngạo trong trí nhớ nữa, cũng là vị hôn phu sống với nàng hơn mười năm.

“Nàng phát ngốc gì a? Ngay cả trẫm kêu nàng mà cũng không nghe thấy.” Nạp Lam không thích bị lạnh nhạt.

“Cũng không có gì, chẳng qua là đột nhiên lại nghĩ tới lần đó ta bị thương, chàng ôm thiếp khóc rất nhiều nước mắt a, còn nước mũi nữa.”.

Nét mặt già nua của Nạp Lam toàn bộ đỏ lên, liều chết cũng không thừa nhận sự thật. “Ai nói trẫm khóc? Trẫm không tùy tiện rơi nước mắt, rõ ràng là nàng nhìn lầm rồi.”.

“Đúng, đúng, đúng, là thiếp nhìn lầm rồi.” Nàng biết hắn sĩ diện, cũng không cãi với hắn.

“Dù sao cũng là chuyện cũ rồi , làm gì lại nhắc tới nói?” Ông lão tóc trắng xóa khẩu khí không tốt lắm, bắt quá, hẳn vẫn là thập phần dịu dàng nắm bàn tay bé nhỏ của bạn già.

Thân thể nhỏ nhắn tựa vào thân hình cao lớn, tản bộ trong ngự hoa viên, hình ảnh ảm áp kia, làm cho cung nữ và thái giám ở bên lộ ra nụ cười.

“Gần đây thường nhớ tới chuyện quá khứ, nhất là Trầm Hương. Nếu không phải nàng bỏ gian tà theo chính nghĩa, liệu chết trộm chứng cứ tạo phản của Tam Vương gia cho chúng ta, chỉ sợ nhất thời không đối phó được hẳn.”.

Nạp Lam xuy hừ một tiếng, “Năm đó nếu không phải thái hoàng thái hậu nói thay hẳn, trẫm sớm bỏ tước vị hẳn, sung quân đến biên cương, hoặc phán hẳn cả đời giam lỏng, thật sự là rất thích hợp với hẳn .”.

“Cuối cùng hẳn cũng được báo ứng, thiếp nghĩ, như vậy cũng đủ để cảm thấy an ủi cha ta trên trời linh thiêng, chẳng qua là Trầm Hương mất đi tin tức như vậy, không biết mấy năm nay sống như thế nào?” Đây là chuyện nhiều năm qua Linh Lung nhớ nhất.

“Năm đó trẫm cũng niệm tình nàng lập công chuộc tội, liền xá tội chết của nàng, còn có tính thưởng cho nàng, bắt quá bị nàng cự tuyệt .”

“Nói cũng đúng, Trầm Hương là cô nương thông minh, ta không cần lo lắng.” Linh Lung chợt ngửa đầu nhìn bầu trời, thỏa mãn thở nhẹ, “Hôm nay thời tiết thật tốt.”.

“Ừm! Tốt lắm.” Nạp Lam tuy lớn tuổi trên mặt vẫn còn lưu lại dấu vết cuồng vọng tự đại, bắt quá, nghe đến nàng nói thêm một câu, nụ cười trên mặt cũng rút xuống.

51. Chương 51: Chương 51

“Chúng ta đã lâu không có luyện tập , không bằng đến rèn luyện, rèn luyện gân cốt, để tránh cho lâu năm rỉ sét .”.

“Ách..... Hai ngày nay trẫm cảm thấy thất lưng hơi đau, vẫn còn yếu lắm.” Nói đùa à vậy? Đã lớn tuổi như vậy, nếu lại đánh thua nàng, gương mặt già nua này làm sao mà nâng lên được?

Sắc mặt của Linh Lung nghiêm lại. “Đây chính là nguyên nhân lâu rồi không vận động, từ hôm nay trở đi, chúng ta mỗi ngày đều đánh nhau một lần, cam đoan xương sống của chàng sẽ không đau nữa nha.”.

“Nàng tạm tha trẫm đi!” Hẳn ăn nói khép nép cầu xin, “ Địa vị hiện tại của trẫm là thái thượng hoàng, nàng chừa chút mặt mũi cho trẫm đối diện với tôn tử, cháu gái lâu lắm rồi, còn cần lưu mặt mũi gì nha?” Nàng phì cười nói.

“Chàng đâu còn là hoàng đế con, chuyện chàng khi còn trẻ đã sớm là thủ hạ bại tướng của thiếp ...chuyện này từng từng người truyền nhau đến tai tôn tử, cháu gái lâu lắm rồi, còn cần lưu mặt mũi gì nha?” Nàng phì cười nói.

Hẳn nổi trận lôi đình rống to, “Đáng chết! Sớm biết miệng hẳn lớn như vậy, lúc trước hẳn vừa sinh ra, trẫm nên vá lại nhỏ một chút, thật sự là đau đầu nha !”.

“Thật hết cách với chàng, đã lớn tuổi như vậy, cơn tức còn lớn như thế.”.

Linh Lung khẽ thở dài.

“Suy nghĩ một chút, trên đời này ta là người tốt với Linh Lung nhất.” Hẳn gọi vợ bằng tên, cũng đã thật lâu chưa gọi tên này. “Nàng hối hận làm hoàng hậu của trẫm sao?”.

“Chàng nói đi?”.

“Nhưng trẫm không cho nàng hối hận.” Hẳn không thay đổi bản tính bá đạo, “Trẫm từng thề, sống với nàng thật lâu, sống đến già, hôm nay trẫm đã làm được , cho dù tương lai có một ngày trẫm bằng hà , trẫm cũng muốn nàng chôn cùng.”.

Nàng có chút xấu hổ. “Không phải thiếp, chẳng lẽ chàng tưởng chàng có tìm cô nương trẻ tuổi xinh đẹp khác sao? Nếu chàng dám làm như thế, thiếp sẽ không để yên cho nàng.”.

“Trẫm nào dám, ai không hiểu được trẫm trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ nha đầu nàng nha.”

Nàng lên tiếng, “Hừ! Đã là lão thái bà, còn nha đầu cái gì.”

“Cho dù nàng già đi, ở trong mắt trẫm, nàng vĩnh viễn nha đầu đánh cho trẫm bảy ngày cúng một lần, tức giận đến nghiến răng, không ai có thể thay thế địa vị của nàng trong lòng trẫm.”

“Đừng nói nữa, tuổi đã lớn lắm rồi, còn nói nữa sẽ buồn nôn nha, sẽ làm người ta chê cười.”

“Hừ! Ai dám cười, trẫm liền chém đầu hắn.”

“Được, được, chàng là thái thượng hoàng! Muốn chém mấy cái đầu mà không được.”

Phía sau vang lên tiếng cười lớn nhỏ không đồng nhất.

Về mặt Nạp Lam khôn quăn, trừng mắt nhìn trừng bạn già bên người, còn có một đám người hầu phía sau.

“Đừng trừng mắt nhìn, đi thôi! Thái thượng hoàng của thiếp nha.” Linh Lung cười khanh khách, đưa tay vòng sang cánh tay hắn, nhìn nhau mỉm cười. Mỗi người đều tìm được ý nghĩa của riêng mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nha-dau-den-day-voi-tram>